SARAH HEALY

KIZ KARDEŞİM İÇİN

Roman

PENA

SARAH HEALY

KIZ KARDEŞİM İÇİN

Mary, Hannah ve anneleri Diane küçük bir sahil motelinde güçlükle yaşıyordur. Tutku dolu, özgür ruhlu ve güzel bir kız olan Mary'nin güçlü bir doğası; kardeşi Hannah'ın ise kocaman bir hayal gücü vardır. Sorunlarla dolu dünyalarında Mary kardeşinin dünyasını prenses hikâyeleri ve maceralarla renklendirmeye çalışır. Ancak anneleri Diane bir araba kazasında hayatını kaybettiğinde Mary'ye borçlarla yüklü motel kalır. Önünde sadece birkaç seçenekle Mary ve Hannah sürprizlerle dolu bir yaşam mücadelesine girer. Daha iyi bir yaşam elde etmek için şehirden şehre dolanırlar. Mary bu yolculuklarda kardeşini korumak için her şeyi yapmaya hazırdır ve aynı zamanda yanında hiçbir zaman söylemek istemediği ama belki de açığa çıkarması gereken büyük bir sırrı da beraberinde götürür. Ancak bu sır onun için aynı zamanda dayanılmaz derecede büyük bir yüktür de.

ISBN: 978-605-7976-08-6

9 786057 976086

PENA

PENA YAYINLARI A.Ş.
GAZİ GÜÇNAR SK. NO:4, BEŞİKTAŞ 34340, İSTANBUL
TEL.: 0 212 368 83 00 • FAKS: 0 212 381 76 48
www.penayayinlari.com • info@penayayinlari.com

Kız Kardeşim İçin

ÖZGÜN ADI: The Sisters Chase
KİTABIN ADI: Kız Kardeşim İçin
YAZAR: Sarah Healy
ÇEVİREN: Traje Tülay Tanrıkulu
EDİTÖR: Zeynep Küçük
KAPAK TASARIM: Meltem Muzmuz
BASKI VE CİLT: Pasifik Ofset Ltd. Şti.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere / İSTANBUL
Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Copyright © 2017 by Sarah Healy
Kapak fotoğrafı © Stephen Carroll / Trevillion Images
© PENA YAYINLARI A.Ş., İstanbul 2019

1. Baskı: Mart 2019

ISBN: 978-605-7976-08-6

© Bu eser üzerindeki tüm haklar 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu çerçevesinde yayımcıya aittir. Yayımcının izni olmaksızın, eserin tümünün veya bir kısmının veyahut içeriğin herhangi bir bölümünün, herhangi bir formatta -elektronik, mekanik ve sair formatlar da dahil- kopyalanması, çoğaltılması, dağıtılması, yayımlanması, değiştirilmesi, tercüme edilmesi veya sair şekillerde işlenmesi, her türlü ticari kullanıma konu edilmesi; kaynak belirtilerek eğitim veya tanıtma amaçlı alıntılama dışında, eserden herhangi bir surette alıntılama yapılması ve eserin her ne ad altında olursa olsun kullanıma konu edilmesi 5846 sayılı ilgili kanun çerçevesinde yasak olup hukuki ve cezai mesuliyet doğurmaktadır.

PENA YAYINLARI A.Ş.
Nisbetiye Mah. Gazi Güçnar Sk. No:4, Beşiktaş-İstanbul
Tel: +90 212 368 8300 | Faks: +90 212 381 7648
e-posta: info@penayayinlari.com | www.penayayinlari.com

Yayıncı Sertifika No: 27481

Sarah Healy

Kız Kardeşim İçin

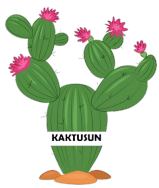
İngilizceden Çeviren:
Traje Tülay Tanrıkulu

Oğullarım Noah, Max ve Ollie'ye...

BİR

KÜÇÜK TAVŞAN

Geçen gece markette kasa sırasındaydım, yanımda da o iki kız vardı. On dokuz, belki yirmi yaşındaydılar. Alışveriş arabalarının üstüne doğru eğilirken ayakları terliklerinden çıkıyor, parmaklarındaki soyulmuş oje açığa çıkıyordu. Biri dedikodu dergilerinden birini karıştırırken diğeri de etrafa bakınıyordu. Doğrulduklarında tişörtlerinden göbek deliklerini görebilirdin. Onlar sadece kızdı, Mare. Acaba hiç onlar gibi bir kız olacak mısın diye merak ettim.

Sonra bir şarkı başladı. Çok ünlü, hemen tanırdın. Duydukları anda bu iki kız birbirlerine baktı, tek kelime etmeden kafalarını geriye attı ve ağızlarını açtı. Çıkan sesi duymalıydın, o kızların nasıl güzel şarkı söylediklerini duymalıydın. Artık sadece ben değil herkes onlara bakıyordu. Bir anlığına senin de orada olduğuna yemin edebilirdim. Sessizce arkamda belirdiğine. Onları dinle, Küçük Tavşan, derdin bana. Ben dönerdim, sen de gülümserdin, dudakların elma kırmızısı ve

eşofman üstünün kapüşonu pelerin gibi kafana geçmiş şekilde olurdu.

Böyle oluyor. Ben markette ya da tren bekliyor olurum ya da koşmaya çıkmışımdır. Ve birden aklıma sen gelirsin ve ben sanki su altındaymışım gibi hissederim. Sanki tüm dünya benim üstümdeymiş de ben dalga ve pırıltıların arasından dünyayı izliyormuşum gibi. İşte böyle günlerde okyanus sakin olduğunda senin beni suya çekişini, birlikte dibe batıp nefesimiz yettiğince orada kalışımızı hatırlarım. Oksijene duyduğum ihtiyaç beni hemen yukarı çeker ama sen sanki sonsuza kadar orada kalabilirmişsin gibi gelir. Siyah saçların suyun altından dalgalanan dumana benzer.

Senden çok fazla insana bahsetmiyorum, Mare. Ya da en azından çok bir şey anlatmıyorum. Ama yaptığın birkaç resmi çerçeveletip evin duvarlarına astım. Bazen Daniel ile benim arkadaşlarımız eve gelir ve birilerini resimlerden birine bakarken görürüm. Bunu kim yaptı, diye sorarlar, başka yöne bakmadan, burunlarını cama yapıştırarak.

Kız kardeşim, Mary, derim ben de.

İKİ

1977

Bebeğin doğumunun üzerinden iki buçuk gün geçmişti ve hâlâ bir isim konmamıştı. Diane bakışlarını bebeğe indirdi, loş sarı bir ışık hastane odasını aydınlatıyordu. Zayıf bir yumruk onu kundaklayan örtülerden sıyrıldı. Diane de nazikçe bir yaprağı açarcasına başparmağıyla o yumruğu açtı. Bebeğin buruşuk avuç içine, yarı saydam hilal şeklindeki tırnaklarına baktı. Küçük eli yüzüne götürdü ve çocuğun kokusunu, yeniliğini, saflığını içine çekti. Elbette değmişti; uğruna feda edilen ve edilecek her şeye değerdi. "Tatlı kız," diye fısıldadı Diane.

O gece yeni doğanlar koğuşunda ses yoktu ve Diane sanki durgun bir kara denizde kayıp giden bir teknenin gövdesine sığınmışlar gibi hissetti. Mary hastane odasının tek camının yanında dikildi, alnı soğuk cama dayalıydı, gecenin içine dikkatlice bakarken kaşları gerilmişti. On dört yaşında bile Mary'nin güzelliğinde bir vahşilik vardı, zarif bir vahşilik. Diane ona sırtını dönmüş kızını ve camdaki

yansımasını izlerken kafası vinil koltuğun üzerinden sarkıyordu.

"Nasılsın Mary, tatlım?" diye sordu.

Ama Mary sessizdi.

Diane bebeğe baktı, onun kollarındaki sıcaklığını hissetti. Onu istememişti, doğumunu yas tutar gibi beklemişti. Bebeğin varlığını kesin olarak öğrendiğinde iki gün ağlamış, motelin etrafında dolanırken ne kadar aptal olduğunu söyleyip durmuştu. Herkesten çok onun bu duruma düşmemesi gerektiğini, bunun hayatlarını mahvedeceğini söylemişti. Şimdi bunların hepsi anlamsız geliyordu. Artık onlar üç kişilik bir aileydi: O, Mary ve bebek.

Mary ve o, New Jersey'in Sandy Bank yöresini ve Water's Edge Moteli'ndeki evlerini eylül ayında terk etmişlerdi. O sırada terk edenler genelde sadece yazlıkçılardı. Motel eylül başında, İşçi Bayramı'ndan hemen sonra kapanırdı ama Mary ve annesi oranın diğer bütün yerlisiyle birlikte, çalkalanan gri denizlerin ve boş sokakların hüküm sürdüğü aylar boyunca orada kalırlardı. Mary gitmek istememişti. Tabii ki bir çocuk yüzündendi. Kim olduğunu söylemese de geride bırakması gereken birisi vardı. Bu yüzden de gitmelerinden önceki son haftalar boyunca Diane'i buz gibi sessizliklerle karışık korkunç asiliklere maruz bıraktı. Ama Diane bebeğin başka bir yerde doğması gerektiği konusunda ısrarcıydı. Bebeğin, kışı olmayan bir yerde doğması gerektiğini söylüyordu. Böylece Diane, Mary'yi okuldan aldı ve güneye gittiler. Varış noktalarına gelene kadar yol üstünde, insanların tembelce konuştukları küçük kasabalarda kaldılar.

Bardavista, Florida eyaletinde Meksika Körfezi'nde küçük bir şehirdi. Karides ve donanma tek iş alanlarıydı. Diane ve Mary o kış Bardavista kumsalında kaldılar. O sırada

orada tek tük motel ve sahil kulübesi vardı. Birlikte kendi kulübelerinden Rillieux Kalesi'ne kadar kar beyazı kumların üstünden yürürlerdi. Kale dar ve yarı çorak adanın bir köşesini kaplayan devasa bir yapıydı. İlk ziyaretlerinde Diane, Mary'yi o kalede bir yıl geçiren Geronimo ile ilgili bir levha okurken buldu.

Diane kızının omzunun üstünden okudu. "Geronimo," dedi. "Bu tanıdık bir isim değil mi?"

Mary bir süre sessiz kaldı. "Eşlerinden biri burda öldü."

"Bardavista'da mı?"

"Büyük mezarlıkta gömülü. Köprünün üstünde."

Diane ve Mary, Bardavista'da kendi içlerinde yaşadılar ve insanlar da buna müsaade etti. Otuz dört yaşındaki Diane hâlâ gençti. İnsanların Mary ile kendisini kız kardeş olarak gördüklerini düşünmekten mutluluk duyardı. Hatta belki eşleri üniformalarını giymiş, ülkeyi korurken kumsalda yürüyen iki denizci eşi.

Diane o birkaç ay boyunca Mary için endişelendi. Bir çocuğun ihtiyaçları uğruna başka bir çocuğun ihtiyaçlarını görmezden geldiğini düşünüyordu. Onun vahşi ve tatlı kızından bir şeylerin yitip gittiğini düşünüyordu. O kış Mary sahilde oturur, kucağındaki telefon rehberinin üstündeki kâğıtlara bir şeyler çizerdi. Denizden yükselen yaratıkları, deniz ejderhalarını, dalgaların beyaz köpüklerini yararak çıkarken gökyüzüne dönmüş karınlarını çizerdi. Mary her zaman sıradışı bir sanatçı olmuştu.

Diane, Mary doğduğunda yirmi yaşındaydı. O zaman Water's Edge'te kendisi ve babası yaşıyordu. Vietnam, bir kuşağın erkekleri için önemli bir olay haline gelmek üzereydi. Böylece belki de çatışmanın kaçınılmazlığını fark ettiklerinden, genç erkekler hem kovalanan hem de avlanan yaratıklar gibi ülkenin bir ucundan diğer ucuna geçmeye

BELGESEL FAKÜLTE TEAM

başladı. Bu erkekler özlemini çekecekleri bir şeyin arayışında, gözlerinde kontrolsüz bir açlıkla Water's Edge'te ortaya çıkardı. İşte bir gün koyu renkli saçları olan, geniş vücutlu bir genç adam motosikletini motelin otoparkına bıraktı ve içeri girdi. Bay Chase'e "efendim" diye hitap edip bir oda istedi.

Bay Chase gözlüklerinin üzerinden bakarken genç adamın adını ve nereli olduğunu yazdı.

"Vincent Drake," dedi. "Bardavista, Florida'dan."

Bay Chase onaylar şekilde bir şeyler mırıldandı. "Duyduğuma göre oralar güzelmiş."

Bay Chase yavaş ve özenli bir şekilde gerekli evrakları doldururken, Vincent Drake danışma masasının arkasındaki camdan dışarı çöp konteynırından çıkıp martıları kovan ve sonra da başka dolu bir çöp kutusuna giren kıza baktı.

Kapağı kapattıktan sonra Diane ofise geri geldi. "Baba, şey..." derken gözleri ve aklı başka yerdeydi. Vincent Drake'i fark etti ve yavaşladı. "Çöp konteynırı dolmuş." Böylece genç adam özlemini çekecek bir şey buldu.

Diane, Vincent Drake'e hamile olduğunu söyleme fırsatını bulamadı. Babası kasaba memurlarının kapısını aylarca çaldı ama Bardavista yakınlarında o isimde genç bir adamı hiçbir zaman bulamadılar. Anne kız birlikte haftalarca o sahilde yürümelerine rağmen Diane, Mary'ye asla yeni bebeğin gelişini beklemek için onca yer içinden neden orayı seçtiğini söylemedi. Diane bunun sebebini kendisinin bile bilip bilmediğinden emin değildi.

O kış bazen Diane kızına sanki adının Vincent olduğunu söyleyen adamı hatırlıyormuş gibi bakardı. Mary adama fiziksel olarak benzerdi. Ama adamın Mary'deki varlığını en çok gösterdiği nokta cüretkârlığıydı. Fırsatçı cazibesiydi.

Durgun, sakin gözlerle ölçüsüz yalanlar söyleyebilmesiydi.

Hastane odasının camından bakarken de Mary'nin yüzünde öyle bir ifade vardı. Diane doğruldu, bedenindeki yorgunluğun iliklerine kadar uzandığını hissetti.

"Mary, tatlım," dedi Diane. "Bebeği bir dakikalığına tutar mısın?"

Mary kıpırdamadı. Diane yerinde hafifçe doğruldu, bir anda kendi başına büyütmesi gereken ikinci çocuğun ağırlığını hissetti. Mary'ye ihtiyacı olacaktı, bunu biliyordu. Kızına ihtiyacı olacaktı.

"Mary," dedi, sesinden sabrının azaldığı belliydi. Kelimeleri üstüne basarak ağır ağır söylüyordu. "Kız kardeşini tutabilir misin?"

Mary'nin gözleri pencerenin siyah camında annesininkileri buldu. Bakışlarıyla, konuşmadan iletişim kurdular.

"Neden?" dedi Mary.

Diane gözlerini kızına dikti. "Çünkü tuvalete gitmem gerek, Mary."

Mary yavaşça döndü ve elleri belinde durup bebeğe baktı. Diane zorla kalkmaya çalıştı, bir kolunda bebeği tutarken diğer elini kendini kaldırmak için destek olarak kullandı. "Mare..." diye seslendi garip tutuşunu sürdürerek. "Yapar mısın?" Hafifçe kaydığını ve gerisingeri sandalyeye düştüğünü hissetti. Bebek miyavlar gibi ağlamaya başladı.

Diane için refleks gibi bir hareketti bu, kanını paylaştığı bir canlıyı korumak için duyulan ilkel bir ihtiyaç. Ama Mary öne atıldı, kollarını bebeğin altından kaydırdı ve onu göğsüne çekti. Diane bir anlığına onları izledi, Mary bebeği sakinleştirmek için sallanıyordu.

"Hemen döneceğim," dedi, ama Mary içindeki çatışma sürerken hâlâ bebeğe bakıyordu.

Banyoda Diane suyu açtı ve klozete oturdu, bıraktı su

aksın, sesi diğer her şeyi boğsun. Orada ne kadar beklediğini bilmiyordu. Beş dakika olabilirdi. Yirmi dakika da olabilirdi. Kapıyı açtığında Mary mavi plastik sandalyede oturuyordu, bebek hâlâ kollarındaydı. Diane bir anlığına onları izledi.

"Ee," dedi Diane. Mary hafifçe ürperdi, sanki onun banyodan çıktığını duymamıştı. "Ona ne isim vereceğiz?"

"İstediğin ismi ver," dedi Mary, yine de bakışlarını bebeğin suratından ayıramıyordu.

"Sana ihtiyacı olacak, Mary," dedi Diane. Bu, Diane'in nasıl olduğunu anlamadan bildiği bir şeydi. "Farkında mısın?"

Diane onlara doğru yürüdü ve yatağın ucuna, kızının karşısına oturdu. Bekledi, Mary'nin bağlılığının ve sadakatinin vahşi, nadir ve mutlak olduğunu biliyordu. Mary'nin o an bu bebeği sevip sevmeyeceğine, kendini ona tamamen adayıp adamayacağına karar verdiğini biliyordu. Bebek Mary'nin kollarında kıvrıldı ve Mary'nin yüzü gevşedi. O an Diane bu işin olduğunu anladı. Çenesini kaldırarak, Mary, annesine baktı ve sadece, "Ona Hannah diyelim," dedi. Bu kelimelerle Mary sanki elini yarmış ve yemin olarak da ona kanını sunmuştu.

Çok geçmeden üçü Sandy Bank'e geri döndü. Fısıltılar ve dedikodular bir medcezir gibi önce yükselip sonra geri çekildi. Diane'in ikinci bebeğinin babası onun hayatına, söylenene göre, tıpkı ilk bebeğin babası gibi girip çıkmıştı. Başka bir Vincent Drake Water's Edge'e gelmiş, Diane'i bir kum tepesine çıkarmış ve ona bir bebekten başka hiçbir şey vermemişti.

ÜÇ

1981

Mary karanlıkta yanında küçük, ince bir bedenin varlığını hissetti. O ve küçük kız kardeşi başlarını aynı yastığa koymuş, Mary'nin koyu saçları da Hannah'nın açık renkli saçlarına karışmıştı. Mary'nin anlattığı hikâye dört yaşındaki biri için fazla heyecanlı olmaya başladıkça Hannah kollarını Mary'nin bir koluna dolamış ve ona olabildiğince yaklaşmıştı.

"Prenses Hannah ve Prenses Mary tüm güçleriyle ormanın içinde ilerliyorlardı. Dikenli çalılar eteklerini yırtıyor, ellerini ve yüzlerini çiziyordu," dedi Mary, masalını ustaca devam ettirerek. "Çünkü arkalarından... kurtların geldiğini duydular."

Hannah nefesini tuttu. "Kötü kraliçenin kurtları mı?" diye sordu, artık Mary'nin kolunu daha da sıkıca tutuyordu.

"Kötü kraliçenin kurtları," diye onu onayladı Mary.

BELGESEL FİLM KÜTÜPHANESİ

Mary ustaca hikâyeler uydurur ve sık sık Hannah ile kendisinin Water's Edge'te paylaştıkları odalarını güzellik, sihir ve tehlike diyarına çevirirdi. Onların prenses oldukları, sürekli kaçıp takip edildikleri bir diyar. Birbirleri dışında kimseye güvenemedikleri bir diyar.

"Tam Kara Orman'ın sonuna geldiklerinde..." Mary'nin sesi sanki bir kürsüden konuşma yapıyormuşçasına yükseldi. "...bir kurt karanlığın içinde öne atıldı, ağzı dişlerini açığa çıkaracak şekilde açık. Ama Prenses Mary kılıcını çekti ve hayvana sapladı."

"Bu onun hayvanı öldürdüğü anlamına mı geliyor?" diye sordu Hannah, kelimeler ağzından bir nefeste çıkıyordu.

Mary kardeşine gülümsedi ve başını onaylarcasına salladı. Hannah'nın apaçık dikkatinin ve hikâyeye tüm kalbiyle inanıyor olmasının tadını çıkarıyordu. "Sonra Prenses Mary, Prenses Hannah'yı sırtına aldı ve birlikte sürü onlara yetişmek üzereyken Kara Orman'dan koşarak kaçtılar."

"Yani artık güvendeler?" diye sordu Hannah, çaresizce onaylanmayı bekliyordu. "Kurtlar onları yakalayamadı?"

"Güvendeler." Mary eğilip kardeşini saçlarının alnıyla birleştiği yerinden öptü. "Endişelenme, Küçük Tavşan. Kurtlar Kara Orman'ın dışına çıkamaz."

Diane, Mary'nin Hannah'ya anlattığı hikâyeleri sevmezdi. "Bu hikâyeler onun için çok fazla," dedi bir sabah, elinde motelin müşterileri için çıkardıkları donutlarla dolu bir tabakla. "Onların gerçek olmadığını anlayamıyor."

Mary annesine sert bir ifadeyle baktı. Hannah'ya karşı tutumu ne zaman sorgulansa Mary dikleşirdi. "Onları seviyor," diye cevap verdi, tabaktaki donut yığınından bir

tane alarak. İşçi Bayramı'nın ertesiydi, o yüzden de motelde sadece birkaç oda doluydu ama Diane kurallara bağlı bir insandı.

"Evet, doğru," diye başladı Diane. Gözlerini ovuştururken başının arkaya düşmesine izin verdi. "Ben de benim için iyi olmayan birçok şeyi seviyorum." Hannah doğduğundan beri Diane kilo almıştı, karın ve basenleri genişlemiş, bir zamanlar genç kız görünümüne sahipken artık kadınsılaşmıştı. Herkes bunun doğumdan olduğunu düşünüyordu ama Diane işini, düzgün beslenecek zamanının olmamasını ve deliksiz bir gece uykusu çekememesini suçluyordu. Babası öldüğünden beri Water's Edge'i yalnız işletiyordu. Sezon geçtiğinde de gereksinimlerini karşılayabilmek için ek iş olarak Atlantic City'de bir kumarhane barında çalışıyordu. "Şimdi dinle," derken elini tezgâha koydu. "Bu akşam size Bayan Pool yemek yapacak. Ben Tina'nın vardiyasını alacağım için evde olmayacağım." Diane kızına baktı. "Okuldan döndüğünde resepsiyona bakar mısın?"

"Tabii," dedi Mary, saçını tararken. "Bakarım."

Diane'in irice açılmış gözleri güvensizliğini ve endişesini gösterircesine kızının üzerinde durdu. "Çünkü saat üçten itibaren birinin burada durması gerek. O zamana kadar Bayan Pool idare edecek." Bayan Pool Water's Edge'in yanındaki evde yaşıyordu, ki bu ev aslında su kenarında değil, birkaç blok ötedeydi. İki çocuğunu tek başına büyüten bir kadına duyduğu sempatiden ötürü de Diane'e hem motel hem de çocuklar konusunda sık sık yardımcı olurdu. "Ve ben burası deyince..." Avuç içini ahşap tezgâha vurarak vurguladı. "...burayı kastediyorum."

"Anladım, anne."

Diane gözlerini dikmeye bir süre devam etti. Sonra ba-

kışlarını çevirdi, artık boş olan donut poşetini aldı, göğsüne bastırarak avucunda buruşturdu. "Peki," dedi. "Tamam." Mary annesi konuyu değiştirene kadar ona soğukkanlılıkla baktı. "Ee, okul iyi başlıyor mu bu sene?" diye sordu Diane.

"Evet," dedi Mary, zayıf kollarını, eğilip danışma masasının üzerinden uzatırken. "Bay Alvetto ile seçeneklerim hakkında konuştuk." On sekiz yaşındaki Mary'nin liseyi geçen haziranda bitirmiş olması gerekirdi. Ama annesiyle Florida'da geçirdikleri kış onun geri kalmasına neden olmuştu, bu yüzden de bu sene kendisinden bir yaş küçüklerle birlikte mezun oluyordu. Çaba harcamadan anlardı ama sınıfta uslu durmazdı. Mary, onun gibi parlak, güzel, kendi başına buyruk ve kibirli bir kızla ne yapacağını bilmeyen hocalarını çıldırtırdı. Genellikle problem gibi görülen bu kızın ne olursa olsun hoş görülmesi üzerine bazı idarecilerle adı dedikodulara karışmıştı.

"Uslu kızım benim," dedi Diane.

O akşam Mary'yi eve alt dönemin yakışıklı çocuklarından biri bıraktı. Ona belli belirsiz teşekkür edip çantasını yerden aldı, çocuğun Dodge Omni'sinin kapısını açıp çıktı ve sonra da kapıyı bir kalça hareketiyle kapattı. Tek katlı sarı Water's Edge binasına yürüdü. Kırık midye kabuğu zeminli otoparktan geçti. Ahşap lambrili ofisin perde kapısını itti, içerideki televizyonda pembe dizi açıktı ve Bayan Pool *Kadın Dünyası* isimli bir dergiyi okuyordu.

Kapının sesini duyan Bayan Pool dergisinin üstünden kapıya doğru baktı. "Uyuyor, tatlım," dedi, Mary'nin istediği tek şeyin Hannah olduğunu biliyordu.

"Ne zaman uyudu?" diye sordu Mary, çantasını yere bırakırken.

Bayan Pool başını kaldırıp saate baktı. "Saat bir civarıydı."

"Gidip onu uyandıracağım," dedi Mary. Sonra yalvarırcasına yüzünü yumuşatarak sordu. "Biraz daha kalabilir misiniz, Bayan Pool? Onu sahile götürmek istiyorum."

Bayan Pool'un kocasının Sandy Bank'in dışında bir balıkçı teknesi vardı. Güneş doğmadan önce evden çıkıp günbatımından epey sonra dönerdi. Eve dönmek için nadiren acelesi olurdu. "Keyfine bak," dedi, sonra da lezzet ve ucuz yemek fikirleriyle ilgili yazıya döndü. Bayan Pool için verimli olmak önemliydi.

Mary aceleyle beton koridordan geçip Hannah ile paylaştığı ve ofisin yanında bulunan odaya gitti. Bileğindeki parlak turuncu ipi çekip ucundaki anahtarı kilide soktu. Kapıyı nazikçe açtı. Loş oda ışıkla doldu. "Merhaba, Küçük Tavşancık," dedi.

Hannah keskin bir nefes aldı, yatakta oturuyordu, saçları dağılmış, gözleri de hâlâ kapalıydı.

"Uyanma zamanı geldi," dedi Mary. Ayakkabılarını çıkarmış, kumlu halının üzerinden Hannah'ya doğru yürüyordu. Yatağa, onun yanına sokuldu. Odalarında çift kişilik iki yatak vardı. Ama çoğu gece onlar Mary'nin yatağında uyurlardı. Her zaman rutubet kokan yorganın içine girerlerdi.

"Geldin mi?" diye sordu Hannah. Bu sırada kafası Mary'nin göğsünde kalacak şekilde yerinde kıpırdandı. Yüzü hâlâ uykudan şişti.

"Geldim," diye cevap verdi Mary, kardeşinin saçını okşayarak. "Sahile gidebiliriz diye düşünüyordum."

Gözleri hâlâ kapalı olan Hannah cevap verdi. "Mmm olur."

Mary, Hannah'nın ayılmasını bekledi. Sonra ona banyoya gitmesinde ve sandaletlerini giymesinde yardımcı oldu. Hannah'yı sırtına çıkardı, küçük kızın kolları boynu-

na dolanmıştı. Mary kumlu yoldan sahile doğru yürümeye başladı.

Ayakkabılarını okyanusa doğru giden kum tepelerini kesen dar yolun başında bıraktılar. Mary, Hannah'nın elini tuttu ve birlikte dalgaların hızlıca çarpıp yenik şekilde geri çekildikleri kıyı boyunca yürüdüler. Mary elini kumun içine soktu ve yarı saydam kum yengeçlerinden çıkardı. Yengeç kumun altına dönmek için hararetli bir şekilde kumun içinden tünel kazıyordu. Yengeci Hannah'nın avucunun içine bıraktı. Yengecin şişko ayaklarını teninde hisseden Hannah bir çığlık kopardı. Bu sırada Mary oltasını dalgalara doğru fırlatan, bacakları dizlerine kadar kuma bulanmış adamı dikkatli bakışlarla izliyordu. Adam Water's Edge'te kalan müşterilerden biriydi ve 108 numaralı odada kalıyordu.

Adam işini bitirmiş, elinde oltası ve balıkçı kutusuyla motele dönmeye hazır görününce Mary, Hannah'ya döndü. "Evet, Küçük Tavşan," dedi. "Artık dönmemiz gerek. Bayan Pool bizi bekliyor."

Hannah yeniden sırtındaydı, adamı motele kadar takip ederken Mary aralarında belli bir mesafe bıraktı. Water's Edge'e vardıklarında, Mary adamın oltasını ve kutusunu kapısının dışına bırakışını, sonra da odasına geçişini izledi. Ofise açılan perde kapıyı itince Hannah'yı yere bıraktı ve içeri doğru itti. "Bayan Pool," dedi, vücudu hâlâ ofisin dışındaydı ve kafası içeri doğru uzanmıştı. "Hannah'ya bir saniyeliğine göz kulak olur musunuz? Tuvalete gitmem gerekiyor da."

Mary binanın arkasından 108 numaralı odanın arka tarafına çıktı. Ayak seslerini saklamaya çalışmıyordu. Ellerini cebine daldırdı. Pencerenin önünden geçerken suyun açık olduğundan emin oldu. Öyleydi de, çünkü adam ayak-

larındaki kumdan kurtulmak isteyecekti. Mary ardından binanın ön tarafına sıvıştı, bileğinden başka bir anahtarlık çekti ve dikkatlice kapıyı açtı. Adamın şortu televizyonun önünde yere bırakılmıştı. Banyodan adamın mırıltısı ve su sıçrama sesi geliyordu. Mary fazla acele etmedi. Yerden şortu aldı ve yumuşak hareketlerle cebindeki cüzdanı çıkardı. İçindeki dört yirmiliği hızlıca saydı, iki tanesini aldı. Sonra cüzdanı yerine koydu ve 108 numaralı odadan geldiği gibi de hızlıca çıktı. Banyodan gelen su sesi kesildiğinde kapı da kapanmıştı.

Kırk doları pantolondan bozma şortunun cebine sokuşturup ofise döndü. İçeri girdiğinde Bayan Pool çalan telefona bakıyordu.

"Water's Edge Moteli," dedi Bayan Pool, sesi her zamanki gibi kibar ve tatlıydı.

Bayan Pool dinlerken bir sessizlik anı oldu. Hannah yerde oturuyor, çıplak bir Barbie bebekle oynuyordu.

"Hayır, ben Alice Pool'um," dedi, endişe yüzüne yayılmaya başlamıştı bile. "Aile dostlarıyım."

Ardından Bayan Pool'un titreyen eli ağzını kapamak için havaya kalktı. "Aman Tanrım," dedi, Mary'yle göz göze geldi, çenesinin altındaki yumuşak deri titriyordu. "Nerede o?" Ve o an, Bayan Pool ona baktığında, Mary nasıl olduğunu bilmese de ne olduğunu anladı. Ne olduğunu iliklerine kadar hissetti.

DÖRT

1981

Fonda televizyonun vızıltısı vardı ama yine de Mary, Bayan Pool'un ahizeyi yerine koyarken çıkan klik sesini duydu. Kadının eli bir süre ahizenin üzerinde durdu, diğer eli de hâlâ ağzını kapıyordu. Parmak uçları ağzından çıkacak kelimeleri içeride hapsetmiş gibiydi. Ardından Bayan Pool nefes aldı, soluğunu vermesiyle de omuzları düştü. Sanki hayatı ciğerlerinden alınıp çıkarılmıştı.

"Alice," dedi Mary. Bu ona ilk defa ismiyle seslenişiydi.

Bayan Pool ona döndü, gözleri derin yarıklara benziyordu. "Mary," dedi. "Annen."

Hannah başını Barbie bebeğinden kaldırmış bakıyordu, elleriyle hâlâ bebeği ayakta durur şekilde tutuyordu.

Mary bedeninin ağırlaştığını hissetti. "Ne oldu?"

Bayan Pool'un yüzü ona döndü. "Bir kaza olmuş."

Bayan Pool onları arabayla hastaneye götürdü. Ön kol-

tukta sallanarak dua ediyor, yeşil ışığa geç cevap veren arabalara korna çalıyor, sonra da korna sesiyle yerinden sıçrıyordu. Üst üste haç çıkardı. Mary, Hannah ile birlikte arkada oturmuş, başını kucağına koyan Hannah'nın saçlarını okşuyordu. Mary sadece önüne bakıyor ve nefes alıp veriyordu. Sakin kalmak için kendisini zorluyordu.

Hannah kafasını kaldırıp öne baktı. "Ne kazasıydı?"

Mary'nin Hannah'nın başının üstündeki elleri hareketsiz kaldı. "Araba kazasıymış," dedi, kelimeler boğazından güçlükle çıkıyordu.

Hannah'nın gözleri yakındaki bir noktaya kaydı, sonra tekrar Mary'ye döndü. "Anneme bir şey oldu mu?"

Mary kardeşinin yüzüne baktı, Mary'ye tanrıymışçasına bakan gözlerine baktı. Başını salladı. "Evet, Küçük Tavşan, oldu."

Onlar vardığında Diane ölmüştü. 73. Yol'daki bir telefon direğine çarptığında çok fazla iç kanaması olmuştu. Doktor, Diane'in vefatıyla ilgili konuşurken Bayan Pool'a hitap ediyor, sessiz, bastırılmış kelimeler kullanıyordu. Mary onlara sırtını dönmüş bir şekilde oturuyordu. Hannah bacağını tutarken pencerenin dışından otoparka bakıyordu. Gökyüzü soluk bir maviydi, dışardaki her şeyi geçmişe aitmiş gibi gösteriyordu. Ve Mary, çok da uzun olmayan bir zaman önce annesi ve Bayan Pool ile birlikte oturup kraliyet düğününü Water's Edge'teki ofiste izlediklerini anımsadı. Diane, at arabasının içini dolduran elbisesiyle Diana'yı ilk gördüğünde nefesi kesilmişti. Sen de biraz ona benziyorsun, anne, demişti Mary.

Hannah ağladı ve yüzünü Mary'nin bacaklarına gömdü. Ne olduğunu tam olarak anlayamamış, bütün bu olanların ne anlama geldiğini idrak edememişti. Mary'nin anladığı şekilde anlamamıştı. "Her şey yoluna girecek, Küçük Tav-

şan," diye fısıldadı Mary. "Ben yanındayım. Mary yanında."

Polis soruşturması Diane Chase'in direksiyon başında uyuduğu sonucuna varacaktı. Tanıklar olayı arabanın yoldan çıkarak yumuşak bir yay çizdiği ve sonra önden telefon direğine çarptığı şeklinde anlatacaktı. Kumarhanede çok müşteri yoktu, o yüzden de o gün işten erken çıkmıştı. Bir iş arkadaşına eve gidip yatacağını söylemişti.

O gece Mary, Hannah ve Bayan Pool Water's Edge'e döndüklerinde, Mary, Hannah ile birlikte odalarında uzandı ve ona iki prensesin ormanda sihirli bir havuz bulduğu ve o havuzdan bir yudum bile içenin taşa döndüğü bir hikâye anlattı. Tam Prenses Mary küçük bir şişeyi havuzdaki suyla doldurmuştu ki kapı çaldı.

"Ben Alice," dedi Bayan Pool. "Bir de Stan."

Mary, Hannah'yı güçlükle kucağına aldı ve komşulara kapıyı açtı. Bay Pool beyzbol şapkasını göğsünde tutuyordu. Bayan Pool ise bir kova kızarmış tavuk getirmişti.

"Çok üzgünüm, Mary," dedi Bay Pool. Gözleri deniz mavisi ve ciddiydi. Teni kiremit kahvesiydi. Bükük bacakları onu olması gerekenden birkaç santim kısa yapıyordu.

Mary başını salladı.

"Biz bir şeyler yemeniz gerektiğini düşündük," dedi Bayan Pool, Hannah'ya kafasını sallayarak.

Mary kız kardeşine baktı. Aç mıyım? diye sorar gibiydi. "Bir şey yemem gerekiyor mu?"

"Evet, Küçük Tavşan," diye cevapladı Mary. Kelimeler sanki içinde ancak birkaç tane kalmış gibi ağzından yavaşça çıkıyordu. "Bir şeyler yemelisin." Mary ofise doğru ilerleyip koltuğa oturan, ortadaki masaya bir poşet ekmekle bir kova kızarmış tavuk bırakan Pool'ları izledi. Pool'lar kızlara endişeyle baktı. Mary bir but aldı, belki Hannah da aynı-

sını yapar diye. Ancak Mary bir ısırık alana kadar Hannah onu sadece izledi. Mary lokmayı çiğnemeden yuttu, etin boğazından yavaşça aşağı inişini hissetti. Hannah gözlerini Mary'den ayırmadan aynısını yaptı.

Butlar bitene kadar devam ettiler. Sonunda Mary, Pool'lara baktı. "Hannah'yı yatırmam lazım," dedi.

Bay Pool hızlıca kalktı, kalkmasına yardımcı olmak için Bayan Pool'a elini uzattı. "Tabii," dedi, şapkası yine göğsündeydi.

Bayan Pool sıcak ve içten gözlerle Mary'ye baktı. "İlk fırsatta geleceğim," dedi.

Mary, Pool'ların otoparkı geçip kendi evlerine yürümelerini izledi. Bay Pool'un eli eşinin belinde, başları önlerinde yürüyorlardı. Alice muhtemelen, Ne yapacaklar bilmiyorum, Stan, diyor, yumuşak ve cılız hıçkırıklarla özgürce ağlıyordu. Zavallı kızlar ne yapacaklar, bilmiyorum.

Mary yanı başından Hannah'nın zayıf sesini duydu. "Üzgün müsün?"

Mary, Hannah'nın kafasının arkasındaki kavisi buldu. "Evet, Küçük Tavşan."

"Annem yüzünden mi?"

Mary onaylarcasına başını salladı. Sol gözünün üstünde beyni bir nabız gibi atıyor, sanki kafatasına vuruyordu.

"Ne oldu?"

Mary gözlerini kapadı. Başındaki ağrıyla birlikte renkleri, nabzını ve ışıkları hissediyordu. "Gitmesi gerekiyordu."

"Eve gelecek mi?" diye sordu Hannah.

Ama Mary bir şey demedi. Hannah da yüzünü Mary'nin bacaklarına gömdü. Gözyaşlarını onun üstüne sildi.

Hannah'nın gözleri kapanmaya başladığında Mary onu taşıdı. Yerinden kaldırdı, kafası kolunun üzerinden aşağı sarkıyordu. Mary kendini sanki bacakları bükülecek, kolları tutmaz olacakmış gibi zayıf hissetti.

Hannah'yı yatağa yatırdı, örtüleri çekti, küçük kızın kıyafetlerini değiştirmekle uğraşmadı. Sonra banyoya gitti, kapıyı kapadı, işaretparmağını boğazından aşağı soktu. Parmak ucunun arkadaki dokuya değdiğini hissetti. Klozete doğru eğilip Pool'ların tavuğunu kusarken ağzına kan tadı geldi.

Annesinin ölümünden çok geçmeden Mary geriye hiç para kalmadığını öğrendi. Diane Chase'in mal varlığı -ki ona mal varlığı denebilirse- yoktu, hatta bankaya borçluydu.

"Motelin cezaya girmiş vergi borcu var," dedi kahverengi takım elbise giymiş bir avukat Mary'ye. Avukatın dirsekleri ahşap masanın üzerindeydi.

"Bu ne anlama geliyor?" Mary sertçe sordu. Ama Mary bunun anlamını zaten biliyordu. Diane Chase'in Mary ve Hannah'ya bıraktığı tek mirasın Water's Edge olduğu gerçeği. Ve bu onların boynuna bağlanmış bir kaya gibiydi, onları gitgide dibe çekecekti.

"Bu demek oluyor ki Water's Edge'in borçları muhtemelen işyerinin değerinin üzerinde olacaktır, burası da dahil."

Adam gözlüklerini çıkardı ve Mary'ye baktı. "Bu pek rastlanmayan bir durum," dedi. "Yani bu yaşta bu kadar sorumluluk almanız. Sadece on sekiz yaşındasınız." Mary adamdan nefret etti. Tombul parmaklarının annesinin özel belgelerinin üzerinde dolaşmasından nefret etti. Ona şu anda kötü niyetli bir merakla bakıyor olmasından nefret etti. Çünkü onun artık sorumlu olduğu tek şey Water's Edge değildi, Hannah da vardı. Kanunun ve herkesin gözünde Hannah'nın yasal vasisi artık Mary'ydi.

"İşte bu çok işime yaradı," dedi Mary bir anda. "İnanılmaz işime yaradı."

O gece Hannah yatmış uyurken, Mary lavabonun önünde durup musluktan akan suya baktı, dişlerini gıcırdatarak çenesini bir sağa bir sola hareket ettiriyordu. Water's Edge'teki çamaşır odası küçüktü ve içinde bir tane lamba yanıyordu ama Diane öldüğünden beri Mary oraya gitmeye başlamıştı. Yere oturup sırtını çalışan çamaşır makinesine dayar, onun ritmik hareketleriyle kendini sakinleşmiş hissederdi. Su kaynayıp buharı havada ağırlaşınca emaneten yapılmış tahta raflardan birinden plastik bir kova aldı ve lavabonun akarının üstünü kapadı, dolmasını bekledi. Bir fırça ve tuvalet temizleyicisi aldı ve soğuk gecede dışarı yürüdü. O yürürken sıcak su yerlere dökülüyordu. Boş bir misafir odasının kapısını açtı. Banyoya gidip dizlerinin üstüne çöktü. Temizlik fırçasını suya batırdı ve ellerini bir süre öylece tuttu. Ellerinde hissettiği dayanılmaz sıcaklık dışında hiçbir şeyi düşünmüyordu.

Her gece başka bir odaya gidip temizlik yaptı. Kalbi küt küt atana ve saçları ensesine, alnına yapışana kadar temizlerdi. Parmağında derisi büzülüp çatlayana kadar temizlerdi. Odalar bittiğinde de tekrar baştan başlardı. Mary tüm öfkesini ve korkusunu kimi zaman lavabo, kimi zaman küvet ya da zeminden çıkarırdı.

Bunun gibi başka bir akşamın ertesi Mary kendini toplayıp Hannah'nın odasına gitti. Hannah uyanıktı, ter içinde yatakta yatıyor, çok kötü bir şekilde öksürüyordu. "Küçük Tavşan," dedi Mary, kardeşine koşarak. O gece Mary kardeşini kucağına alıp banyoda oturdu, havayı dolduran buhar Hannah'nın nefes alışına iyi geliyordu. Tekrar uykuya daldığında Mary onu öylece tuttu, nefes alıp verişiyle inip kalkan göğsünü izledi. Vücudu öksürükle sarsılırken

Mary de gerildi. Ertesi gün Mary derse geç kaldı çünkü Hannah, Bayan Pool'un yanına gitmek istememişti.

"Hayıır," diye mızmızlanmıştı, Bayan Pool onu kucağına almaya çalışırken kollarını Mary'nin boynuna dolamıştı. "Ben seninle kalmak istiyoruuuuum."

"Kalamazsın, Küçük Tavşan," diye fısıldadı Mary onun saçlarına doğru. Hannah'yı başının tepesinden öptü. "Okula gitmem gerek."

Mary, Bayan Violette'in sınıfına girdiğinde bodur ve kılıksız öğretmen mazeret kâğıdı istedi, Mary onun önünden geçip gitti ve sırasına oturdu. Ne hocayı ne de isteğini umursuyordu.

"Mazeret kâğıdı istedim, Bayan Chase," diye tekrar etti Bayan Violette. Kadın Mary'den nefret ederdi. Onun güzelliğinden ve küstahlığından nefret ederdi. Zekâsından da. Bergen Shores'daki diğer hocalardan farklı olarak Bayan Violette, Mary'nin yakın zamandaki kaybına karşı kayıtsızdı.

Mary ayaklarını önündeki sandalyeye dayadı. "Mazeret kâğıdım yok," dedi ağzından tükürükler saçarak.

"O zaman *kalk*..." diye başladı Bayan Violette, kelimelerin tadını çıkararak ve her birini dikkatle söyleyerek. "Ana ofise git ve bir tane al."

Mary bir an gözlerini ona dikti. Sonra da iğrenme sesi çıkardı. "Aptal orospu," diye mırıldandı ve kafasını salladı.

Başka bir şey söylemeden Bayan Violette sınıftan çıktı, Mary atkuyruğu yaptığı saçını çözdü, uzun siyah saçlarını omuzlarının üstünden salladı ve sınıftaki herkes fısıldaşmaya başlayıp onun bu meydan okumasını konuşurken, Mary pencereden dışarı baktı. *Söylediği şeyi duydunuz mu?*

Bayan Violette katı ve iç karartıcı bir şekilde, "Bayan

Chase, lütfen benimle gelin," diyen Bay Alvetto ile içeri girdi.

Kollarını önünde kavuşturmuş olan Mary, Bay Alvetto'nun arkasında, okulun sessiz koridorlarından geçip ana ofise yürüdü. Adam ön masada duran Bonnie'ye baş işaretiyle selam verdi ve Bonnie de ona gülümsedi. Okulda çalışan bütün kadınlar Bay Alvetto'nun yakışıklı olduğunu düşünürlerdi. Mary onu odasına kadar takip etti. Adam kapıyı Mary'nin arkasından kapadı.

Dönüp Mary'ye baktığında, kızın yüzü elleriyle örtülüydü. "Biliyorum, öyle bir şey söylememeliydim," dedi, sesi boğuk ve duyguluydu. "Sadece son zamanlarda fevri tepkiler verir oldum."

"Mary, otur lütfen," dedi ama Mary oturmak yerine adama doğru ilerledi, yüzünü adamın göğsüne gömdü ve insanın yüreğini parçalayacak bir hıçkırık kopardı. "Başına gelen şeylerin çok zor olduğunun farkındayım," diye başladı Bay Alvetto, Mary'nin sırtını babacan bir edayla sıvazlarken. Sanki bu anda yaptıklarından ileride gurur duyacakmış gibi davranıyordu: Kederli kız öğrencisinin davranış sorunlarıyla nasıl da ustalıkla başa çıktığı andı bu. "Bergen Shores'daki herkes senin yanında."

Mary derin bir nefes aldı. Bu, bu yaştaki bir kızın kendisini sakinleştirmek için alacağı türden bir nefesti. Aldığı nefesle şişen göğsünü Bay Alvetto'nun göğsüne bastırıyordu. "Biliyorum," dedi.

"Ancak Bayan Violette'e karşı kullandığın dil kabul edilemez."

Mary çenesini kaldırdı ve iri, ıslak gözlerle Bay Alvetto'ya baktı. Tam bu sırada kalçasını hafifçe oynattı. "Özür dilerim," dedi. Bakışlarını indirirken tekrar derin bir nefes aldı. Adamın elinin çok hafifçe aşağı kaydığını hissetti. "Kendimi çok kötü hissediyorum."

Ağırlığını kullanıp kalçasını adama biraz daha yaklaştırdı. Hareketleri öyle yumuşak ve belirsizdi ki Mary dışında kimse bu bilinçli ve ustaca hareketleri anlayamazdı. Bay Alvetto aniden kendini geri çekti. Yüzü kızarmış ve telaşlıydı.

"Kendini suçlamamalısın, Mary," diye geveledi, bu sırada belinden aşağısını masasının ardına saklamaya çalışıyordu. "Bence olanlarla başa çıkmak için biraz daha zamana ihtiyacın var. Neden günün geri kalanında dinlenmiyor ve yarın yepyeni bir başlangıç yapmıyorsun?"

Mary neredeyse kahkaha atacaktı. Bazen nasıl da bu kadar kolay olduğuna inanamıyordu. Ama bunun yerine yüzüne işkence çeker bir ifade verdi, bakışlarını ayaklarına indirdi ve düşüncelerini Bayan Violette'in ona bugün için izin verildiğini öğrendiği andaki ifadesine odaklayarak zevk aldı. "Peki, Bay Alvetto."

"Ben Bayan Violette'le görüşürüm."

Mary onaylamak için kafasını salladı. Yüzündeki utanmış ve pişman ifadeyi muhafaza ediyordu. "Teşekkür ederim."

Böylece Mary eve gitti. Hannah'yı Bayan Pool'dan aldı ve öğle yemeği yemek için onu McDonald's'a götürdü.

"Doğumgünüm ne zaman?" diye sordu Hannah. Hamburgerinden bir ısırık aldı.

"14 Şubat," diye cevap verdi Mary. "Sevgililer Günü'nde."

"Beş yaşına basacağım."

Mary dudaklarına zoraki bir tebessüm kondurdu. "Evet."

Posta arabası giderken Water's Edge'e vardılar. Başsağlığı kartları getirmişti. Annesinin kuzeni Gail'den kalın bir zarf vardı. Onların Noel kartı her zaman bir fotoğrafla gelirdi. Mary annesinin o fotoğrafları inceleyişini hatırladı. Son fotoğrafta Gail, kocası ve oğluyla krem rengi bir koltuğun üzerinde poz vermişti, arkalarındaki duvarda büyük soyut bir tablo asılıydı. Mary annesinden Gail ve kocasının zengin

olduklarını anlayacak kadar yorum duymuştu. Adam bir girişimciydi ve daha yeni senatör seçilmişti. Kendilerinin Tanrı'nın bir lütfü olduğunu düşünüyorlardı.

Mary o gece Hannah'yı yatağa yatırdıktan sonra bir kovayı doldurup etrafa su ve buhar saçarak başka bir misafir odasına taşıdı. O gece temizlik yaparken Gail'in kocasını, bronz tenini, sarı saçlarını düşündü. Bay Alvetto'yu kızarmış bir şekilde masasının arkasına saklanırken düşündü. Avukatın kılıksız halini ve tombul parmaklarını düşündü.

Elleri kızarmış ve soyulmuştu, teni sıcak su ve temizleyiciler yüzünden yıpranmıştı ama Mary temizledikçe temizledi. Hannah'yı Sandy Bank'te büyütmeyeceğini biliyordu. Sandy Bank insanların öldüğü bir yerdi. Anneannesi çocuğunu doğururken, doğum sırasında kan kaybından ölmüştü. Dedesi teşhisten sonra ancak üç ay dayanabilmiş, can çekişmişti. Annesi ise arabasını telefon direğine sürmüş ve tüm organları ezilmişti. Bu kasaba bile her kış ölürdü.

Hayır, Hannah Sandy Bank'te kalmayacaktı. Buradan gideceklerdi. Kaybolacaklardı, iki prenses, bir gece vakti Kara Orman boyunca peşlerindeki kurtlardan koşarak kaçacaklardı. Artık sadece ikisi vardı, evlerinden geriye onlar kalmıştı. Gerektiğinde düzenbaz olacak, onlara verilen güçlerden faydalanacaklardı ve Mary'nin tekrar bulacağını her zaman bildiği o insana gideceklerdi. O gece, Mary'nin pantolonunun dizleri gerilip ıslanırken ve elleri bir ileri bir geri giderken planını yaptı.

BEŞ

1981

Mary, Hannah'nın arka koltukta oturuş şeklini fark etti. Cocoplum Estates'in palmiye gölgeli giriş kapısını daha iyi görmesini sağlayacak şekilde oturmuştu. Yaşlıca siyahi bir adam taburesinden kalktı ve Mercedes'i içeri aldı, Gail'e şapkasını çıkararak selam verdi. Ancak Gail arka koltukta oturan iki kızı incelemekle meşgul olduğundan bunu fark etmedi.

"Noel'i bizle geçirebilecek olduğunuz için çok mutluyuz," dedi Gail. Kırmızı dudakları sahte bir gülücük oluşturuyordu. Sesinde endişeli bir ton vardı. "Bize çok güzel bir sürpriz oldu."

Mary yüzünü yumuşattı. "Biz sadece aileden birinin yanında olmak istedik," dedi, kolunu Hannah'nın etrafına dolayarak. "Ve gönderdiğiniz kart çok güzeldi."

Mary, Gail'in yüzündeki tebessümün Diane'in ölümünün ardından gönderdiği karta iliştirdiği formalite gülücük ve boş teklifi hatırlayınca kaybolduğunu gördü. *Eğer her-*

hangi bir şeye ihtiyacınız olursa biz buradayız. Yalnız değilsiniz. Gail bunun kesinlikle zarif ve şık bir hareket olduğunu düşünmüştü, takılarla bezeli bileğinden kopmuş bir parça şefkat. Mary gülmemek için camdan dışarı bakmak zorunda kaldı. Annesinin kuzenini ilk aradığında telefonun öbür ucunda sebep olduğu sessizliği hatırladı. *Hannah ve ben Noel için size geliyoruz. Biletlerimizi aldık!*

Cocoplum Estates beyaz dış kaplamalı ve turuncu kil çatıları bulutsuz gökyüzüne bakan devasa evlerden oluşuyordu. Arka bahçelerinde böbrek şeklinde havuzlar ve her yeri saran beyaz bir gürültü çıkaran kocaman merkezi ısıtma üniteleri vardı. Tenis kortları, kaldırımlar ve bir de marina vardı. Ama Mary yüzleri terle kaplı, fıskiyeyle sulanan çimlere eğilmiş kambur bahçıvanlar dışında kimsede ruh görmedi.

"İşte geldik," dedi Gail, buradaki birbirinin aynı her evde olan Mercedes'ini kaygan siyah yolda sürerken. Garaja girerken Gail arabayı durdurdu ve kuzeninin çocuklarına dönüp bir kez daha baktı. Hannah karşılaştığı şeylerin büyüklüğünden çekinip Mary'ye sokulmuştu.

"Haydi bakalım, kızlar," dedi Gail arabanın kapısını açarken. Gail'in bronzlaşmış ve tenis oynamaktan kaslanmış bacaklarını arabadan dışarı çıkarmasıyla, arabadaki temiz, serin havanın yerini dışarıdaki ağır ve nemli hava aldı. Ardından Gail kalkmadan önce güç toplamak için yapmışçasına derin bir nefes çekti içine. "Çantalarınızı alalım."

Mary, Hannah'nın elini tuttu. "Hadi, Küçük Tavşan," diye fısıldadı.

Kızlar arabanın arkasına giden Gail'i takip etti. Bagajı açan Gail içerideki kızların getirdiği üç büyük valize bakıyordu. Valizler haftasonu için bir yere giden iki kızın getireceği türden değildi. Daha çok bir yerde uzun süre kal-

mayı planlayan misafir valizleri gibiydi. "Aman Tanrım," demişti Gail isterik bir kahkahayla, Mary havaalanındaki bagaj teslim noktasından bu valizlerle çıkarken. Mary'ye bakarken planlanan bu gezinin süresinin değişmediğinin teyidini almak istiyor ya da bu büyük valizlere bir açıklama bekliyordu. Ancak Mary'nin tek yaptığı sevimli bir şekilde gülümsemek olmuştu. "Umarım valizler arabaya sığar."

Gail uzandı ve valizlerin en küçüğünü çekip aldı. Mary de geriye kalan iki tanesini yüklendi. Mary hemen arkasındaki Hannah ile birlikte Gail'in sessiz adımlarını takip etti. Kadın kapıyı açıp mutfağa girdi.

"İşte geldik," dedi, sesinde evini gösteriyor olmanın verdiği dayanılmaz zevk vardı. Bir rehberin müze koleksiyonundaki en önemli eseri anlatması gibi Gail Dackard eliyle mutfağı, leylak ve gri renklerdeki oturma odasını gösteriyordu. "Dackard'ların evi."

"Vay," dedi Mary, odayı tüm kemerleri, kirişleri ve gösterişli soyut sanat eserleriyle incelerken. "Burası çok güzel."

"Yani..." Gail duraksadı. Çantasını dikenli bahar dalı ve turna çiçekleriyle dolu vazonun olduğu sehpanın üzerine koydu. "Evimiz."

Evin içinde hızlıca bir tur attıktan sonra, Gail kızlara odalarını gösterdi. Onları ikinci kata çıkan geniş merdivenlere yönlendirirken, krem rengi halısında hiç ayak izi kalmadığından emin olmak için dönüp arkasına baktı. Hannah, Mary'ye iyice sokuldu ve ne zaman Gail'in bakışları ona yaklaşsa gözlerini başka yere çeviriyordu. Kalacakları oda geniş ve rahattı, özel banyosu vardı; Gail onlara odayı gezdirme ihtiyacını duydu ve onlara yatağı, lavaboyu ve klozeti gösterdi.

Her şey bitince Gail, "Peki o zaman, ben sizi bırakayım da siz de yerleşin. Ron birazdan Tim'le beraber eve döner.

O yüzden isterseniz yıkanıp dinlenebilirsiniz," dedi. Yüzünde zoraki bir tebessüm oluşturdu. "Kendinizi evinizde hissedin." Ardından odadan çıktı.

Oda kapısının kapandığı an, Mary ve Hannah birbirlerine sarıldı, tekrar baş başa kaldıkları için mutlu ve minnettardılar. Hannah ona sarılmaya çalışırken kafası gümleyerek kalçasına çarptığında Mary yalandan, "Ah," dedi. "Sakin ol, Küçük Tavşan."

Mary yatağa oturdu ve Hannah'yı kucağına çekti. Hannah, Mary'ye irileşmiş gözlerle içten bir şekilde baktı. "Bu gerçekten güzel bir ev," dedi, sanki gerçek bir şekilde endişe veriçiydi.

Mary'nin eli Hannah'nın başının üstünde bir süre hareketsizce durdu. Saçının yüzüne gelmesini engelliyordu. "Yeterince güzel."

"Elmas lambaları var," dedi Hannah. Mary onun yemek odasındaki baget kesim avizeyi kastettiğini düşündü.

"Evet, lamba güzeldi."

"Ve her şey pembe."

"Evet... Eğer Prenses Hannah ve Prenses Mary burada yaşasaydı her şeyi daha da güzel yaparlardı. Burada büyük altın bir yatak ve kadife perdeli, yerden göğe uzanan camları olan bir balo odası olurdu."

"Evet," dedi Hannah, gözleri Mary'nin yarattığı dünyalarla doluydu. Hannah'nın gözleri tavandan cennete doğru yükselirken Mary gülümsedi.

Sonraki bir saat boyunca Mary çantaları açtı, bazı şeyleri çekmecelere koydu ve Hannah ile birlikte tembellik etti. Hannah yatağa uzandı ve uçtukları uçakla ilgili ve ne zaman eve dönecekleriyle ilgili sorular sordu.

"Eğer istersek bir hafta içinde eve dönebiliriz," diye cevap verdi Mary. Aynı anda valizlerden birinden devasa bo-

yuttaki makyaj çantasını çıkarıp komodinin üzerine koydu. Yeşil çiçek desenli çanta makyaj malzemeleri yüzünden kirlenmişti ve Mary'nin egzotik pudralı kokusunu üstünde taşıyordu. Mary içinden bir dudak parlatıcısı çıkardı ve aynaya doğru yaklaştı. "Ama önce nasıl gittiğini göreceğiz," dedi, parlatıcıyı dudağında kaydırırken.

Mary, Diane'in arabasının sigorta ödemesini Miami biletlerini almak için kullanmıştı. Pool'lar Diane'in cenazesinin düzenlemesiyle ilgilenmiş, Mary de masraflara yardım etmek için onlara toparlayabildikleriyle biriktirdiklerini vermişti. Ama şimdi geriye yalnızca birkaç yüz doları kalmıştı. Diane yaşam sigortası yaptırmamıştı, belki de çok genç olduğu için. Ya da hali hazırda yeterince masrafı olduğu için. Florida'ya gelmek bir kumardı. Mary bunu biliyordu. Mary çantasından küçük bir parfüm şişesi çıkardı, kafasını geriye attı ve eli baş döndürücü bir hızla uçan bir kuş gibi daireler çizerek parfümü boynuna sıktı. Ardından kendisine alıcı gözle baktı. Gerçekten çok güzeldi. Bunu herhangi bir zevk ya da duygu hissetmeden düşündü. Bunu parasının son kuruşunu onun her zaman şansı olan şeye yatırmış bir insan edasıyla düşündü.

Mary ve Hannah yemek masasında yan yana oturdu. Gail elden ele makarnalı salata kâsesini verdi; Hannah için tavuk yapmıştı. "Tim," dedi Gail, ev sahibesi sesiyle. "Mary ve Hannah senin ikinci dereceden kuzenlerin." Gail utangaç ve somurtkan oğluna bakarken gülümsedi. "Ve Mary senden sadece birkaç yaş büyük."

"İkinci dereceden kuzenler," dedi Ron düşünerek. Masanın ucunda oturuyordu, oturduğu kısmı da hem egosuyla hem de fiziksel olarak dolduruyordu. "Bu da ikinizin

evlenmesinde bir sakınca olmadığı anlamına geliyor."

Tim kızardı ve tabağına doğru bir şeyler mırıldandı ama Mary zarif ve minnettar bir kahkaha attı, öne eğildi ve Tim'in babasına gülümseyerek, "Belki önce arkadaş olmakla başlarız," dedi.

Her ne kadar babası onu izleyip masanın karşısında oturan hoş genç kızla hazırcevaplık yarışına girmesini beklese de, Tim -pek Ron Dackard'ın oğlu gibi durmuyordu- önündeki tabağa bakmaya devam etti. Diane kuzenine karşı derin bir kıskançlık beslerdi ve Mary'ye Gail'in kocası hakkında o kadar çok şey anlatmıştı ki Mary, Ron'un çok da iyi bir geçmişe sahip olmadığını biliyordu. Ron bir postacının oğluydu. Ancak kariyerinin başlarında yaptığı ciddi akıllıca hareketler sayesinde artık LubeTime isimli büyük bir oto bakım mağaza zincirine sahipti. Özellikle otuz dakikada yağ değişimi konusunda uzmanlaşmış bir yerdi. Ron işteki bu başarısını politik bir kariyer oluşturmak için bir basamak olarak kullanmıştı. Mary, iş istediği bir şeye sahip olmaya geldiğinde Ron'un ne kadar acımasız ve dar görüşlü olabileceğini tahmin ediyordu. Tahmin ederdi çünkü kendisi de öyle biriydi.

"Ee, Tim," dedi Ron, makarnalı salatasına çatalını batırırken. "Yemekten sonra kızlara etrafı gösterecek misin? Belki marinaya götürürsün?"

Tim başını kaldırdı, yarı korkmuş yarı sinirli bir ifadesi vardı.

"Çok güzel olur," dedi Mary, önce Tim'e, sonra da babasına gülümseyerek.

"Ron," diye sızlandı Gail, yumuşak ama canı sıkkın bir kahkahayla. "Yarın okul var ve eminim kızlar da yorgundur."

Bir anda herkes kaşla göz arasında koca bir tavuk par-

çasını ağzına tıkan Hannah'ya döndü. Dikkatlerin üzerine çekildiğini fark eden Hannah'nın gözleri irileşti. Kimsenin ona dikkat etmeyeceğini umarak rahatça yemeğini yiyordu. Mary yumuşak bir hareketle onun çenesini tuttu.

"Yorgun musun, Küçük Tavşan?"

Mary neredeyse anlaşılmayacak kadar küçük bir hareketle başını bir defa salladı, böylece Hannah da aynısını yaptı.

"Peki, öyleyse belki Hannah uyuyunca, Tim de Mary'ye etrafı gezdirir," diye buyurdu Ron Dackard.

Mary, Ron ve Gail yemeğin geri kalanını hiçbirinin pek tanımadığı aile bireylerinin nasıl olduğunu konuşarak ve Florida'nın kışın güzel olduğu ama Kuzey'in de mevsim geçişleriyle kendine has güzellikleri olduğunu konuşarak geçirdi. Hannah ve Tim sessizce yemeklerini yedi. Ron, Mary'ye Diane olmadan nasıl idare ettiklerini sordu. Mary iç geçirdi, Hannah'ya baktı, sonra kardeşinin başını okşadı. "Dayanmaya çalışıyoruz," diye cevap verdi, kendisine ait değilmiş gibi gelen bir sesle.

Mary masayı toplamada ve bulaşıkları makineye yerleştirmede Gail'e yardım etti. O sırada Tim odasına kaçtı ve Ron da Hannah'yla saklambaç oynamaktan memnunmuş numarası yaptı.

"Peki annenin finansal durumu..." diye başladı Gail, Mary'yle ikisi lavabonun başında bulaşıkları yıkayıp makineye yerleştirirken. "İhtiyaçlarınız karşılanıyor mu?"

Mary, Gail'e bir tabağı uzatırken yüzü asıldı. "Yapabileceğini yaptı."

"Yani o motel," dedi Gail, endişe yüzünden sesi tizleşmiş ve cırtlak bir hal almıştı. "Eminim motel size yeterince gelir sağlar."

"Onun yeterli olup olmayacağından emin değilim."

Bunun üzerine Gail musluğu daha sıcağa ve tazyikliye çevirdi.

O gece Mary, Hannah'yı yatağa koyduğunda, büyük pembe küvetlerini ağzı dolana kadar doldurdu, içine de gerekenden fazla köpük ekledi, böylece Hannah beyaz kabarcık bulutlarıyla çevrili olacaktı. "Güzel prenseslerimizi son gördüğümüzde," diye başladı Mary, hikâyelerinden birine başlayacaktı. "Prenses Hannah bulut krallığında tutsaktı." Ama Hannah o gece hikâye dinleme havasında değildi.

"Mary?" diye başladı Hannah, açık sarı saçları karışmış, gözleri orantısızca irileşmişti. "Eve ne zaman dönebiliriz?"

"Ah, Küçük Tavşan," dedi Mary, bir elini sudan çıkarıp kardeşinin başına koydu. "Pek yakında."

Hannah aşağıdaki sabun köpüklerine baktı, Mary çenesinin duruşundan onun ağlamamak için kendini tuttuğunu anlayabiliyordu. "Annemi özlüyorum."

Mary bir an Hannah'yı izledi, içinin çekildiğini hissetti, acı veriyordu ama çok saf ve değerli bir duyguydu. "Biliyorum," dedi.

"Onu kurtarmaya ne zaman gidebiliriz?"

Mary'nin eli yavaşça kabarcıkların içinde döndü. "Emin değilim."

Hannah cenazeyi anlamamıştı, ölmenin ne demek olduğunu da. Kapağı sıkıca kapatılmış çelenkli kutuya bakarken annelerinin nerede olduğunu sorup durmuştu. Mary de ona bir hikâye anlattı; annelerinin bir yolculuğa çıktığını, zehirli bir dikenin ona battığını ve eğer Prenses Hannah ile Prenses Mary ölen annelerini geri getirecek kadar güçlü sihirli sözcüklerin yazdığı parşömeni bulamazsa onun sürekli uyuyacağını söyledi.

Hannah erkenden uykuya daldı. Mary o uykuya dalana kadar sırtını okşadı. Sonra da odalarının karanlığında dudaklarına bir kat daha parlatıcı sürdü, parmaklarını saçından geçirdi, geniş ve krem renkli merdivenlere doğru sessizce ilerledi.

Gail ve Ron karşılıklı oturmuş, kollarını göğüslerinde kavuşturmuşlardı. Mary odaya girdiğinde fısıldaşmaları fazlasıyla memnun gülüşmelere dönüyordu.

"Hey," dedi Ron, Mary'yi görünce ellerini çırparak. "İşte burada!"

Ron dahili telefonla Tim'i arayıp çağırana kadar Gail beyaz şarabından bir yudum alıp başka tarafa baktı. "Tim!" dedi Ron kısaca. Başka bir şey söylemesine gerek kalmadı. Tim merdivenleri sessizce iniyordu, elleri cebinde, çenesi asil bir şekilde yukarı kalkıktı. Sessizce Mary ile ebeveynlerinin yanından geçti, arkasından sadece ona yönelen bakışları bırakarak garaja giden kapıya yöneldi. Yaptığı acemi bir meydan okumaydı, Mary hemen fark etti. "Peki," dedi Mary, iyi niyetle omuzlarını silkti. "Sonra görüşürüz."

Mary açık kapıdan Tim'i takip edip nemli geceye çıkarken, Ron oğlunun gittiği tarafa doğru homurdandı.

"Hey Tim," diye seslendi Mary, ona yetişmek için hızlanırken. Oğlan ona bakmadan hızlıca yürüyordu. "Bekle."

Tim ne yavaşladı ne de Mary ona yetiştiğinde Mary'ye baktı. Bir iki dakika boyunca Mary, Tim'e ayak uydurmaya çalışırken bir şey konuşmadılar. Fıskiyeler lambalarla aydınlatılmış palmiyelerin arasında dönüp su fışkırtıyorlardı.

Sonunda Tim konuşmaya başladı. Bakışları önünde, adımları hâlâ hızlıydı. "Annem sizi burada istemiyor. Buraya sadaka için geldiğinizi düşünüyor."

Bunu Mary'nin canı yansın diye söylemişti. Mary stratejik davranmak için bir an durup düşündü. Tim kızlar-

dan hoşlanmıyordu, bu belliydi. Yani Mary'nin en önemli silahı ona karşı kullanılamazdı. Tim devam etti. "Bazı takılarını ve gümüş takımları kasaya koydu," dedi. "Onları çalacağınızı düşünüyor."

Mary aniden durdu, bunun yarattığı şaşkınlıkla Tim de durdu. Dönüp Mary'ye baktı. O da bir an Tim'e baktı ve kendisine bakmak için ne kadar çaba harcadığını gördü. Mary'nin gözlerine bakmak güneşe bakmak gibiydi. "Sen yapabilirdin," dedi, çenesiyle Tim'i işaret ederek. "Sen bir şeyleri çalabilir ve sonra da çalanın biz olduğumuzu söyleyebilirdin."

Tim sinsi bir kahkaha patlattı. Mary, Tim'in üzerinde anne babasına karşı olan nefretini hedef almakta doğru bir iş yapmıştı. Artık Tim bunu düşünüyordu, annesi çıldırmış bir şekilde kızların odasını didik didik ararken, bir çift pırlanta küpenin kendi çorap çekmecesinde olduğunu hayal ediyordu. "Onlar iğrenç insanlar," dedi tükürerek. "Annem mükemmelmiş gibi davranır ama ölmüş kuzeninin kızları gelip de ondan para ister diye öyle korktu ki bu sene Noel'i daha mütevazı kutlamamız gerektiğini söyledi. Siz olur da onun normalde ne kadar çok şey aldığını görürsünüz diye. Yılbaşında ikinci Noel'i kutlayacağız, asıl hediyelerimi o zaman verecekler."

Tim döndü ve tekrar yürümeye başladı. Başı önünde, elleri de cebindeydi.

"Peki baban?" diye sordu Mary. Özellikle muğlak, ucu açık bir soru sormuştu, böylece Tim'in yorumuna açıktı.

"Annemle babam konuşmaz bile. Her akşam yemekten sonra elinde bir kadeh şarapla annem yukarı çıkar ve sonra da uyku ilacı alır. Babam da ofisinde oturup para sayar." Mary, Tim'in endişesini hoş buldu, insanın annesi babası hakkında böyle konuşması ilginçti.

Tim aniden durdu ve eliyle önünde genişçe bir yay çizdi. Mary başını kaldırıp baktı, önünde gecenin karanlığında bembeyaz parlayan sıra sıra dizilmiş tekneler siyah suyun üzerinde hafifçe yükselip alçalıyordu. "Marina," dedi Tim, sahte bir gösterişle.

Mary daha önce bir sürü tekne görmüştü, yazın sık sık Hannah ile Sandy Bank'teki limana yürüyüp insanların teknelerini suya koyuşlarını izlerdi. Ama Dackard'ların boktan evlerinden farklı olarak bu yatlar Mary'ye paradan daha nadide bir şeyi hatırlattı. Bu yatlar, dünyanın kara suları üzerinde giden ve onu uzak diyarlara götürmeye hazır beyaz atlardı.

"Güzel," dedi Mary. Duygusu saf ve hesapsızdı.

"Öyle olması gerekir," dedi Tim. Sonra Mary'ye keskin bir bakış fırlattı. "Annem seninle ilgili bir şeyler duyduğunu söyledi." Mary yavaşça sırtını dikleştirdi, meydan okumaya karşı verdiği bir tepkiydi. "Senin yabani olduğunu duyduğunu söyledi."

Mary gülümsedi, karanlıkta dişleri morumsu bir beyazlıktaydı. Tatlı, ılık bir rüzgâr tenini yaladı ama o cevap vermedi. Sadece yüzüne gelen bir tutam saçı çekti ve Tim'in arkasına baktı.

"Kokain bulabilirim," dedi Tim cesaretle.

"Öyle mi," dedi Mary, gülerek, sonra da dönüp eve doğru yürümeye başladı. Şimdi de ayak uydurma sırası Tim'deydi. "Havalıymış."

Eve dönerken daha arkadaşça yürüyorlardı. Mary ona okulda sevdiği şeyleri sordu. *Hiçbir* şey. *Belki tarih.* Ve ne tür müzikten hoşlandığını. *Duran Duran. Talking Heads.*

"Duran Duran'ı New York'ta izledim," dedi Mary.

"Nerede?"

"Palladium'da."

Tim saygıyla başını salladı.

Eve vardıklarında Tim hoşçakal demeden doğrudan merdivenlere yöneldi, sınırı en azından odasının dört duvarı arasında el değmeden kalsın istiyordu. "İyi geceler," derken biraz yüksek sesle fısıldadı Mary. Tim o sırada merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordu.

Cevap olarak bir şeyler mırıldanmış olabilirdi ama Mary emin olamıyordu. Ev artık sessizdi. Tim odasında, Hannah da kendi odalarındaydı. Tim'e göre Gail ilacın etkisiyle rüyasız, derin bir uykuya dalmış olmalıydı. Ron da ofisindeydi. Mary birkaç dakika daha bekledi, Tim'in odasında suyun aktığını, sonra da durduğunu duydu. Ron'un odasından gelen kısık televizyon mırıltısını dinledi.

Sonra sessizce loş odanın içerisinde yürüdü, parmaklarını Gail'in eşyalarının üzerinde gezinmesi için bıraktı, deri koltuğun ve kalın fırça darbeli resimlerin üzerinde akıp gitsin diye. Oturma odasının uzağında perde kapısının ardında parlayan, sanki dünyanın içine gömme olarak yapılmış gibi duran havuz vardı. Mary kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Ayakkabılarını çıkarıp kenara fırlattı. Havuza doğru yürüdü, kenarında durup içine bakarken ayağının altındaki soğuk zemini hissetti. Işıkla dolu olan havuz her yüzü dalga dalga duran sıvı bir mücevhere benziyordu.

Telaşsız hareketlerle Mary üstünü çıkardı, vücudunu deri değiştiren bir yılan edasıyla hareket ettiriyordu. Sutyenini çözüp ayağının dibine bıraktı. Çıplak göğüslerinde ılık gecenin rüzgârını hissetti. Önce şortunu, sonra da iç çamaşırını çıkardı. Havuza sessizce girdi, suyun ılıklığına rağmen tüyleri diken diken oldu. Okyanus kenarında büyümüştü, suyun içerisinde kendini iyi hissetti, bu onun doğal yaşam alanı gibiydi. Hızlıca daldı, havuzun ortasına doğru özgüvenle yüzdü. Vardığında geri dönüp yüzünü eve

çevirdi. Kollarını ve bacaklarını hareket ettiriyordu. Vücudu ışıkta parlıyordu. Kafasını kaldırıp eve baktı, Ron'un ofisinin penceresini buldu. Pencerede bir hareket olduğundan emin olana kadar ayak çırptı. Perde hafifçe çekiliyordu.

ALTI

1981

Mary parmak derisi buruşup kırışana kadar suda kaldı. Sudan çıktığında bunu Venüs edasıyla yaptı. Büyük, beyaz ayın altında teninden sular saçıp bacaklarından aşağı ince çizgilerle akıtarak çıktı.

Kıyafetlerini toplayıp eve doğru yürüdü, ayağının altındaki taşların birbirinden farklı olduğunu hissediyordu. Temptations'in "Just My Imagination" şarkısını mırıldanmaya başladı, bu Diane'in en sevdiği şarkıydı. Ron'un ofisinin kapısının önünden geçti, kapının altından televizyonun yanıp sönen ışığı görülüyordu. Mary onun içeride olduğunu, sırtını kütüphaneye dönmüş, göğsündeki kalbi deli gibi çarparken eliyle pantolonunun önünü sıktığını hayal etti. Kolu tırabzana değerken Mary, arkasında ıslak ayak izleri bırakarak gevşek adımlarla merdivenlerden çıktı.

Odasının kapısını açtı, açmasıyla koridordaki ışık da odaya doldu. Hannah yatakta sırtüstü yatmış, avuç içleri

tavana dönmüştü, sanki bir şeye teslim oluyormuş gibiydi. Mary çantasından bir tişört çıkarıp üstüne geçirdi, sonra da Hannah'nın yanına yattı. Islak saçı tişörtün içinde kalmış, yakasını ve sırtını ıslatmıştı. Ama bütün uzuvları gevşek ve hafiflemişti. Beyaz nevresim de sıcak tenini serinletiyordu. Klimanın motorunun sesi duyuluyordu ve Hannah küçük horultular çıkarıyordu. Mary parmak uçlarıyla Hannah'nın kolunu okşarken uzun zamandır ilk defa her şeyin yolunda olabileceğini hissetti.

Ertesi sabah Hannah, Mary'den önce uyandı. Solucan gibi kıvrılıp Mary'nin yanına sokuldu ve Mary uzun kollarını kaldırıp esnetene kadar da bekledi. Mary bir bacağını örtülerin üstüne koydu ve Hannah'ya baktı.

"Burada ne yapacağız?" diye sordu Hannah. Sesi kısıktı, kaşları iki gergin çizgi halindeydi. Sandy Bank'te gün çabuk geçiyordu. Ama burada Hannah bile günün geçmesi için çaba harcamak gerektiğini fark etmişti.

"Bilmiyorum," dedi Mary, gülümseyerek. "Sanırım gidip Ron ve Gail ne planlamış ona bakarız."

Mary, Hannah'nın hazırlanmasına yardım etti, sonra da kendi giyindi. Yırtık kot şortunu giydi ve parlak gözükmesi için bacaklarına bebek yağı sürdü. Merdivenlerden inerken el ele tutuştular, bu sırada mutfaktan bazı sesler geliyordu. Sesler keskin aralıklar sonunda kısa ve hızlı cümleler halinde geliyordu. *Allen'lar perşembe günü bizi akşam yemeğine davet etti. Tim Orlando gezisi için onay bekliyor. Araba yolunun sonundaki fıskiye kırık.*

Mary ve Hannah odaya girdi. Önündeki cam masanın üzerinde açılmış gazete duran Ron onlar girince el çırptı. "İşte geldiler!" dedi tebessümle. Odanın bir köşesinde, duvara yaslanmış duran ve bir kâseden mısır gevreği yiyen Tim'e baktı.

"Günaydın," dedi Mary, odanın içinde durup gülümseyerek.

"Günaydın kızlar," diye cevapladı dudakları gergin Gail. Tezgâhın başında kavun kesiyordu.

"Bugünkü planınız ne?" diye sordu Ron, bir Mary'ye bir Hannah'ya bakarak. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Biraz etrafı gezersiniz belki? Seaquarium eğlencelidir."

"Aslında..." Gail kıkırdadı, kocasına yakıcı bir bakış fırlattı. "Kızlara etrafı göstermeyi çok isterim ama ne yazık ki tatile hazırlanmak için bir sürü şey yapmam gerek. Ben de kızlar belki bugün havuz kenarında dinlenirler diye düşündüm." Gail mükemmel kesilmiş kavunları cam kâseye koydu.

Mary yüzüne kabullenmiş ama yine de hayal kırıklığına uğramış bir ifade verdi. "Ah," dedi, cesur bir tebessümle. "Güzel olur."

Ron bir an ona sessizce baktı. "Aa, hadi ama," dedi. "Kızların bütün gün evde oturmasını bekleyemeyiz." Eşine döndü. "Tatlım, sen git alışverişini yap, ben de kızlara etrafı gezdireyim."

Gail gülümsedi, eli boynundaydı. "Ron," dedi. "Senin işe gitmen gerekmiyor mu?"

"Yoo..." dedi, yüce bir hareketle. "Zaten yolumun üstünde."

Gail, Tim'e baktı. "İyi o zaman, hep beraber bir şey yapabilirsiniz," dedi. "Tim'in bugün okulu yok."

Ron oğlunun varlığını fark etmek için kendini zorladı. "Sen ne diyorsun, Timmo?" diye sordu, yaptığı ironi kelimelerinden taşıyordu. "Evden çıkmak ister misin?"

Tim ani bir hareketle kâsesini masaya bıraktı. Kâseden bardakların üstüne süt sıçradı. "Ben Zack'lere gidiyorum," dedi, hızlıca mutfaktan çıkarken.

Ve o gün, Gail tenis kortundan arkadaşlarıyla öğle yemeği yiyeceği yere, sonra da Galleria'ya sürerken, dikiz aynasından rujunu kontrol etti. Sadece Ron'un yetim Chase kızlarına rehberlik yapmak için fazla heves göstermesine canı biraz sıkılmıştı. Ama sonuçta bu durum, en azından kızların tek başlarına evde kalmalarından daha iyiydi. Böylece Gail, kocası ve oğlu, hatta kendisi için de hediyeler alırken, Mary utangaç bir şekilde dudağını ısırıyor ve kendi Polaroid makinesiyle Ron'un fotoğraflarını çekiyordu. *Böylece Hannah ve ben bu geziyi hatırlayabileceğiz.*

Böyle birkaç gün geçti; masanın altında kazara buluşan ayaklar ve bilekler, yumuşak göbeği açıkta bırakacak esnemeler. Gail gerçekten de fark etmediği için suçlanamazdı. Mary çok dikkatli ve zekice hareket ediyordu. Tatil sezonu olduğu için Gail ona yük olan misafirlerinden kurtulup evden çıkmak için bir sürü bahane bulabiliyordu. Böylece Mary'nin bariz atılımları Gail'in yokluğuna denk geliyordu. Ama Mary, Tim için böyle çabalara hiç girmedi. Onu sık sık kendisine sanki büyüleyici ama aynı zamanda korkunç bir şeymiş gibi bakarken yakalıyordu.

Ron da kendi rolünü iyi oynadı. İşe gitmesi gerekirken kahvaltıdan sonra sallanırdı, işten eve erken gelip kızları golf sahasına götürmeyi teklif ederdi. Bunların hepsini iyi bir ev sahibi adı altında yapardı.

"Kalmak isteyecekler." Mary Noel gecesi Gail'in şikâyet ettiğini duydu. Mary, Gail ve Ron'un odasının dışından onları dinledi. Onlar da hediyelerini paketlemeyi bitiriyorlardı. "Bu lafımı bir kenara yaz, burada lüks yaşıyorlar, bu gezi de bir haftadan uzun sürecek."

"Of, lütfen ama Gail," diye patladı Ron.

"Sadece böyle bir hediyeyi onlara vermenin işleri daha da kötü yapacağını düşünüyorum!" Gail'in sesi su ısıtıcısı gibi tizleşmişti. "Bu uygun değil!"

"Bana neyin uygun olup olmadığını ancak bir kuruş kazandığın zaman söyleyebilirsin, Gail!" diye bağırdı Ron. "Çünkü o zamana kadar bu evde harcanan her kuruş benim ve neyin uygun olup olmadığına karar verecek olan da benim!"

Noel sabahında Mary ve Hannah birbirinin aynı altın madalyonlarını açtığında Mary gülümsedi, gözleri doldu. "Teşekkürler," dedi, sesi hıçkırığını bastıran bir fısıltı gibiydi. "Bunun benim için ne kadar değerli olduğunu anlatamam."

Gail, Mary'ye sert bir tebessümle baktı ve mimozasından bir yudum aldı. Ron gülümserken, Gail'in üst üste atılmış bacağı havada sallanıyordu. "Rica ederiz," dedi Ron.

"Çok tatlı değil mi, Küçük Tavşan?" diye sordu Mary, Hannah kendi madalyonuna bakıyordu. "Bu bir kolye."

Mary, Hannah'nınkini kutusundan alıp boynundan geçirdi ve Hannah madalyonu yüzüne çekip incelerken onu izledi.

"Biri kolyemi takmama yardımcı olabilir mi?" diye sordu Mary, gözleri Gail ve Ron üzerinde gidip geliyordu.

Bir an sonra Ron konuştu. "Tabii," dedi, hevesli olduğunu saklamaya çalışan bir ses tonuyla. Ama Mary, Ron'un kalkmasıyla aldığı zevki görebiliyordu. Ona doğru yürüyüp tatlı bir gülümsemeyle kutuyu ona uzattı. Sonra döndü ve ipeksi siyah saçını kaldırıp çıplak boynunun eğimini ortaya çıkardı.

Ron altın kopçayı taktığında, parmak uçları Mary'nin tenine değiyordu. Mary odanın öbür ucundaki Tim'e baktı. Mary Chase'in nasıl bir oyun oynadığını tam olarak anlamış görünen tek kişi o olabilirdi. Ama kimse Mary'yi durdurma konusunda Tim'den daha çaresiz olamazdı.

Günün geri kalanında Ron'un keyfi yerindeydi. Gail'in

ruhsal haliyse Ron'unkinin tam tersiydi. İkisi de üst üste içki içiyor, mimozadan Bloody Mary'ye, ondan da votka toniğe geçiyorlardı. Ron içtikçe neşelenirken, Gail daha da mutsuzlaşıyordu. Günün büyük bir kısmında mutfaktaki tabureye tünemiş halde durup, kocasının fazla genç kuzeniyle apaçık flörtleşmesini izledi. Belki de sonrasında kocasıyla çok ciddi bir konuşma yapmayı düşündü. Belki de sınırı aşmasını daha başından engeller ve bu saçmalığa bir son verirdi. *Kendini küçük düşürüyorsun!* derdi. *Onun babası olacak yaşta olduğunun farkında mısın?* Ron'un uçuruma ne kadar yakın olduğunun farkında değildi.

Hediyeler açılır açılmaz Tim odasına kaçtı ve sadece akşam yemeği için kısa süreliğine ortaya çıktı. Yemekte annesinin bir yemek şirketinden alıp evdeki profesyonel ocağında ısıttığı biftek ve patateslerden birkaç lokma yedi. Gail de akşam yemeğinden hemen sonra yatmaya gitti. Kocasının hareketlerinden iğrenmiş ve rahatsız olmuştu ama bunun orta yaş bir adamın acınası eğlencesi olduğunu düşündü ve bunları kafasından atmak için o gece iki uyku ilacı aldı. Mary, Hannah'yı yatağa yatırdı, artık sadece o ve Ron kalmıştı.

Mary geri geldiğinde adam koltuğa oturmuş, sırtını da arkaya dayamıştı. Mary'nin dudak parlatıcısı yenilenmiş, saçı fırçalanmıştı ve elinde de Polaroid'i vardı.

"Ben birkaç fotoğraf daha çekmek istiyorum," dedi. "Burası çok güzel."

Ron oturduğu koltuğun yanına eliyle hafifçe vurdu. "Gel otur."

Mary itaat etti ve yanına oturdu. Odayı incelerken uzun, bronz bacaklarını Gail'in deri krem koltuğunun üzerine uzattı. "Gail çok zevkli."

Ron aşağı baktı ve karısının adının geçmesi üzerine so-

luğunu verdi. "Gail'in pahalı bir zevki var," dedi ve sonra Mary'ye, kredi kartı faturasını asla şişirmemiş ve ödlek oğlunu özel okula göndermek için ısrar etmemiş ya da kendisini çift terapisine götürmemiş bu şeker tatlısı genç güzelliğe baktı.

Mary koltuğa daha da yayıldı ve Ron'la yüz yüze gelmek için kalçasının üzerinde doğruldu. Sonra bir fotoğraf daha çekti. "Mutlu Noeller," dedi kıkırdamayla. Ron öne eğilmiş, gözlerini ovuşturuyor ve bir anda patlayan flaşın etkisiyle gözlerini kırpıştırıyordu.

"Onu bana ver," diye takıldı, gözleri kapalı el yordamıyla kameraya uzanırken. Ron kamerayı almaya çalışırken, Mary onu kafasının üzerine doğru kaldırdı. Adamın yakalama alanından uzaklaşırken gülüyor ve sahte çığlıklar atıyordu. Ancak sonunda mücadelelerinin kaçınılmaz anı geldi, Ron'un vücudu Mary'ninkinin üstünde yerini buldu. Yüzleri birbirinden birkaç santim uzaklıktaydı, Mary onun nefesindeki likör kokusunu aldı. Adamın yüzündeki kısa bir an görünüp kaybolan endişeyi fark eden Mary, onu kaybedebileceğini anladı. Bu yüzden kalçasını oynattı, dudaklarını ısırdı ve ağzından zar zor duyulacak bir inleme çıkardı. Sonra gevşek hareketlerle, uzattığı kolunda duran kamerayı Ron'a ve kendisine çevirdi. "Peynir de," dedi, utangaç bir tebessümle, tuşa basarken. Fotoğrafın kameradan çıkarken çıkardığı mekanik sesle Ron'un ağzı Mary'ninkinin üstüne kapandı.

Her ne kadar Ron'un ritmik hareketleriyle refleks olarak uyarıldığını hissetse de onun ruhsal durumunu neredeyse bilimsel bir açıklıkla tahmin ediyordu. O an Ron, Mary'yle olmak dışında hiçbir şey düşünmüyordu. Onunla hemen orada, karısının aldığı dokuz bin dolarlık koltuğun üzerinde sevişebilirdi.

"Hadi," diye fısıldadı Mary, bebeksi bir yumuşaklıkla. "Çalışma odana gidelim." Adamın altından çıktı, fotoğraf makinesi hâlâ elindeydi. Ron arkasından arzudan sarhoş bir şekilde sendeleyerek yürürken Mary kıkırdayarak çalışma odasına koştu.

Mary o gece fotoğraf makinesinden oldukça yararlandı, kalan dokuz fotoğrafı akıllıca kullandı ve tüm bunları eğlenceli küçük bir oyunmuş gibi yaptı. Ve Ron bu güzel kızı dizlerinin üstünde durdurup onunla birlikte olduğunda Mary, Ron'un daha önce hiç bu kadar mutlu olmadığından emindi.

O gece Ron çalışma odasının koltuğunda çıplak bir şekilde uyuyakaldı. O hafifçe horlarken Mary kendisini onun kollarından kurtardı ve işe koyuldu. Etrafa dağılmış fotoğrafları toplayıp Hannah ile kaldığı odasına gitti ve valizlerini hazırlamaya başladı. Sessiz ve hızlı hareket ediyordu. Dudakları soyulmuş, saçları darmadağınık halde kıyafetleri katlıyor, loş odada çantaların fermuarını kapatıyordu.

Sabah saat altıdan hemen önce Mary valizi yüklendi ve aşağı garaja indi, eşyaları otomatik kapının arkasına bıraktı. Sonra da Hannah için odaya geri döndü. Kollarını uyuyan kız kardeşinin bedeninin altından geçirdi. Bedeni kaldırılırken Hannah hafif bir ürpertiyle nefes aldı, sonra gözlerini hiç açmadan Mary'nin bedenine yaslanarak kendine rahat bir pozisyon buldu. Mary merdivenlerden hızlıca inerken Hannah uykusunda konuşurcasına ufak sesler çıkardı.

Tam Mary garaj kapısının camından bakarken taksi kayarak geldi. Bir butona bastı ve garaj kapısı itaat ederek yukarı çıktı.

Mary'nin Hannah'yı kucağında taşıdığını gören şoför arabadan çıkmıştı. "Sen çantaları alabilir misin?" diye sor-

du Mary, başıyla arkada yerde duran çantaları işaret ederek.

Şoför sadece başıyla onayladı, güzel Mary'ye, uyuyan Hannah'ya ve arkalarındaki evin korkunç heybetine baktı. Mary, Hannah'yı koltuğa yerleştirirken, adam üç çantayı bagaja koyup sürücü koltuğuna geçti. Ardından Dackard'ların evinden hızla uzaklaştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Hannah, artık gözleri açıktı.

Mary yerinde doğruldu, koltuğun kumaşını tenin-de hissediyordu. Parmağını kız kardeşinin saçına doladı. "Uzağa."

O sırada Mary bunu bilmese de Gail garaj kapısının açılma sesiyle uyanmıştı. Yatağın yanındaki kısmının boş olduğunu görüp Ron'un çalışma odasına koştu. Hâlâ çıplak olan Ron, karısı içeri girince kafasını kaldırdı. Politikacı çevikliğiyle hemen Gail'in tam olarak ne bildiğini, Mary'nin nerede olduğunu ve tüm bunları nasıl açıklayabileceğini düşündü.

Görünüşe göre Mary o sırada Cocoplum Estates'ten çıkıyor, sabah iyice yükselmiş kırmızı gündoğumuna bakıyordu.

"Sabah kırmızıysa gökyüzü, endişelenir bundan denizci sürüsü," dedi Mary, kolunu Hannah'ya dolayıp, yolu daha iyi görmek için başını eğerek.

"Ne demek bu?"

"Muhtemelen sonrasında hava kötü olacak demek."

Ön koltukta oturan şoförün bakışları dikiz aynasından Mary'nin gözleriyle karşılaştı. Şoför beyzbol şapkası takmış, kısa kollu gömlek giymiş bir siyahiydi. Eğer Mary soracak olsaydı, adının Terrance olduğunu söylerdi.

"Havaalanına mı gidiyorsunuz?" diye sordu, kelimeleri uzun ve yayıktı.

"Hayır," dedi Mary. "B & M Diner'a gidiyoruz."

"B & M mi?" dedi, sorgularcasına.

"Evet," diye cevapladı Mary. "Herald binasının oradaki."

Taksinin kayarak ilerlediği sokaklar sessizdi. Radyonun sesi o kadar kısıktı ki söylenenler anlaşılmıyordu. Kardeşler zenginliği arkalarında bırakırken, binalar sıklaşıp yükseldi ve güneş sabah sisinin içerisinden kendini gösterdi. "İşte burası," dedi Terrance, köşedeki restoranın yakınına park ederken. Mary'nin panoyu okumasını izledi. "Biftekleri ve yumurtaları iyidir."

Mary taksinin ücretini ödedi, Terrance da kızların çantalarını bagajdan çıkarıp kaldırıma koydu. "Yardım ister misin?" diye sordu adam, Mary iki tanesini omzuna, üçüncü çantayı da kucağına alırken.

"Ben hallettim, teşekkürler."

Chase kızları içeri girip cam kenarında bir yere geçti. İki çanta Hannah'nın yanına sokuşturulmuştu, üçüncü de Mary'nin yanındaydı. Garson geldiğinde Mary, Hannah için krep ve portakal suyu söyledi.

"Başka bir şey?" diye sordu garson, kafasını sipariş defterinden kaldırmadan.

"Evet, ben kahve alacağım," dedi Mary, menüyü kapatıp garson kıza uzatırken. "Ve biftekle yumurta."

"Biftek ve yumurtamız ünlüdür."

"Ben de öyle duydum."

"Hemen hazırlıyoruz."

"Sorun değil," dedi Mary. "Acelemiz yok."

Garson kız gidince Mary dışardaki telefon kulübesine gitti ve üzerinde Miami Herald yazan kum sarısı binaya baktı. Sonra da zihnine kazıdığı numarayı çevirdi.

Telesekreter devreye girene kadar telefon defalarca çaldı.

Gail'in yumuşak, deneyimli sesi teypten gelmeye başladı. *Dackard'ları aradınız, lütfen mesajınızı bırakın, size en kısa zamanda* ulaşacağız.

"Merhaba. Ben..."

Mary ahizenin kaldırıldığını duydu.

"Mary," dedi adam, onun çelik pürüzsüzlüğündeki sesini duydu. Ve Mary gülümsemesine engel olamadı.

"Günaydın,Ron."

Mary adamın sesli bir şekilde nefesini verdiğini duydu. "Neredesin?"

O sırada Gail'in sesi fonda belirdi. Kelimeleri anlamsız bağırışlara dönüşüyordu. Ron eliyle ahizeyi örterek, "Kapa çeneni, Gail!" dedi.

Ancak Gail sustuğunda Mary konuşmaya başladı. "Dün gece eğlendin mi, Ron?"

Mary, Ron'un sesini bulmak için çaba harcadığını fark etti. Ron fırsatçı biriydi. "Dün gece çok içmiştim, Mary."

"Evet, öyle yapmıştın." Birkaç çift geçti yanından. Bir kadını takip eden adam ona İspanyolca bağırdı. *"Crees que puedes hacerlo mejor que yo?"*

"Neden bana nerede olduğunu söylemiyorsun?" dedi, rehine arabulucularına has zoraki bir sükûnetle. "Gelip seni alırım ve aramızdaki meseleyi çözebiliriz."

Mary'nin yüzündeki gülümseme daha da genişledi. "B & M'deyim," dedi, sessizliğin tadını çıkararak. "*Miami Herald*'ın ordaki." O an, tam da Ron tüm parçaları yerine oturttuktan sonra onun yüzünü görebilmek için Mary her şeyi verebilirdi. "Üç saat içinde on bin dolar nakitle buraya gel ve beni bul."

"Sen kafayı yemişsin." Ron'un ağzından kelimeler sımsıkı kenetlenmiş dişlerinin arasından döküldü.

"Ve eğer gelmezsen," diye devam etti Mary, sanki Ron

hiçbir şey söylememiş gibi. "Yolun karşısına geçer ve gazetecilere yeni seçilmiş bir senatörle karısının kuzeni hakkında ilginç bir hikâye anlatırım." Mary durdu, o sırada Ron'un fotoğrafları, çok güzel ve çok genç bir kızın göğüslerini kavrarken kameraya gülümsediği o surat ifadesini düşündüğünü biliyordu.

YEDİ

1981

Mary satışçının masasının kenarında durup, çıplak kafasında şeritler halinde saçları bulunan sinir bozucu adamın onun verdiği parayı saymasını izledi. Adam aniden durup Mary'ye baktı, yüzünde soru soran ve umut dolu bir ifade vardı. "Sen o ünlü manken misin?" diye sordu, Mary'nin daha önce Miami'de hiç duymadığı kadar yerel bir aksanla.

Adam yanıt beklerken Mary bir an ona baktı. "Hayır," dedi düz bir şekilde, gözlüklerini yüzünü örtecek şekilde kaydırıp başka tarafa baktı. Adam para tomarına döndü ama sorusu ona hesabı unutturmuştu, Mary adamın bir küfür savurup saymaya baştan başladığını duydu. Belki de ünlü bir model olmadan bir kızın -ikinci el bile olsa- nakit parayla nasıl araba alabileceğini merak ediyordu.

Adam parayı sayarken Mary sessizce bekledi, Ron Dackard'ın parasının kalanını bacağında hissediyordu, parayı oraya elastik bandajla saklamıştı. Adam 3200 dolar saydık-

tan sonra ruhsatı Mary'ye uzattı. "Evet, artık bir arabanız var." Mary belgeyi aldı, gözleri kâğıdın üstündeki imza ve mühürlerin üzerinde gidip geliyordu. "Gidip çocuklara söyleyeyim, arabayı çıkarsınlar," dedi. Ayağa kalkmaya çalışırken hafiften kasıldı. Geniş kapıdan ses çıkararak arka tarafa geçti.

Adam odadan çıktığında Mary, Hannah'ya eğildi, küçük kız içinde üç tane Japon balığının kirli duvarlar içinde dönüp durduğu iç karartıcı akvaryuma bakıyordu. "Çok eğlenceli bir yolculuğa çıkacağız, Küçük Tavşan," dedi Mary. Hannah kafasını kaldırıp ona baktı. Son birkaç ay Hannah için zor geçmişti, Mary bunu biliyordu.

"Eve mi gidiyoruz?"

Mary çömeldi, böylece gözleri aynı hizadaydı ve başını hayır anlamında iki yana salladı. "Çok daha iyi bir şey yapacağız."

"Ne?"

Mary binanın önündeki siyah Chevrolet kamyonete bakmak için döndü, sadık bir at gibi boşta çalışan motorunu duydu. Sonra gözleri Hannah'ya döndü. "Bir maceraya atılacağız," dedi, kelimeler dilinden dökülürken mükemmel hissettiriyordu.

Chase kızları kuzeye sürdüler, direksiyonu merkeze kırmadan önce uzun süre kıyı şeridinden gittiler. Florida yarımadasından güneyin kalbine kadar inen ana yoldan ilerlediler. Yol aşağı doğru eğimlenince Mary varış noktasına yaklaştıklarını hissetti. Bu, Mary'nin sebebini bilmeden çekildiğini hissettiği bir şeydi, onun manyetik kuzeyiydi. Nihayet bataklık görüş alanına girdiğinde, yüzeyindeki durgun su güneşin batışını ters dönmüş bir dünya gibi yansıtıyordu.

Yıllar önce Mary bir dergide Tammahuskee bataklığı

hakkında bir yazı okumuş, yazıdaki fotoğraflar aklına kazınmış ve onun için bir sığınak olmuştu. Yavaşça hareket eden servi ağacının dalları gri yosunla örtülmüş, budanmış gibiydi. Şapkalı ve kırmızı damarlı etçil su ibriği bitkisi, toprakla su arasında kayıp duran ve bir tür yılan olan siyah su mokaseni; hepsi Mary'nin sık sık Hannah için kurduğu masal diyarının sakinleriydi. Mary bataklığın panterlere ev sahipliği yaptığını hatırladı, ancak artık yoklardı. Camdan turuncu gökyüzüne bakarken, panterlerin hâlâ orada olmasını, bedenlerini yere yaklaştırıp çalıların arasında pusuya yatmış olmalarını diledi.

Karşıda bir levha belirdi, Mary beyaz harfleri okudu; sonra da parkın girişindeki, çamlarla kuşatılmış yola doğru yumuşak bir dönüş yaptı. "İşte burası, Küçük Tavşan," dedi, nihayet geçmiş günlerin, haftaların, ayların yorgunluğunu hissetmek için kendine müsaade ederek. Toprağın ve suyun, geçmişin ve geleceğin birleştiği; sonradan olacaklara karşı Mary'nin kendini hazırlayabileceği bir yerde ve sadece Hannah'yla birlikte olmak çok rahatlatıcı bir şeydi. "Geldik."

Mary arabayı kamp alanına çıkarıp parka bıraktı. Otobandan çıkıp kendilerini bilmedikleri fast-food restoranlarının sıralandığı geniş yollarda bulduklarında sadece iki kez durmuşlardı. Mary bir süpermarket gördüğünde arabayı park edip, Dackard'ların parasıyla bir çadır ve iki uyku tulumu almıştı.

"Ben içeri gideceğim, sen arabada kalmak ister misin?" diye sordu Mary. Güneş çamların altından görünürken kaybolmuştu ve dışardaki hava serindi, giderek de soğuyordu.

Hannah araba kapısını açıp, "Hayır," dedi. "Gelmek istiyorum."

Ahşap rampadan çıkıp sönük gri renkli binaya giden Mary'yi takip etti. Mary tangırdayan kapıyı açtı, sonra ahşap kapıyı iterken kalçasıyla da açık tutup Hannah'yı önden geçirdi. Minyon, gri saçlı bir kadın kafasını kaldırıp onlara baktı. Üzerine tam oturmayan üniformasının üzerine el örgüsü gibi duran bir kazak giymişti.

"İyi akşamlar," dedi bir baş selamıyla. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Biz kamp alanı için gelmiştik," dedi.

Kadın tekrar Mary'ye baktı, sonra defterine döndü. "Ehliyetiniz var mı?"

Mary çantasından cüzdanını çıkardı ve ehliyeti alıp kadına uzattı. Kadın başını geriye itip ehliyeti incelemeye başlamadan önce gözlüklerini yerine yerleştirdi. Sonra ehliyeti defterinin yanına koydu ve Mary'nin adını kopyalamaya başladı. "Siz kızlar uzun bir yol gelmişsiniz," dedi.

"Aileden birilerini ziyaret ediyorduk," diye cevapladı Mary. "Florida'da oturuyorlar."

Kadın sonra yığının içinden bir harita çıkardı. "21 numaralı kamp alanında olacaksınız. Tam önüne park edin." Sonra Mary'ye emri altındaki küçük bir izciymiş gibi baktı. "Gerekli ekipmanınız vardır diye düşünüyorum. Bu gece sıcaklık kırklara kadar inecek. Bu yüzden doğru dürüst tulumlara ihtiyacınız var. Yılın bu zamanı pek insan gelmez buraya."

"Bizim uyku tulumumuz var," dedi Mary. Haritaya bakıp onu arka cebine tıktı. Oradan çıkmak için döndüklerinde elini Hannah'nın sırtına koydu.

"En yakın market Harvey's," dedi kadın arkalarından. Mary ürküp geriye baktı. "Yolun birkaç kilometre ötesinde. Şimdi kapalıdırlar ama sabah sekizde açıyorlar."

Mary başını salladı. "Tamam," dedi tek bir baş hareketiyle. "Teşekkürler."

Sonra kızlar oradan çıktılar, kapının arkalarından gürültüyle kapandığını duydular. "Ne kadar açsın, Küçük Tavşan?" diye sordu Mary arabanın kapısını açarken. Hannah geçsin diye kenara çekildi.

Hannah kafasını kaldırıp ona baktı ve omuz silkti. "Sadece biraz acıktım."

"Sence bir tane daha fıstık ezmeli, reçelli sandviç bu akşam için yeterli olur mu?" diye sordu. "Yarın da sıcak bir şeyler alırız."

"Olabilir," diye cevapladı Hannah, arabanın yolcu koltuğuna tırmanmadan önce.

Mary, Hannah'nın yanındaki koltuğa geçti, 21 numaralı kamp alanına giden kısa yoldan farlarını açıp gitti. Kamp alanı yer yer aşınmış çim zemin üzerinde bir piknik masasının olduğu küçük bir çardaktı. Arabadan inerlerken Mary, Hannah'nın ürperdiğini fark etti. Bagaj kapağını açtı ve beraberlerinde Miami'ye getirdikleri üç büyük çantadan birini çekti. İçini açıp Hannah'nın mor ceketini çıkardı ve kız kardeşine fırlattı. "İşte, Küçük Tavşan," dedi. "Giy bunu."

Hannah ayağının ucuna düşen ceketi kolundan yakaladı. Mary'nin Miami'ye neden kışlık montunu getirdiğini sorgulamayacak kadar küçüktü. Yavaşça ceketi üstüne geçirirken, "Timsahlar suyun altında mı kalırlar?" diye sordu.

"Ah, evet," dedi Mary, Hannah'ya şapka giydirirken. "Onları düşünüp endişelenme. Toprağın üstünde zar zor hareket ederler."

Hannah ona ciddi bir bakış attı, Mary de onun kafasının arkasını okşadı.

"Burayı seveceksin, Küçük Tavşan," dedi. "Birkaç gün kalmak için iyi bir yer."

Hannah onaylarcasına kafasını salladı. Bunu pek bir anlam ifade etmeyen bir bilgiyi hazmetme aşamasındaki bir yetişkin gibi yaptı. "Neden Gail'in evinden ayrıldık?"

"Çünkü gitme vakti gelmişti," dedi Mary.

"Ron restorana geldiğinde çok kızgındı."

Mary, Ron'un içeri nasıl sessizce girdiğini, sivri bir kaya gibi pörtlemiş çenesini ve gelip oturuşunu hatırladı; tek kelime etmeden, Mary'ye delici bakışlar atıp oldukça şişkin bir zarfı ona uzatmıştı. Adamın bakışlarına karşılık veren Mary, masanın altından parayı parmaklarıyla sayıyordu. Sonra o da Ron'a kendi zarfını, fotoğraflarla dolu olanı uzattı.

"Dackard'lar iyiydiler ama orada sonsuza kadar kalamazdık," dedi Mary, arabanın bagajındaki paketten çadırı çıkarırken. "Hadi gel, bunları kurmama yardım et."

Mary çadırın parçalarını yere serdi ve çalışmaya başladı. Uzun kollarıyla kazıkları sabitledi, uçlarını kumaşın içinden geçirirken Hannah da ona el fenerini tuttu. Havada asılı ay ve yıldızlar dışında gecenin koyu bir karanlığı vardı.

Mary çalışırken, en yakındaki kamp alanında iki adamın dikkatini çekti ve adamlar onu izlemek için konuşlandılar. Gri sakallı ve siyah deri ceketli, ellerinde bira kutusu, yaktıkları ateşin dalgalarıyla yüzleri aydınlanan adamlar kendi piknik masalarına dayanmıştı. Çadırlarının yanında, ölü çam yapraklarının oluşturduğu örtünün üzerinde, valizlerin bağlandığı iki tane büyük motosiklet vardı. "Bir yardıma ihtiyacın olursa bize haber ver," diye seslendiler, pürüzlü seslerinden eğlendikleri anlaşılıyordu.

Mary ateşin sönmesiyle odundan gelen çıtırtıyı duydu. Kafasını kaldırdı. Adamlara baktı, gözleri kahverengiden çok sarıydı.

Ama bir şey söylemedi.

Çadır kurulunca Mary uyku tulumlarını açıp çadırın içine yerleştirdi, sonra da el fenerini tepede bir çengele geçirdi. Dışarı sürünüp çıktı ve girişte durdu, Hannah'ya

baktı. "Bir bak bakalım," dedi, kafasıyla çadıra doğru işaret edip.

Hannah kafasını içeri soktu ve görür görmez bayıldı, yıkılıp sırtüstü tulumlardan birine yattı. Ellerini kafasının altında buluşturmuştu ve dişleri gülümseyen dudaklarının arasından görünüyordu.

"Sevdin mi?" diye sordu Mary, girişte durmuş eğilirken. Küçük Tavşan içindeyken çadırın bu hali ona Diane'in aldığı Paskalya yumurtalarını hatırlattı. Şekerden yapılmış bu yumurtaların üstünde içindeki karışık sahneyi gösteren bir pencere olurdu.

Hannah başını salladı. "Burası tavşanların yaşadığı yer gibi," dedi.

Mary kıkırdadı. "Evet," dedi. "Küçük bir tavşan için mükemmel."

Sırtüstü yatmış olan Hannah çadırın tepesine baktı. Mary kardeşinin düşüncelerinin asmalara, köklere ve nemli kahverengi toprağa kaydığını biliyordu.

Mary sandviç için gerekli olan malzemeleri çıkardı ve Hannah'nın yanına, çadıra girdi. "Sen Prenses Hannah, ben de Prenses Mary'mişim ve burası da büyülü bir ormanmış," dedi, dizlerini masa olarak kullanıp sandvici hazırlarken.

"Ve Kara Orman'dan yeni çıkmışız," dedi Hannah, kollarını kendi küçük bedeninin etrafında sararken.

"Ve devasa bir kediye benzeyen sihirli bir yaratık varmış, eğer onu bulabilirsek sırtına binip kötü cadıyı yenebiliriz."

Hannah'nın başı çadırın zeminine doğru geri düştü. "Burada kaç gece uyuyacağız?" dedi Hannah, sersemlemiş bir şekilde.

"Birkaç," diye cevapladı Mary, Hannah'ya reçelli, fıstık ezmeli bir sandviç uzatırken. "Artık kalmak istemeyene kadar burada kalabiliriz."

Hannah sandviçten bir ısırık aldı ve memnun bir şekilde gülümsedi. Zihni uzak diyarlara kaydıkça bakışları da yumuşadı. "Sence annemin kurtulmasını sağlayacak parşömen burada olabilir mi?"

Mary, Hannah'nın başını okşadı. "Bilmiyorum, Küçük Tavşan," dedi sadece.

Kızların ikisi de üçer sandviç yedi, sonra Mary, Hannah'nın uyku tulumunun fermuarını kapadı.

"İyi geceler, Küçük Tavşan," dedi, onu burnundan öperek.

"Yarın sihirli kediyi arayabilir miyiz?"

"Hem de ilk iş olarak," dedi Mary. Sonra da sandviç malzemelerini topladı. "Bunları kamyonete götüreceğim."

Arabanın kapısını tam kapatmıştı ki diğer kamptaki adamlar karşı taraftan ona seslendi. "Bizimle oturmak ister misin?" diye sordu genç olan, dili sürçmeye başlamıştı bile. "Biramız var."

Mary bir sağa bir sola baktı, sonra da hızlıca adamlara doğru yürüdü. Bir şekilde etrafındaki her şeyi görebiliyor, sıcağı ve soğuğu, aydınlığı ve karanlığı hissediyordu. Siyah saçlı bu kızın onlara yaklaşmasıyla adamlar heyecanla birbirlerini dirsekledi. Kız durduğunda konuşmadan önce onlara bir an baktı. "Duydunuz mu?" diye sordu. Adamlar birbirlerine baktılar, ikisi de aynı derecede mi şaşkındı anlamaya çalışıyordu. "Saldırıyla ilgili?"

Sonunda genç olan, daha cesur olan konuştu. "Ne saldırısı?" diye sordu, boşta olan eli kolunun altına doğru hareket etti. Yanlarında alev dans ediyordu.

"Panter. Bir tanesi adamın tekini boğazından tutup bataklığa çekmiş. Adam havaya tekmeler savuruyormuş ama boğazı kanla dolduğu için çığlık atamamış."

Adamlar gergin bir şekilde birbirlerine baktı. "Bununla

ilgili hiçbir şey duymadık," dedi daha yaşlı olan, önemsemez bir tavırla.

"Duymayacaksınız da. Devlet olayı hasıraltı etmeye çalışıyor. Panterlerin geri geldiğini insanların bilmesini istemiyorlar," dedi. Sonra da geldiği gibi hızlı bir şekilde dönüp gitti, karanlığın içinde hızlı ve sessiz adımlar atıp geride sadece sessizliği bırakarak alevlerin ardında onu izleyen adamları terk etti.

21 numaralı kamp alanına dönen Mary, çadırın fermuarını açtı ve Hannah'nın hâlâ uyanık olduğunu görüp içeri girdi. Hiçbir şey söylemeden yanına uzandı, nihayet Hannah'nın gözleri kapandığında Mary de Gail'den aldığı bir romana uzandı. Okunmamış yaprakları serin ve el değmemişti. Mary parmaklarını içeri geçirdi ve kitabın sırtını gerdi. El fenerini omzuna yasladı ve kitabı yüzünün üzerine kaldırdı. Water's Edge'e dönmeyeceklerdi, Mary biliyordu. Mary kitabı okurken saçının bir tutamı ağzının kenarına sıkıştı, göğsünde bir çekilme hissetti. Yıllar önce kalbinin açılıp sonra da çok istediği o şeyin etrafında yeniden kapandığı günü hatırladı.

SEKİZ

1982

Mary motorların parktan çıkarken çıkardıkları gürültüyle uyandı. Başını kaldırdı ve bakışları gürültünün yönüne döndü. Yanında Hannah keskin bir şekilde nefes alıyordu, sonra da gözlerinin açılmak için kırpıştığını fark etti. Mary başını indirdi ve kardeşine doğru döndü. "Günaydın, Küçük Tavşan," dedi, Hannah yerinden kalkıp çadırın etrafına göz gezdirirken. Kafası karışmış görünüyordu. "İyi uyudun mu?"

Gözleri hâlâ uyku mahmurluğuyla şiş olan Hannah bir an düşündü. "İyi," dedi.

"Kasabaya gitmeliyiz," dedi Mary. "Biraz yiyecek almalıyız."

Hannah homurdandı, karnının üstüne kıvrıldı, yüzünü tulumun ekoseli pazen kumaşına gömdü.

"Hadi, Küçük Tavşan," dedi Mary, kardeşini ayağıyla dürterek. "Yemek yiyecek bir yer filan buluruz."

Kamyonete binince Mary klimayı açtı. Yanında Hannah sıkı sıkıya montuna sarılmış, çenesini göğsüne gömmüştü. Mary menfezden sıcak hava geldiğini hissedene kadar elini havada tuttu.

"Buraya," dedi Mary, Hannah'nın elini alıp menfezin üstüne yerleştirirken. "Ellerini buraya koy."

Kampa en yakın olan kasaba, iki veya üç katlı küçük binalarda kiliseleri, mağazaları ve ofisleri barındıran ağ şeklindeki sokaklardan oluşuyordu. Mary küçük bir restoran buldu, arabayı sokağın başına park ettiler, sonra da oranın yerlilerinin menü ve gazetelerinin üzerinden onlara sorgulayıcı bakışlar attığı sırada barın yanında bir yere sessizce oturdular. İnsanlar bataklığı görmeye gelen turistlere alışkındı ama yılın bu zamanında iki küçük kızın yalnız gelmelerine alışkın değildi.

"Waffle'ları var mı?" diye fısıldadı Hannah.

Mary menünün üzerinden baktı. "Evet var," dedi aynı fısıltıyla.

Garson kadın yaklaşıp kızlara ne istediklerini sorduğunda Mary ona en tatlı tebessümüyle baktı ve annesiyle yıllar önce yaptığı bir gezide ilk defa duyduğu gevşek kelimelerle konuşmaya başladı. "Pastırma, patates mücveri ve iki yumurta, lütfen. Kardeşim de salam ve waffle alacak." Sonra menüyü masaya bıraktı, garson siparişleri kâğıda yazarken Mary, Hannah'ya göz kırptı.

Kahvaltıdan sonra kızlar markete gitti, alışveriş arabalarını mısır gevreği, halka tatlı, portakal, ekmek, süt ve soğutucuları için aldıkları buzla doldurdular. Kampa dönerlerken Mary ısınmıştı ve Hannah'nın karnının doyduğunu bildiğinden memnundu. Hannah'nın karnını tekrar doyurabilecek parası olduğu için de mutluydu. Kamp alanına döndüklerinde, 21 numaralı alanın önüne Mary kam-

yonetini park etti ve kardeşine döndü. "Şu bataklığı gidip görelim mi, ne dersin?"

Her gün böyle başlıyordu. Güne kışlık montları ve şapkalarıyla, yerin soğuğundan katılaşmış bedenleriyle başlarlardı. Onlar yürüyüp de güneş de gökyüzünde yükseldikçe kasları ısınıp gevşerdi, şapkalarının altındaki saçları nemlenirdi. Tüm günü dışarıda geçirirlerdi, öğle yemeğini yolda yerler ve akşam güneşi kızıllaşmadan dönmezlerdi. İşte böyle günlerden birinde Mary iyileştiğini hissetti, sanki geçen birkaç ay yarasının kabuğuydu ve böylece Diane'in ölümüyle açılan yaralar kapanmaya başlıyordu.

İlk gezileri kuru zeminle ve yürüyerek gidebilecekleri yerlerle sınırlıydı, böylece patikalarda yürüyerek geziyorlardı. Her gün biraz daha uzağa gittiler, daha derinlere inmeye cesaret ettiler, öyle ki bir hafta sonra bataklığın o nemli kalbine inmeyi başardılar.

Onlara kano kiralayan adam park sınırları içindeki bir kulübede çalışıyordu. Sakız çiğniyor ve gözlerini saklayan, rüzgâr koruyucusuna benzeyen gözlükler takıyordu.

"Biliyorsunuz, suyun içinde timsahlar var," dedi, elleri belinde, Mary'nin Hannah'yı kanoya bindirişini izlerken.

İnsanın hiç dikkat etmeyeceğini düşündüğü bir anda Hannah kafasını kaldırıp adama baktı. "Hiç insanları ısırırlar mı?" diye sordu.

Adamın dili dudaklarının arasından çıktı, ağzının kenarı kıvrılıp yüzünde bir gülümseme belirdi. "Suya düşmediğin sürece hayır."

Hannah'nın gözleri irileşti, Mary kafasını bir yana eğip kardeşinin gözlerini aradı. "Küçük Tavşan, eğer düşersen hemen arkandan ben de suya dalarım."

Adam onlara bakıp güldü, Mary'nin sözlerinde ne kadar ciddi olduğunu bilmiyordu. Rıhtımdan kanoyu itti ve

arkalarından seslendi. "Deniz yılanlarına dikkat edin. O şerefsizler sizi hazırlıksız yakalarlar!" Hannah geriye dönüp adama baktı, bu sırada Mary de güçlü ve sağlam hareketlerle kürek çekiyor, kanoyu oradan uzaklaştırıyordu.

Kızlar zambaklarla örtülü kanallardan ve gövdeleri antik yaratıkların şişko bacaklarına benzeyen servilerle çevrili su yollarından geçtiler. Mary önünü görmeye çalışıyordu ama bunu yapmasına gerek yoktu. Bataklık onun içine işlemişti. Gideceği yolu da bataklığın neredeyse fark edilmeyen akıntısını da tanıyordu. Bitkilerin nerede öbeklendiğine, nereye yayıldığına dikkat etti, suyun nerede bulanık nerede berrak olduğuna baktı. Kano ağaç öbeklerinin arasından ilerlerken, karışık melocan otları arasından bir kedi onları izliyordu.

Kömür rengiydi ve devasa başı aşağı sarkmış bir şekilde dikiliyordu. Dev gibi pençesi yumuşak zeminin üzerinde açılmıştı, sarı gözleri, uzun kuyruğu dallı darının uzun yaprakları gibi fiskeler savururken Mary'yi takip ediyordu.

Mary aceleyle derin bir nefes aldı, karnına bir yumruk yemiş gibi nefesi kesilirken, Hannah kaskatı kesildi.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Hannah ama Mary tek bir kelime bile edemedi.

Kedi ileriye doğru sessiz bir adım attı, ağzını öyle bir açtı ki Mary içindeki dilin pembeliğini, dişlerinin beyazlığını fark etti. Nefesinin daraldığını hissetti. Bir anda Hannah bağırdı. "Bak!"

Hannah'nın sesi Mary'nin dikkatini çekecek tek şeydi. Hannah düşmüş bir kütüğü işaret ediyordu. "Bir timsah," dedi.

Ve Mary sadece bir anlığına gözlerini kediden ayırdı

ama tekrar o yöne baktığında kedi gitmişti. "Onu görüyor musun, Mary?" diye sordu Hannah.

Mary bataklığı aradı, çenesini kaldırıp ağaç gövdelerine baktı, karışık dallara ve eğrelti otlarına da. Kedinin yılansı kuyruğunu arıyordu.

"İşte orada!" dedi Hannah, dönüp ablasının pantolonunu dizinden çekiştirdi.

Mary'nin gözleri Hannah'nın işaret ettiği yere bakmadan önce kedinin durduğu yerde kaldı. Bakışları tam da bir timsah, kütüğü suyun içine iterken işaret edilen yere döndü, timsahın bedeni de suyu sessizce sıçratarak giriyordu, sanki taş bir heykel canlanmış gibiydi.

"Gördün mü?" dedi Hannah, Mary'ye gülümseyerek bakarken.

Mary kafasını salladı, kelimeler boğazında düğümlenmişti. "Çok hoştu," dedi nihayet.

"Evet," diye onayladı Hannah. "Biz bir *timsah* gördük."

"Keskin gözlerin var, Küçük Tavşan," dedi Mary, açıklanamaz devasa bir kayıp hissediyordu.

Mary ve Hannah kamyonetlerine eşyaları koyup gitmeden önce, bataklık bölgesinde iki hafta daha kaldılar. "Görüşürüz, Tammahuskee!" diye bağırdı Mary, yola hızlıca girerken. "Seni özleyeceğiz!"

"Evet, güle güle bataklık!" dedi Hannah da aynı şekilde, bu iki haftada oldukça büyümüş gibiydi. "Bir gün geri geleceğiz!"

Birkaç kilometre sonra Mary, Hannah'ya baktı. "Şimdi nereye gidiyoruz biliyor musun?"

"Nereye?" diye sordu Hannah, artık ev aklına gelmiyordu. Ev artık gerçek bir yer bile değildi.

"Sahile."

Kuzeye gitmektense, Mary batıya doğru ilerledi. Çiftliklerden, sadece hapishane ve kiliselerin olduğu kasabalardan geçip tekrar güneye döndüler. Florida'ya, Hannah'yı doğduğu yer olan Meksika Körfezi'ndeki beyaz kumlu sahile götürdü.

Aynı gün Rillieux Kalesi'nin hava koşullarına maruz kalmış kaya parçasına günbatımından önce vardılar. Kamyonetten çıktılar. Mary köprü üstündeki bir marketten aldığı kırmızı karanfil buketini aldı ve körfeze bakan balıkçı iskelesine yürüdü. Çay rengindeki bataklıktan sonra körfez, suyu ve ritmik dalgalarıyla onun tam tersiydi. Mary gözlerini kapadı, yüzündeki güneşi hissetti. "Annemle buraya geldik," dedi Mary. "Sen doğmadan birkaç ay önce." Sonra da elindeki çiçeklere baktı. "İşte," dedi, buketi birbirinden ayırırken. Çiçeklerin yarısını Hannah'ya uzattı. "Hadi bunları denize atalım."

Hannah çiçekleri aldı ve onların kırmızı yapraklarına baktı. "Neden onları atıyoruz?" diye sordu, ablasına bakmadan.

Mary, Diane'in öldüğü ilk birkaç hafta boyunca, yerleri elleri kanayana kadar fırçaladığı zamanlar hissettiği boşluğu artık içinde hissetmiyordu. "Annem için," dedi, pastel renkli gökyüzüne ve denize baktı. Sonra elindeki çiçeklerden birazını alıp attı. Mary, Hannah'ya baktı, Hannah da bir şekilde bunun ne anlama geldiğini anlayarak aynısını yaptı. Çatılmış kaşları ve ıslanmış gözleriyle ablasıyla birlikte çiçekleri tek tek denize attı.

"Annem bunları bulacak mı?" diye sordu Hannah.

"Evet," dedi Mary. "Onları bulacak." Ve kızlar geniş mavi denizde dağılıp yolları ayrılana kadar kırmızı çiçekleri izledi ve sessizce orada durdu.

Mary ve Hannah sonraki birkaç haftayı yavaşça hareket ederek, ancak planlı bir şekilde kuzeye giderek geçirdi. Ya kamyonette, ya çadırda ya da ihtiyaç olursa Water's Edge gibi ufak motellerde kalıyorlardı. Smokey Dağları'nı, Graceland'ı ve Outer Banks'in vahşi atlarını gördüler. Bardavista'dan sonra Hannah bir daha Diane'i sormadı. Zaten bir şekilde Hannah her zaman Mary'ye bağlı olmuştu. Sanki Mary, Hannah'nın uydusu olduğu bir güneşti ve Diane de arkasında hüzün bırakan ama önemsiz bir ay gibiydi.

Sandy Bank'ten ayrılmalarından beri Hannah beş, Mary de on dokuz olmuştu. Mary'nin hikâyelerinden birindeki kızlar gibi, birinin bitip ötekinin nereden başladığı anlaşılamayan ve ağa benzeyen bir bağla bağlı ayrılamaz kızlar gibiydiler. Mary yine bir lokantanın önüne park etti. Sonra dönüp yolcu koltuğuna baktı, Hannah uyuyordu. Hannah neden onca yer içinde buraya geldiklerini anlamazdı. Kaçınılmaz bir şekilde aslında gelecekleri yerin hep burası olduğunu anlamazdı. Gittikleri yön ne olursa olsun.

Mary uzanıp kardeşini yumuşak hareketlerle uyandırdı. "Küçük Tavşan, geldik."

DOKUZ

1982

Mary ve Hannah Rhode Island'daki lokantanın güneşli bölmesinde karşılıklı oturdular.

"Neredeyiz?" diye sordu Hannah.

"Güzel bir kasabadayız. Adı Northton. Bir süre burada kalacağız." Mary dışarıdaki park alanına ve önünde giden geniş, hareketli yola baktı. "Bir saniye burada bekle," dedi. "Ben gazete alacağım."

Mary güneş gözlüğünü taktı ve lokantanın ön kapısından çıkıp karşıdaki metal kutuya gitti. Cebinden birkaç metal para çıkardı ve onları kutunun içine atıp kapıyı açtı, kalın bir gazeteyi çekti.

Lokantanın kapısını açtı, dışarıdan gelen serin hava içerinin yağ kokulu nemli havasıyla birleşti. Mary kendi bölmesine sıvışıp gazeteyi açtı ve kalın ilan bölümüne atladı.

Bakmadan kardeşinin sorulmamış sorusuna cevap verdi. "Kalacak bir yer bulmamız lazım," dedi.

BELGESEL FİLM KÜLTÜR

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu Hannah. Göçebe yaşamlarından sonra bir yerde uzun süre kalma fikri ona yabancı gelmişti.

"Okula başlaman gerek," dedi Mary. Bunu söylerken de kafasını kaldırıp bakmıyordu çünkü uygun bir dairenin açıklamasını okuyordu.

"Okul mu?" Hannah bu kelimeyi sanki daha önce hiç duymamış gibi söyledi.

Mary bakışlarını ona kaldırdı, sonra tekrar ilanlara döndü. "Evet, okul."

"Sen de gelecek misin?"

Mary bir an sessiz kaldı. Bir sonraki adımda aralarında geçeceklerden memnun değildi. "Hayır," diye cevapladı. "Benim iş bulmam lazım."

Kızların öğle yemeği geldi, sessizce yediler. Hannah yavaşça ızgara peynirini ve patateslerini yedi. Mary de ilanları inceliyor, bakmadan hamburgerini yiyordu. Bitirdiklerinde Mary kasaya gitti. "Telefon rehberiniz var mı?" diye sordu kasanın önündeki tezgâha tünemiş olan kadına.

Kasiyer, tezgâhın altına eğildi ve kalın sarı bir rehber çıkardı, bir pat sesiyle de onu tezgâha bıraktı. Mary rehberi açtı. Beyaz yaprakları hızlıca geçiyor, aradığı sayfaya gelene kadar bir ileri bir geri gidiyordu. Siyah saçını kulağının arkasına attı ve durana kadar parmağıyla sıra sıra dizilmiş siyah harflerin üstünden geçti. Sonra parmağı yatay bir çizgi çekerek sayfanın karşı tarafına ilerledi. "Northton Avenue'nün nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye sordu kasiyere.

Önündeki kızı daha iyi görebilmek için kasiyer altın rengi çerçeveli gözlüklerini burnunun üstünden itti. Mary, güneşten yanmış teni ve sarı kahverengi gözleriyle yarı evcil, yabancı bir türden gibi gözükmüş olmalıydı. "Ana

yolda ilerleyip ilk çıkışı geçin ve Burke Caddesi'ne doğru sağa dönün," dedi. "Northton yarım kilometre kadar sonra Burke'u kesen yol. Kaçırmanıza imkân yok. Orada çok güzel evler var."

"Teşekkürler," dedi Mary, para üstünü cebine koyup Hannah'yı ön kapıdan dışarı aceleyle çıkarırken.

"Bu gece nerede uyuyacağız?" diye sordu Hannah. Tanıdık bir soruydu ve endişesiz bir şekilde sorulmuştu.

"Henüz bilmiyorum," dedi Mary. "Muhtemelen bir motel bulacağız." Sürücü koltuğunun kapısını açtı, sonra Hannah'nın önden binmesine müsaade etti. "Ama öncesinde bir şey görmemiz lazım."

Mary kasiyerin söylediği yoldan gidip otobana çıktı ve Burke Caddesi'ne girdi. Caddede meşelerle çevrili patikaların olduğu, önünde çimlik alan olan görkemli evler vardı. Gittikleri lokanta geniş kaldırımları ve parlak siyah lamba direkleriyle çok güzel olan kasabanın ancak mütevazı bir köşesiydi. Newport olarak kabul edilirdi, sahilin birkaç kilometre üstündeydi.

Northton'a dönerken, Mary ev numaralarına baktı, kafasında 1264 Northton Avenue'ye gelene kadar saydı. Burası eski bir taş Tudor'du, nefes kesici ve zarifti, çitleri muntazam düzenlenmişti ve uzun, düz bir araba yolu vardı. Mary içeri girdi, kamyoneti araba yolunun kenarında tutuyor ama aynı zamanda eve doğru ilerliyordu. Evin dar pencere camları güneşte parladı, Mary evin yanında geniş bir veranda olduğunu görebiliyordu. Dik çatısı ve düzensiz alanıyla bir masal evine benziyordu. Tam olarak Mary'nin düşündüğü gibi gözüküyordu.

"Burası neresi?" diye sordu Hannah.

"Burası bir ev," diye cevap verdi Mary. "Güzel, değil mi?"

Hannah başını bir aşağı bir yukarı salladı. "Evet," dedi. "Gerçekten güzel. Şatoya benziyor."

Mary arabayla geri geri gitmeye başladı. "Belki bir gün burada yaşarız, Küçük Tavşan," dedi, araba yolunun üstünde gerisingeri giderken.

Mary geldiği yoldan döndü; arabayı, otobanda ücretini karşılayabileceklerini düşündüğü bir motelin olduğu bir kasaba bulana kadar güneye sürdü. Mary paralarıyla tutumlu harcama yapmıştı, hatta korkusuzluğu ve fırsatçılığıyla ellerindeki parayı artırmıştı bile. Geriye beş bin dolardan fazla paraları kalmıştı, bir ev tutup yerleşene kadar yetecek paraları vardı. Dackard'ları düşündüğü zaman -ki bu pek sık sayılmazdı- yaptıklarından pişmanlık duymuyordu. Yaptığı hoş değildi ama gerekliydi. Bazen Tim'in yüzü davetsiz bir şekilde aklına gelirdi. Boynundaki sivilce döküntüsü, babasına değdiği zamanki yüz ifadesi gelirdi gözünün önüne. Eğer bir şeyden pişmanlık duyacak olsaydı, bu da yalnızca on bin dolar istemiş olmasındandı. Şimdi geriye bakıp düşününce, daha çok para istemiş olması gerekirdi.

Mary'nin yaşamayı düşündüğü kasabada, Northton Avenue'deki evin on beş kilometre ötesinde bir motel buldular. Trafikten uzaktaydı, Mary içeri girerken Hannah geniş ön camdan, giren çıkan arabaları izledi. Resepsiyon kahverengi, dik çatılı bir yapının içindeydi, tek katlı bu yapıda misafir odaları diğer tarafa uzanıyordu.

"Kimlik görebilir miyim?" diye sordu resepsiyondaki adam. Arkasındaki duvarda Mary bir levha gördü, yuvarlak hatlı bir el yazısıyla üstüne ARBOR MOTELİNDE BİR ODA KİRALAMAK İÇİN EN AZ YİRMİ BİR YAŞINDA OLMANIZ GEREKİR yazıyordu. Hannah ile kaldığı diğer yerlerde pek yaş şartıyla karşılaşmamışlardı.

"Aslında..." dedi Mary, en ağırbaşlı bakışını takınarak.

"...bazen ne kadar sersem olduğuma ben bile inanamıyorum." Bu tip adamları, homurdanan yumuşak başlı kadın triplerinin ne kadar etkili olduğunu anlayacak kadar iyi tanırdı. "Kız kardeşim ve ben büyükannemi ziyaret etmek için Maine'e sürüyorduk, ben de ehliyetimi evde bıraktım. Annem ehliyeti kargolayacak." Sonra Mary özür dileyen ama umutlu bir şekilde dudağını ısırdı. "Ama büyükanneme ulaşana kadar ehliyetimi alamayacağım."

Resepsiyondaki adam bir Mary'ye bir Hannah'ya baktı, sonra tekrar Mary'ye döndü. Hem rahatı kaçmıştı hem de vaaz verebileceği için heyecanlanmıştı. "Ehliyetin olmadan araba sürmemelisin," dedi. "Yanına almadığını fark ettiğin an geri dönmeliydin."

"Evet, dönerdim de," dedi Mary. "Ama çoktan beş saatlik yolu kat etmiştik bile."

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi iki," dedi Mary, duraksamadan.

Adam Mary'ye baktı ve Mary adamı ikna ettiğini anlamıştı bile. "Ödemeyi önden almam gerekecek," dedi, resepsiyon masasının altından anahtar çıkarmak için eğildiğinde, kel kafasındaki yağlı saç tutamları öne düştü.

"Sorun değil," dedi Mary. "Çok teşekkürler."

"Hm-hm," dedi adam.

Mary pirinç anahtarı deliğe soktu ve odalarının kapısını açtı. Hannah sırt çantasını ve Mary'nin bir şenlikte kazandığı oyuncak kaplanı taşıyarak ondan önce içeri girdi.

Oda ahşap panelliydi, içinde kahverengi ve mavi renkli polyester yatak örtüsüyle örtülmüş iki tane çift kişilik yatak vardı. Otoparka bakan tek penceresinde beyaz kalın bir perde asılıydı ve halı tozlu maviydi. Komodinin üstünde

duran televizyonun üzerinde, aşağıdaki levhada bulunan yazı tipiyle PORNO İZLEMEK YASAKTIR yazıyordu. Ama oda temizdi, arapsabunu kokuyordu, Mary'ye bir zamanlar evi olan yeri hatırlatıyordu.

Ne zaman ucuz bir motelde kalsa Mary, Water's Edge'i hatırlardı. Hannah ile paylaştığı odayı. Diane'in hayatta olduğu zamanı, yan tarafta yaşayan Bayan Pool'u, şafak vakti uyanıp sahile gidişini, ufuğun sonsuzluk olduğu, dünyanın bir sonu olmadığı zamanı hatırlardı. "Bu yer o kadar da kötü değil," dedi, çantasını yere bırakırken. Sonra banyoya gitti, ışığı yaktı, daha önce birçok odayı temizlemiş biri olarak etrafa değerlendiren bir bakış attı. "Banyo yapmak ister misin, Küçük Tavşan?" diye sordu. Ne zaman bir motelde kalsalar, Chase kızları banyo yapma fırsatını kaçırmazlardı. Mary suyu açtı, su musluktan hava dolu bir tıslamayla döküldü. Suyun küvete çarpınca çıkardığı gürültü huzur veriyordu. Mary üstünü çıkardı, sutyenini çözdü, ayaklarının ucuna düşmesine izin verdi. Şortunun düğmesini çözerken Hannah araya girdi.

"Köpük var mı?" diye sordu Hannah.

Mary şortunu çıkardı, muşamba zemine istif edilmiş şekilde bıraktı. Lavabonun yanındaki ucuz banyo ürünlerine uzandı ve şampuan şişesini aldı. "Evet," dedi, etiketi okuyarak. "Köpük yapabiliriz."

Hannah tişörtünü çıkardı, Mary uzanıp kafasından geçirmesine yardım etti.

Mary bunu yaparken o da, "Offf," dedi.

"Üzgünüm, Küçük Tavşan," dedi Mary. "Kulakların yüzünden. Tavşan kulakların var."

Mary, Hannah'nın ona en az bir beden küçük gelen şortunu çıkarmasına yardım etti. Sonra Mary iç çamaşırını çıkardı. Çamaşırı fazla yıkanmadan ve giyilmeden ötürü

bollaşıp yıpranmıştı. Mary dönüp aynada kendisine baktı. Son haftalarda çıplak bir şekilde ayna önünde durup kendine bakma şansı pek olmamıştı. Diane öldüğünden beri zayıflamıştı, derisinin altından kaburgaları gözüküyordu. Göğüsleri hâlâ dolgundu, eliyle bir tanesini kavrayıp kontrol etti. Kalça kemikleri de dışarı fırlamıştı, aralarında da kara bir tüy yumağı vardı. Hannah onun yanında duruyordu, ablasının kendisini inceleyişine bakıyordu.

"Senin neden tüylerin var?" diye sordu Hannah, o da tamamen soyunmuştu ve derisi yüzülmüş bir tavşana benziyordu, küçük ve pürüzsüz. Açık tenli karnı ve göğsü ters giyilmiş mayo gibiydi.

Mary kıkırdadı. "Bir gün senin de tüylerin çıkacak."

"Ne zaman?" diye sordu Hannah.

"Biraz büyüyünce."

"Ne kadar büyüyünce?"

Mary, Hannah'nın yaşını düşündü, sonra da kendisinin ne zaman ergenliğe girdiğini. "Sanırım beş altı yıl içerisinde," dedi Mary, çocukluğun ne kadar kısa sürdüğünü fark edip şaşırdı.

"İyi," dedi Hannah, çıplak bacaklarını küvete sokup kendisini suya bırakırken. Hannah'nın bebekliğinden beri ikisi beraber banyo yaparlardı. Eskiden Hannah, Mary'nin bacakları arasında otururdu ama artık bunun için fazla büyümüştü. Şimdi birbirlerinin karşısına oturur, Hannah musluğun olduğu yere, Mary de küvetin öbür tarafına geçerdi. Mary suya biraz şampuan döktü. "Bunu biraz çevir, Küçük Tavşan," dedi. Hannah suyun içinde elini ileri geri hareket ettirmeye başladı, ta ki kabarcıklar meydana gelip köpürene kadar.

Öne eğilen Mary eline aldığı suyla yüzünü yıkayıp kirini akıttı, son banyo yapışından sonra geçen on günü akıttı.

Suda teninden akan tuzun tadını aldı, terden sertleşen saçlarını hissetti.

Banyodan çıktıklarında çantalarında buldukları en temiz kıyafetlerini giydiler. Sonra Hannah yatağa yatıp çizgi film izledi, ıslak saçından damlayan su yastık kılıfını ıslatıyordu. Mary işaretlediği ilanların olduğu gazeteyi çıkardı ve telefon görüşmelerine başladı. *Merhaba, ben Observer'da gördüğüm daire ilanıyla ilgileniyorum.* Bazen ona nerede çalıştığını sorarlardı. Bir ev sahibi ona evli olup olmadığını sordu. Mary'nin her zaman bir cevabı vardı. *Üniversitede öğrenciyim. Nişanlım da orduda.*

Nihayet telefonu yerine bıraktı. "Yarın bakacak birkaç güzel yerimiz var," dedi, nemli saçını atkuyruğu yaparken. Sonra Hannah'nın yanına, yatağın içine girdi ve Hannah da incecik bacaklarını Mary'nin bacaklarından birinin üstüne attı.

Mary kardeşinin kururken dalgalanan saçlarını düzeltti. "Sana bir hikâye anlatmamı ister misin?"

"Evet," dedi Hannah, televizyondan dönerek.

Mary kalkıp televizyonu kapattı, sonra tekrar Hannah'nın yanına, yatağa yattı. Yanakları aynı yastığın üzerindeydi, yüz yüze bakıyorlardı. Mary, Hannah'ya beyaz bir gemiye binip gümüş parlaklığındaki bir denize açılan ve yeşil adalara giden prenseslerle ilgili bir hikâye anlattı. "Ancak tam varış noktasına yaklaştıklarında devasa bir dokunaçlı sudan çıktı."

"Başta prensesler bunun ne olduğunu anlamadılar. Sadece su sesini duydular. Sonra onu gördüler, yükseldiğini ve ay ışığında parlayan kaygan tenini fark ettiler. Dokunaçlı, prenseslere döndü ve onlara öyle bir baktı ki sanki bin gözü vardı."

"Aman Tanrım," dedi Hannah, yorganı çenesine kadar çekmiş, sözcükler ağzından bir solukta çıkmıştı.

"Sonra, bir yılan çevikliğiyle Prenses Hannah'ya saldırdı," dedi Mary, kelimeleriyle heyecan yaratıyordu. "Ama Prenses Mary onu tuttu ve yaratığı yolundan çekti, sonra kızlar güvertenin aşağısına koştu, dokunaçlı yaratık da onları takip ediyordu. Prenses Mary ona yumruk atıyordu, Prenses Hannah da kapağı kapamak için savaşırken eski bir şamdanı kullanıyordu. Nihayet kilidi çevirdiklerinde, geminin ıslak zeminine düştüler, kalpleri küt küt atıyordu."

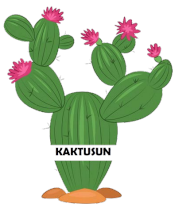
"Geri geldi mi?" diye sordu Hannah.

"Bilmiyorum," dedi Mary, kaşları kalkık bir şekilde. "Ne olduğunu göreceğiz." Sonra Hannah'yı alnından öptü. "Ama o gece gelmedi."

Kızlar yan yana uyudular, diğer yatak boş kaldı. Birbirleri arasında mesafe olmasına, birbirlerinin nefesinden ayrı olmaya alışkın değillerdi. Her zamanki gibi önce Hannah uykuya daldı. Hannah çenesi gevşek ve ağzı açık bir şekilde uyurken Mary düşündü. Gümüşi bir suyun üzerindeki beyaz bir tekneyi ve uzun zaman önceki bir geceyi düşündü. Northton Avenue'deki taş evi ve geniş, yeşil çimlerini düşündü. Orada yaşayan insanları ve onların kim olduğunu düşündü. Ve o evin içine girmek için geçmesi gereken engin denizi düşündü.

ON

1982

Hannah'nın okuldan sonra gittiği bakım evinin camları kar tanelerinin birikmesinden ve yapıştırılmış yılbaşı kâğıtlarından dolayı karanlıktı. Ama Mary soğuk akşamüstü beton yolu yürürken, kardeşinin bir masada kendi kendine resim yaptığını, geriye kalan tek çalışanın da kendisini ortalığı toplayıp temizlemekle, bakım evini kapamaya hazırlamakla meşgul ettiğini görebiliyordu. Chase kızlarının Northton'a gelmelerinin üzerinden aylar geçmişti, birçok insanın hayatını kurmak dedikleri şeyi yapmışlardı.

Mary, çocuk bakım evinin dışında durup aslında aydınlık ve mutlu olması gereken ama karanlık olduğu için aydınlatılan odadaki kardeşini izledi. Bu yer Mary'ye her zaman seçenek sunulsa bir huzurevi, bir hapishane gibi kimsenin tercih etmeyeceği bir yer olduğunu düşündürürdü. Mary, sanki Hannah onun varlığını hissetmiş gibi bakışlarını ona doğru çevirince el salladı, sonra da girişteki

perde kapıya varana kadar birkaç çevik adım attı. Kapıyı itip açtı, bir sandalye fayansın üzerinde itilince tiz bir ses çıkardı ve Hannah ona koştu, kollarını Mary'nin bacaklarına sardı, yüzünü üst bacaklarına gömdü. Bir süre öylece durdular, nefesleri beraber inip kalkıyordu. "Küçük Tavşan," dedi Mary, Hannah'nın başının arkasını okşayarak. "Okul nasıldı?"

Hannah kafasını geriye attı ve ablasına baktı, ifadesi muzırdı ve anlatacak şeyleri olduğu belliydi. "Bil bakalım sınıfımıza kim geldi?"

"Kim?"

"Noel Baba."

"Noel Baba?" diye sordu Mary. Hannah'nın öğretmeni Noel tatilinden önceki gün sınıfa özel bir misafirin geleceğini belirten bir not göndermişti. Mary velilerden birisinin kılık değiştirmeye gönüllü olduğunu düşünmüştü.

Hannah başını salladı. "Hi-hih," dedi. "Geldi ve hepimiz ona Noel'de ne istediğimizi söyledik."

"Sen ne istedin?"

"Bir at," dedi. "Ama endişelenme. Bayan Murphy bana Noel Baba'nın hediye getirmediğini önceden söyledi." Hannah'nın sesi tasasız ve soğukkanlıydı ama Mary gerildiğini hissetti. Mary, Bayan Murphy'yi sevmezdi. Onun otoriterliğinden hoşlanmazdı. Hannah okula başlar başlamaz onu çağırıp, "Hannah'nın yetersiz sosyal yetileri" hakkında konuşmak istemesini de sevmemişti.

"Diğer çocuklarla nasıl oynanacağını pek bilmiyor," demişti Bayan Murphy, omuzları arkada, gövdesi yuvarlak kalçasının tam üzerindeydi. "Ve peltek konuşması işleri daha da kötü yapıyor."

Mary ona soğuk ve sabit bakışlarla baktı. Hannah'nın sınıftaki bazı kızlarla sorunlar yaşadığını biliyordu. "Peltek konuşması mı?"

"Evet," dedi Bayan Murphy. "*S* ve *z* harflerini telaffuz etmede problemi..."

"Pelteğin ne demek olduğunu biliyorum," diye sözünü kesti Mary. Bayan Murphy sinirlendi ama Mary ona dik dik bakmaya devam etti, siyah saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu, gözleri parlak bir sarı rengindeydi.

O toplantıdan sonra, Chase kızları akşam banyolarını yaparken Mary evlerinin küçük banyosundaki küvete sırtını dayadı ve kafasını yana eğdi. Eski bir Barbie bebeği suya batıran kardeşini izledi. Hannah içten ve iri gözlerle ablasına baktı. "Çok iyi bir yüzücü," dedi Hannah.

"Küçük Tavşan," demişti Mary. "Bazı seslerin telaffuzu konusunda okulda ekstra yardım almaya başlayacaksın."

Hannah'nın yüzü donuklaştı ve şüpheyle doldu. "Ne sesleri?"

Böylece haftada iki gün, yuvaya gitmek yerine Hannah, okuldan sonra peltek s'lerini çalışmak üzere bir konuşma terapistine gitti. Bu terapi işe yarıyordu ama Mary, Bayan Murphy'den bunu fark ettiği için nefret etti. En çok da kendisi fark etmemişken fark ettiği için.

Mary küçük odadan Hannah'nın projesini aldı. "Bayan Murphy'ye bakma sen," dedi. "Noel Baba sana atı bu yıl getiremeyebilir ama eminim bir gün getirecek."

"Ya bir at ya da kedi," dedi Hannah.

Mary gülümsedi. "Ya bir at ya da kedi," diye tekrar etti.

Mary, Hannah'nın kalan eşyalarını da toplayıp çantasına koydu. Sonra elini onun arkasına koyup kapıdan çıkması için yönlendirdi. Mary kapıyı itip açtı ve soğuk bir hava kütlesi içeri girdi. Hannah durdu ve arkasına baktı. "Güle güle, Tammy!" diye seslendi montunun fermuarını kapatan kadına.

Kadın gülümsedi ve ona el salladı. "Güle güle, Han-

nah!" Sonra Mary'ye baktı. Ne Hannah'nın öğretmeni, ne de okul sonrası yuvasında çalışan bu kadın Mary hakkında ne düşüneceğini biliyordu. "Mutlu Noeller," dedi kadın, kibar bir baş selamıyla.

Mary güçlükle gülümsedi. "Mutlu Noeller."

Otoparka giden beton yolda yürürken Mary, Hannah'nın elini tuttu. "Bugün işte eğlendin mi?" diye sordu Hannah.

Mary kıkırdadı. "Tabii ki, Küçük Tavşan," dedi. "Eğlendim." Lise diploması olmadan Mary'nin bulabileceği işler epey sınırlıydı. Ama Mary kasabadaki iyi bir otelin resepsiyonunda iş bulmayı başarmıştı. Otel zengin yaşlı çiftler ve boşanmak üzere olan işinsanlarının geldiği türden bir yerdi. "Bir sürü insan geldi. Herkes Noel'de ailesini ziyaret ediyor."

Bu Noel, Chase kızlarının eski beyaz bir evden birkaç küçük daireye çevrilmiş ve zemin katta bulunan evlerindeki ilk tatilleriydi. Evleri, kasabanın dışındaki Boosk Avenue adında bir sokağın üzerindeydi. Burası çoğunlukla Meksikalı göçmenlerin yaşadığı bir yerdi. Mary kısa sürede burada yaşayanların kendilerine Boosker'lar diye hitap ettiğini fark etti. Mary zaman zaman bu kelimenin, geçen bir arabanın camından koyu tenli ve çim lekeli ayakkabılar giyen adamlara ya da onların çocuk bakıcılığı yapan eşlerine söylendiğini duyardı. Mary, Hannah'nın üstüne çok küçük gelen mor kabanına baktı ve Dackard'larla kaldıkları zamandan daha fazla istifade edip edemeyeceğini düşündü. Keşke daha akıllıca davranmış olsaydı.

Otelde, normalde fazla para kazanmaya alıştığı yolla fazladan kazanmaya başlamıştı. Yani gözlem yaparak. Korkusuz ve hızlı davranıp centilmen erkeklerin cüzdanlarını hafifletiyor, arabalarına, odalarına ve evlerine sıvışıyor ve

neler bulabileceğine bakıyordu. Böylece Hannah ile oldukça tutumlu bir şekilde yaşamanın yolunu bulmuşlardı, tıpkı yolda geçirdikleri aylar boyunca olduğu gibi. Ancak yolculuk sırasında onlar için bir seçim olan bu durum şimdi kendisini bir gereklilik olarak ortaya çıkarmıştı. İlk sonbaharları sırasında Mary kendisini gergin ve bu yerin sınırlarına hapsolmuş gibi hissetti. Geceleri Hannah'nın yanında yatağa yattığında sık sık onu arabaya bindirdiğini, nerede olduklarını ve nereden geldiklerini bilmedikleri bir yere kadar sürmeyi hayal ederdi. Ama Hannah'nın başka türlü bir hayata ihtiyacı olduğunu biliyordu. Chase kızları birbirlerine benzemezlerdi. Diane'in kanını paylaşıyorlardı ama onların can bulmasında daha fazla şeyin katkısı olmuştu. Mary kendi zincirlerini kemiren bir hayvan gibi hissettiği böyle gecelerde, gözlerini kapar ve düşme hissinin kendisine gelmesini beklerdi. Artık dünyaya ait olmadığı hissinin. Ancak bu şekilde uykuya dalabilirdi.

Mary arabanın geri geri gitmesi için vitesi değiştirdi, sert bir şekilde direksiyonu çevirdi. "Aa, Küçük Tavşan," dedi, başıyla torpido gözünü işaret ederek. "Şunun içine bak. Senin için bir şey var."

Hannah düğmeye bastı ve torpido gözü açıldı. Nefessiz bir şekilde, "Aman Tanrım," dedi. Uzandı ve bir çift tüylü kulaklığı çıkardı, sonra onu göğsüne bastırdı ve Mary'ye bakarken onu okşadı. "Öyle yumuşaklar ki," dedi, sesi tiz ve mutluydu.

Mary yola çıktı, direksiyonu düzeltti, genişleyen gülümsemesi içtendi. "Denesene," diye ısrar etti. Hannah kulaklıkları kenarlarından ayırıp kafasının üzerinden geçirdi, bunu yaparken de saçını dağıttı.

Mary kıkırdadı. "Çok güzel görünüyorsun, Küçük Tavşan," dedi Hannah güneşliğini indirip karanlıkta kendisini görmeye çalışırken.

Dur işaretine geldiklerinde Mary, "Eve dönmeden önce biraz arabayla gezmeye ne dersin?" diye sordu. Mary dönüş işaretinin olduğu yerde otoparktan sola döndü, evlerinden uzağa, Northton Avenue'ye doğru sürdü.

Araba ilerlerken iki kız da sessizdi, günün ardından yorgunlardı, çevrelerindeki çelenk kaplı kolonları ve parlak siyah kapıları olan güzel evlere bakmaktan memnunlardı. Sonra, tek kelime etmeden Mary yan yola girdi ve hızlıca döndü, kamyoneti otoparka bıraktı. Kasabaya ilk geldikleri gün gittikleri taş evin sadece iki blok ötesindeydiler.

Mary, Hannah'ya baktı, "Gidip sadece bir şeye bakacağım, Küçük Tavşan." Sonra kendi kapısının kolunu çekti, itip açtı ve dışarı çıktı.

Kamyonetin önünden yürüyüp sağ arka tekerleğin yanında eğildi. Sibobun üstündeki kapakçığı çıkana kadar çevirdi. Kapakçığı dişlerinin arasına alıp cebindeki tornavidayı çıkardı ve janta sıkıştırdı, tekerlek sönene kadar havasını aldı. Çıkan havanın sesini dinlerken, pencereden dışarı bakan Hannah'yı gördü. Küçük kızın burnunun ucu pencereye yapışmış, nefesinin buharı burnunun altında bir bulut oluşturmuştu.

"Nasılsın, Küçük Tavşan?" diye sordu.

"İyi," dedi Hannah.

"İşim bitmek üzere, tamam mı?"

"Tamam."

Tekerlek arabanın ağırlığı altında ezilmeye başlayınca, Mary tornavidayı cebine geri koydu. Ağzındaki kapakçığı çıkarıp yerine taktı. Sonra kamyonetin önünden yürüyüp sürücü koltuğunun kapısını açtı ve içeri girdi.

"Ee, kulaklıklarını beğendin mi?" diye sordu.

Hannah kafasını salladı, kafasındaki kulaklığı okşamak için ellerini havaya kaldırdı.

"İyi," dedi Mary, büyükannesi ve dedesiyle otele çay içmeye gelen küçük kızın kulaklıkları unuttuğunu hatırlayarak. Geri dönüp kulaklıkları sormuşlardı ama o zamana kadar kulaklık Mary'nin çantasının derinliklerine çoktan ulaşmıştı bile. *Çok üzgünüm; kulaklığı görmedik*, demişti. *Ama eğer numaranızı bırakırsanız, bulunduğu durumda size kesinlikle haber veririz.*

Mary gaz pedalına bastı, kamyonet ileri doğru sendeledi. İnik tekerden ötürü dengesizce ilerliyordu.

"Araba garipleşti," dedi Hannah.

"Biliyorum," dedi Mary, bakışları ileri doğruydu. "Bir süre böyle olacak."

Yol boyunca darbe ve sarsıntıların etkisiyle Hannah'nın kaşları çatıldı, bu şekilde bir blok boyunca sessizce ilerlediler. Mary durma işaretini gördüğü yerde geniş ve güzel Northton Avenue'ye dönüş yaptı ve neredeyse hemen taş ev görüş alanlarına girdi. Parlıyordu ve sıcaktı, sanki onları bekliyor gibiydi. Mary ayağını gazdan çekti ve arabanın yolda boşta ilerlemesine müsaade etti. Sonra da arabanın dörtlülerini yaktı ve eve baktı. Ön camdan beyaz ışıkla aydınlatılmış uzun bir ağacı ve içerdeki simaları görebiliyordu. Arabasının önünde, yol boyunca daha önceki geçişlerinde orada olmayan birçok araba vardı. Mary kalbinin, sanki onun zihninden bağımsız çalışıyormuş gibi, sanki başka bir sahibe hizmet ediyormuş gibi çılgınlarca attığını hissetti.

Kapısını açtı ve Hannah'ya döndü. "Tekerimiz patladı, Küçük Tavşan," dedi. Sonra da elini uzattı ve kardeşi de uzatılan eli tuttu. "Hadi gidip bakalım bu insanlar bize yardım edebilirler mi?" Hannah kendi koltuğundan kayıp Mary'nin tarafına geçti, yere inerken montu ve eteği üzerinden sıyrılıyordu.

Mary, Hannah'ya doğru baktı, küçük kız hâlâ kulaklıklarını ve mor kabanını giyiyordu, beraberinde Mary'nin ona Goodwill'den aldığı siyah kadife elbise ve artık dizinde bir delik olan çorapları da vardı. "Tatlı görünüyorsun," dedi.

Hannah'nın eli Mary'ninkinin elinde, Chase kızları eve doğru giden uzun yolda yürümeye başladılar. Gördüklerine göre ev, ev sakinlerinin ve misafirlerin hareketleriyle ve tatil kutlamalarıyla telaş içindeydi. Mary, Hannah'nın gergin bir şekilde ileri baktığını gördü, ona ait olmayan bir dünyaya girecek olmanın verdiği bir endişeydi bu. Ön kapıya giden taş yola adım attıklarında hareket sensörünü uyardıkları için ışık içinde kaldılar ve gelişlerinden önce varlıklarını fark ettirdiler. Öndeki geniş pencerede, ellerinde şarap kadehi tutan bir grup sarışın kadın sohbetlerini bırakıp kafalarını kaldırdılar, yolda yürüyen simaları tanımaya çalıştılar. Mary yüzüne özür dilercesine bir ifade oturttu ve el salladı. Mary ve Hannah merdivenleri çıkıp zile bastı.

İçerden, Mary bir sohbetin ve cam şıngırtılarının içinden, "Stefan, tatlım, sen bakar mısın?" dendiğini duydu. Kalbi tekrar kasıldı. Bu eğer Mary'nin anlattığı bir hikâye olsaydı, bu an doruk anı olurdu, her şeyin yoluna girmesinden önceki, haklının kazandığı, tahtın korunduğu ve krallığın zenginleştiği andan hemen öncesi olurdu.

Kapı kayarak açıldı ve işte oradaydı, geldiği yerin sıcaklığı ve ışığıyla çevrelenmişti.

ON BİR

1982

Birbirlerini son kez görmelerinin üzerinden yıllar geçmişti. Zaten sadece bir gecelik bir şeydi. Ama adam onu hemen tanıdı. Mary'nin anıları aklından hızlıca geçerken yüzünde bir tebessüm oluştu ve gözleri irileşti. "Mary," dedi.

Adamın adını hatırlamaya çalışırmış gibi yaparken Mary'nin kaşı çatıldı. "Stefan?" dedi emin olamayarak.

Gülüşü açık ve cömertti, talihe bak! "Burada ne yapıyorsun?"

Mary çarpık bir şekilde gülümsedi; sonra arkasını işaret etti. "Arabamızın bir tekeri patladı," dedi. Sonra güldü, bir eli Hannah'nın sırtındayken ifadesi karışıktı. "Biz sadece bir çekici çağırabilir miyiz diye bakmak istedik. *Sen burada ne yapıyorsun?*"

O an, Mary'nin pencereden gördüğü sarışın kadınlardan biri kapıya yaklaştı, ayakkabısının topukları parlak

mermer zeminde çınlıyordu. "Stefan, tatlım," dedi, köşeyi dönerken. Alman aksanı oldukça kıvraktı. "Bu kızların yardıma mı ihtiyacı var?"

Stefan'ın gözleri Mary'nin üstünden ayrılmadı. "Onlar, hmm," diye başladı. Teni bronzdu, saçlarının uçlarında hâlâ yazdan kalma -sanki hâlâ Mary'nin zihnindeki yazda yaşıyordu- güneşin açtığı sarılıklar vardı. Güneş parlaması gibi başka bir tebessüm daha. "Lastikleri patlamış."

Mary'nin Martina Kelly olduğunu bildiği kadın oğluna bir bakış attı. *Peki bu neden komik, Steffie?* Sonra Mary'ye döndü. "Peki, gelin, gelin," dedi, tamamen zarif ve yardımsever bir şekilde Chase kızlarını içeri alırken. Eşikte durdular, Martina kapıyı arkalarından iterek kapadı. "Dışarısı buz gibi soğuk," dedi, kollarını önünde buluşturup, ince ipek bluzunun üstünden elleriyle kendini ısıtmaya çalışarak. "Stefan, tatlım, sen arabalarına bir bakabilir misin?"

"Ah, ben sizi rahatsız etmek istemem," diye karşı çıktı Mary, Stefan'a kısa bir bakış fırlatarak. "Sadece telefonunuzu kullansak yeter."

Cık cık. "Ah, hayır, hayır," dedi, sonra Hannah'ya bakıp sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bu ufaklık üşümüş görünüyor."

Paçavraya dönmüş çorapları, üstüne olmayan montu ve çalıntı kulaklıklarıyla Viktorya dönemi sokak çocuklarına benzeyen Hannah bir onay ya da yönlendirme için Mary'ye baktı.

Mary başını bir tarafa eğdi, istemsizce onaylar gibiydi. "Evet, sanırım biraz üşümüş."

"Eh," dedi Martina. "Stefan arabanıza bakarken size içecek sıcak bir şeyler getirelim." Kızlara onu takip etmesini belirten bir el işareti verdi. Onları, ötesinde boynunu sallayıp gülücükler atan birçok kadının oturduğu geniş Fransız kapılardan geçirdi.

Mary ve Hannah, Martina'yı, avcı yeşili duvarları ve parlak bakır tencereleri olan mutfağa kadar takip etti. "Bakalım," dedi, dolapları açıp kapayıp bir şeyler ararken. Bulduğunda, memnun bir ses çıkardı. "Siz kızlar sıcak çikolata sever misiniz?"

"Ben böyle iyiyim, teşekkürler," dedi Mary.

"Ya kardeşin?" dedi Martina.

Hannah önce Mary'ye sonra da ev sahibesine baktı. "Evet, lütfen," dedi, sesi çok cılızdı.

"Cici kız," dedi Martina, bir kutudan beyaz bir paket çıkarıp lavaboya yürürken. Bir raftan kupa aldı ve tezgâha koydu, sonra paketi açtı ve içindekileri kupaya döktü. Kupayı küçük bir musluğun altına yerleştirdi, sıcak suyu açıp doldurdu. "Tamamdır," dedi kupa dolduğunda. "Sıcak çikolatanız geliyor." Çekmeceden bir kaşık çıkardı, Mary ve Hannah'ya doğru yürürken karışımı karıştırdı.

"Dikkatli ol, tatlım," dedi Martina, kupayı tezgâha koyarken. "Sıcak."

Mary, Hannah'ya yandan ve onaylayan bir bakış attı.

"Teşekkürler," dedi Hannah hemen, tezgâhın önündeki yerine geçerken.

Martina, Mary'ye döndü ve ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Şimdi sıra sende, ablası," dedi. "Sen başka bir şey ister misin? Beyaz şarap?"

Mary bir el hareketiyle teklifi kibarca reddetti. "Ah, hayır, teşekkürler."

"Hayır?" dedi Martina, şişe çoktan elinde, Mary'nin niyetini ölçüyordu. Martina'nın kelimeleri içkinin sıcaklığını taşıyordu. "Peki," dedi, şişeyi yerine koyarak. "Ben Alman'ım. Biz tatil zamanı evimize gelen kimseyi şarap ikram etmeden bırakmayız."

Mary kibarca kıkırdadı.

"Peki o zaman, siz kızlar neden burda beklemiyorsunuz," dedi, dönüp odayı terk ederken. "Bakalım Stefan arabanızla ilgili ne söyleyecek."

Mary kadının odadan çıkışını izledi, sonra da Hannah'nın yanındaki tabureye oturdu. "Endişelenme, Küçük Tavşan," diye fısıldadı Mary, Hannah'nın endişeli gözlerini fark edince. "Her şey yolunda." Eli Hannah'nın dizinin üzerinde, odayı gözleriyle taradı. Çerçevelenmiş aile fotoğrafları duvarlarda ve dolapların üstündeydi, fotoğraflar profesyonelce çekilmiş, iki yakışıklı genç adamın ve güzel anneleriyle saygın babalarının şık fotoğraflarıydı.

"Stefan!" Mary, Martina'nın ön camdan bağırdığını duydu. "*Was denken Sie*?"

Birkaç dakika sonra ön kapı kapandı, Stefan'ın sesi yüksek tavanlı ve sert zeminli antrede yankılandı. "*Die Mädchen waren richtig. Es ist eine Reifenpanne*," dedi. "*Wir sollten den Abschleppdienst rufen*."

"Sen onlar için değiştirebilir misin?" diye sordu Martina, İngilizce'ye geçerek.

"Yedek lastikleri yok."

"Haklıymışsınız kızlar," dedi Martina kendisini takip eden yakışıklı oğluyla birlikte mutfağa girerken. Genç adam Mary'yi hemen buldu. Ve Mary de bakışlarını, annesine çevirmeden önce uzun bir an boyunca adamınkilerde tuttu. Yüzü taşlaşmış gibiydi, heykelsi ve zamansız. "Arabanızı tamirciye götürmemiz gerek," dedi Martina. Sonra aniden Stefan'a döndü. "Tatlım, bu saatte açık tamirhane var mıdır hiç?"

"Hmm..." dedi, elini saçlarından geçirip Mary'ye bakmamaya çalışırken. "Cross'un oradaki Spillane's hâlâ açık olmalı."

"Gerçekten mi?" diye sordu Martina. "Tatilde bile?"

Stefan annesine bakarken eğlenerek gülümsedi. "Evet, anne," dedi. "Tatilde bile."

Kadın dilini damağında şaklattı ve Mary'ye döndü. "Benimle dalga geçiyor. Annesinin hiçbir şeyden haberi yok sanıyor," dedi kelimeyi uğraşarak söylerken. Mary kadının neden genellikle büyüleyici görüldüğünü anlayabiliyordu. Martina Kelly, işinsanı Patrick Kelly'nin büyüleyici eşi. "Stefan," dedi, dikkati tekrar oğluna dönmüştü. "Kızlara yardım eder misin? Ben gidip konuklarla ilgileneyim."

Martina tekrar odadan çıkmış, onu endişeli ve kendinden geçmiş bir şekilde dinleyecek olan diğer eşlere mutfakta olanları anlatacaktı. *Zavallı küçük şeyler.* Mary ve Hannah'ya karşı hayırsever olmak çok kolaydı. Onlarla ilgilenmek iki küçük kedi yavrusunu içeri almak gibiydi.

Annesi çıkar çıkmaz Stefan, Mary'ye döndü. Mutlu bir tesadüfle karşılaşmalarının muhteşemliği içinde, Mary'yi taburesinden kaldırdı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Yani duydun mu bilmiyorum ama tekerim patladı," diye dalga geçti Mary, oğlan onu bırakırken. Sandy Bank'e beyaz teknesiyle gelen bu genç adamın karşısında Mary en sevimli haline giriyordu.

"Kasabada diyorum yani?"

Mary elini Hannah'nın başının üstüne koydu. "Kardeşimle ben artık burada yaşıyoruz," dedi, bir parmağını Hannah'nın sarı buklelerinden birinden geçirirken. "Buraya annem vefat ettikten sonra taşındık."

Stefan'ın yüzü düştü. "Çok üzgünüm," dedi.

Mary başını salladı, tamamıyla rol olmayan bir hissi canlandırarak. "Teşekkürler," dedi. "Ama biz Hannah ile yine de iyiyiz."

Stefan, Hannah'ya döndü. "Hannah?" diye sordu, ismini doğrulamak için. Hannah, Stefan'a iri gözleri ve ka-

rışmış sarı saçlarıyla baktı. "Tanıştığıma memnun oldum," dedi Stefan, elini uzatarak.

Hannah, Mary'ye baktı, Mary eli tutması için onu cesaretlendirerek başıyla onayladı. "Ben de tanıştığıma memnun oldum." Hannah ve Stefan birbirlerine bakarken Mary boğazının gerisinde öyle yoğun bir mutluluk hissetti ki gözleri yaşardı. Gözlerini kırpıp bundan kurtuldu ve gülümsedi.

"Yani..." diye başladı Mary. "Sen burada mı yaşıyorsun?" Mary cevabı çoktan biliyordu tabii ki.

"Evet, aslında... hayır. Yani ben burada büyüdüm. Burası annemle babamın evi. Ben sadece tatil için buradayım."

Mary'nin gözleri kısıldı, sanki hafızasından bir şeyleri arıyor gibiydi. "Keşke buralı olduğunu bilseydim," dedi. Sonra ona gülümsedi ve ayağını ayağıyla dürttü. "Seni araştırmış olmalıydım." Sonuçta üstünden yıllar geçmişti. Ve Stefan, Mary için ne ifade ettiğini anlayamamıştı.

Sadece gülümsedi. "Seni görmek güzel," dedi genç adam. Kelly'ler, nihayetinde, kaderin sık sık güzel kazalar ve tesadüfler taşıdığı bir aileydi.

O sırada Mary arkalarından farklı bir ses duydu. "Stefan?" Döndü. Bu başka bir sarışın ve güzel kadındı ama daha gençti. Gözleri Stefan'dan Mary'ye geçti, aralarındaki mesafeyi okuyordu, söylenmemiş şeyleri anlamaya çalışıyordu.

"Ah," dedi Stefan, şaşkın ama memnun bir şekilde, sanki güzel bir rüyadan uyandırılmış gibi. "Selam, Beth." Dikleşti ve eliyle Mary'yi işaret etti. O an Mary, Stefan'ın sesindeki ve hareketlerindeki özgüvenden gelen rahatlıktan ne kadar hoşlandığını hatırladı. "Bu Mary."

Mary ayağa kalktı ve elini uzattı. "Mary Chase," dedi. Beth elini tutmadan önce bir süre baktı. "Beth," dedi, du-

daklarına kibar bir kıvrım vererek. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Siz tanışıyor musunuz?" diye sordu Beth, sesinde sahte bir umursamazlık ve zar zor anlaşılır helyum tizliği vardı.

Stefan sahil şeridini gösterircesine eliyle işaret etti. "Biz daha önce tanışmıştık. Yelkenliyle Virgin Gorda'ya gittiğim yaz. Sandy Bank'te birkaç gün geçirdim."

Beth'in kaşları havaya kalktı ama zayıf tebessümünü korudu. Sandy Bank ucuz pazarın turist tuzağıydı, ışıltılı günleri 1920'lerde kalmıştı. Oraya liseli çocuklardan, şişman çocuğu olan Jersey aksanlı işçi sınıfı ailelerden başka kimse gitmezdi. "Aa, ne eğlenceli."

"Arabasının tekeri patladı..." Stefan ve Mary birbirlerine baktı, Beth'in yanında Stefan'ın gülüşü zayıftı. "Biz de arayı kapatıyorduk."

Şakalaşmalar bitti, Beth, Stefan'a döndü. "Annen Terrell'ların gelmek üzere olduğunu sana söylememi istedi." Bu, işleri yoluna koymak ve kızları göndermek için ince bir uyarıydı.

"Peki. Teşekkürler."

Beth, Mary'ye son bir kez gülümsedi. "Araba konusunda iyi şanslar," dedi. Sonra Hannah'ya baktı. "Mutlu Noeller, tatlım."

Stefan onun gidişini izledi, sonra Mary'ye döndü, ayıltılmıştı ama isteksizdi, ailesi ve geceyle ilgili görevlere ve zorunluluklara geri çağırılmıştı.

Mary gülümsedi, gözleri anlayışlıydı. "Artık sanırım çekiciyi çağırmamız lazım," dedi.

"Evet," dedi, Sandy Bank'ten tatlı Mary'nin neden mutfağında oturduğunu hatırlayarak. Adres defterini çıkardı ve hızlıca aramaya başladı, sonra telefonu aldı ve numarayı girdi, arkasındaki duvara yaslandı. Hattın öbür ucundan

bir ses geldiğinde kollarından boşta olanını geniş göğsünün üzerinden attı.

Stefan gerekli bilgiyi ve yönlendirmeleri verirken Mary, Hannah'ya döndü. "Sıcak çikolata nasıl?"

"Gerçekten çok güzel," diye fısıldadı Hannah. Tekrar konuşmaya başlamadan önce yeniden konuşabiliyor olmanın kıymetini anlıyor gibiydi. "Marşmelovları sevdim."

Mary, Hannah'ya Stefan telefondayken tatil planlarından, her şeyin mükemmel ve büyüleyici olduğundan fısıltıyla bahsetti. *Yarın sabah seninle kurabiye yapacağız. Renkli şekerlemelerden aldım, böylece onları istediğin gibi süsleyebilirsin.*

Stefan telefonu kapadığında kızlara baktı. "Yarım saat içinde burada olacaklar," dedi.

Eşikten Martina'nın sesi geldi. "Her şey halloldu mu, Stefan?" diye sordu, mutfağın kapısından eğilerek.

"Evet," dedi. "Yarım saate hallolacak."

Martina'nın bakışları temkinli bir şekilde Mary'nin üzerinde durdu, ona çabasızca gülümsedi. "Beth ikinizin tanıştığını söyledi?"

Stefan gülümsedi. "Evet, Mary ve ben eski arkadaşlarız."

"E bana neden söylemedin?" dedi, besbelli taptığı oğluna yalandan bir kızgınlıkla. Martina, Mary ve Hannah'ya baktı. "O zaman siz kızlar gelip bize katılmalısınız," dedi. "Çekici gelene kadar."

Oturma odasında Mary ve Hannah şişkin ve basma kumaşlı sandalyelere oturdular. Martina Kelly'nin arkadaşları da onlara, şarap kadehlerinin sapını tutan manikürlü elleriyle hoşgeldin dedi. Vişne çürüğü dudakları onlara sorular sorarken kıvrılıp karşılama gülücükleri de atıyordu. *Teker mi patladı? Stefan'ı tanıyor musun? Nereliyim demiştin?*

Mary konuşmaya başlamadan önce odadakilere hüzün-

lü ama cesur bir şekilde gülümsedi. "Yakın zamanda New Jersey'den buraya geldik. Annemiz öldükten sonra."

Kadınlar ortak bir nefes alışla, elleriyle kalplerini kapladılar. "Yani sadece ikinizsiniz?" diye sordu Martina.

Mary başını sallayarak onayladı.

Beth'in yanında oturan başka bir kadın öne eğildi. İfadesindeki ve görüntüsündeki benzerlikten Mary onun Beth'in annesi olduğunu düşündü. "Peki baban nerede, canım?" diye sordu, çenesi yukarıda, sözcükleri yılan dili gibi uzatıyordu.

Mary'nin gözleri ona kaydı. "Londra," dedi, duraksamadan. "Ama onunla görüşmüyoruz, eşi istemiyor." Eğer kadın Hannah'nın kafası karışmış ifadesini gördüyse de dikkate almadı.

Kadınlar birbirlerine bakış atıyorlardı; konuşmanın gidişatı ve ikinci eşlerin bencil kaprisleri ilgilerini çekmişti. Beth şarabından bir yudum aldı, ayağı ayakkabısının topuk yerinden çıkıyordu. Mary, hokka burnu, karışık duyguları barındıran gözleri ve topuz yapılmış beyaza yakın sarı saçlarıyla Beth isminin onun için çok uygun olduğuna karar verdi. Blair veya Blake de olabilirdi ama Beth mükemmeldi.

"Peki," dedi Martina, ellerini çırparak, konuyu düzeltip daha eğlenceli mevzulara geçmeye hazır bir şekilde. "Siz kızlar Streinbach'taki Noel konserine gelmelisiniz." Streinbach kasabadaki çok saygın bir performans sanatları merkeziydi. "Bütün eski ilahileri söylüyorlar."

Antredeki kapı eşiğine dayanan Stefan bardağındaki buza baktı ve onu nazikçe çevirdi. "Arenada Noel gecesi güzel bir buz pisti olacak," dedi. "Eskiden her sene giderdik."

"Hazır evdeyken Willow'lara gitmeliyiz, Stef," dedi Beth, geriye yaslanıp odanın karşısında durmasına rağmen sadece Stefan'la konuşarak. "*Çok iyi* kıtır tavuk yapıyorlar."

"Gördün mü?" diye şaka yaptı Martina, Beth'in annesine bakarak. "Biz bu ikisini evlerini çok özleseler de tatillerde Boston'dan çekip getirmek zorundayız!" Şarabının etkisi arttıkça, Martina'nın İngilizcesi doğallığını yitiriyordu.

Zorunlu atılan karşılıklı gülücüklerden sonra Beth'in annesi Mary'ye geri döndü, şarap kadehini tutan kolu dizine dayanmıştı. "Peki seni *özellikle* Northton'a getiren ne?" diye sordu, Stefan ile bu kadar yakın görünen bu güzel kızı biraz daha tanımak isteyerek. "Burada arkadaşların var mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Mary, sıkılgan ve küçük bir tebessümle. "Ama babam bir süre burada yaşamıştı."

Kapı eşiğindeki Stefan kafasını kaldırıp baktı.

"Baban?" diye sordu Martina.

Mary kafasını sallayarak onayladı. "Evet," dedi. "Burada büyümüş."

"Adı ne?" dedi diğer sarışınlardan biri, düz dudakları istekliydi.

Mary bu meydan okumaya ani bir içgüdüsel cevap verdi. "Robert Mondasian." Bunu, söyleyebileceğini düşünmeden söyledi. Sonucunu düşünmeden.

Kimseden ses çıkmadı ama şok etkisi odayı sardı. Robert Mondasian Northton'ın şeytan çocuğuydu. Hem yüceltilen hem de yerilen ve büyüleyici, parlak ve bencil olmasıyla bilinirdi. Elit yatılı okulundan atıldığında Avrupa'ya taşındı ve daha alt tabakadan insanlarla yaşadığı maceralarla dedikodu sayfalarında kendine yer buldu. Tanınmış bir çapkındı, ilk eşinin ailesinden kalan parasını ilginç sanat eserleri satın almak için kullandı ve genç yetenekleri ortaya çıkarmada özel bir yetisi olduğu konusunda nam saldı. Northton kasabasını büyülemişti. Her ne kadar ailesi vefat etmiş ve kendisi de bir daha hiç dönmemiş olsa da gazete sık sık onun yaptıklarını sayfalarına taşırdı. Mary adamın

adını ilk defa annesinin gazetelerinden birinde görmüştü. Adamla ilgili yazıyı tekrar tekrar okumuş, ona hayran kalmıştı. Adamın Stefan ile aynı kasabadan olduğunu öğrendiğinde, Mary gibi hayalperest ve görkemli şeylere yatkın bir kıza, bunların hepsi önceden planlanmış gibi gelmişti.

Nihayet Beth'in annesi konuştu. "Ben Robert'in çocuğu olduğunu bilmiyordum," dedi.

"O ve annem evli değillerdi," diye yanıt verdi Mary.

"Anladım." Bu, Martina'nın tek söyleyebildiği şeydi. Sarsıcı güzelliği Robert Mondasian'dan bir şeyler almış olabilecek kıza baktı. "Baban sanat camiasında kesinlikle bir ikon," dedi, kendine gelerek. "Muhteşem bir koleksiyonu var."

Mary ve Hannah'nın Kelly'lerin salonunda çekiciyi beklerken geçirdikleri kalan zamanda kadın Mary'yi saygı ve özenle ağırladı. Sanki uğraşıp durdukları kedi yavrusunun bir kaplan yavrusu olduğunu fark etmiş gibiydiler. Stefan sessiz ve meraklı bir şekilde bakıyordu. *Robert Mondasian'ın gayrimeşru kızı.*

Çekicinin konik ışıkları dışarıdaki geceyi yarınca tüm kadınlar kümes kapısındaki tavuklar gibi ayağa kalktı, ellerini uzatıp Hannah ve Mary'ye mutlu Noeller diledi. Stefan kızlarla dışarı çıktı ve kamyoneti nasıl çekiciye çıkaracağına bakan şoförün olduğu araba yoluna gittiler. Elleri cebindeydi, nefesi beyazdı ve buharı gözden kayboluyordu. Adamla Stefan bir şeyler konuştular, sonra da çekicinin kabloları kamyonete bağlandı. Kamyonet yavaşça vinçle kaldırılırken, dişlilerden hareket etmeleriyle mekanik bir ses çıkıyordu.

Mary ve Stefan sokak ışıklarının aydınlattığı karanlıkta yüz yüze duruyorlardı. "Seni görmek gerçekten güzeldi," dedi Mary.

"Eve nasıl gideceksiniz?"

"Bir süre çekiciyle birlikte gidip sonra da yürürüz," dedi

Mary, başıyla çekicinin oturma yerine doğru işaret ederek. Boosk Avenue, Spillane's'den birkaç blok ötedeydi.

Stefan, Mary'ye gülümsedi. Gülüşü sıcaktı. Yakındaki bir yıldız gibiydi. "Sizi bırakayım," dedi, sözleri yakın ve sessizdi. "Giderken buz pistinin önünden de geçeriz. Size neresi olduğunu gösteririm."

Mary gülümserken dudağını ısırdı. "Peki," dedi, sonra da elini Hannah'nın sırtına koydu. "Sen ne dersin, Küçük Tavşan?" dedi.

"Küçük Tavşan?" diye sordu Stefan, Hannah'nın alışılmamış lakabına şaşırarak.

Mary cevap verirken yüzü yumuşadı. "Ben ona böyle sesleniyorum," dedi. Stefan ile o birbirlerine baktılar, nefes alışları hızlandı. "Bebekliğinden beri."

Stefan kızları Boosk Avenue'ye götürürken, kasaba hakkında yorumlarını söyledi, en iyi omlet yapan yeri, 4 Temmuz'da oturulup, sesleri çok sonra gelen havai fişeklerin havada patlayışının en iyi izlenebileceği tepeyi gösterdi. "Babam bizi eskiden buraya getirirdi," dedi. "Tam yemekten sonra gelirdik ki güzel bir yer bulabilelim diye."

"Baban bu gece evde miydi?" diye sordu Mary.

"Hayır," dedi Stefan. "İş için seyahatte." Ön camdan gökyüzüne baktı. Sanki bir şekilde babası yukarıda bir yerde gibiydi. "Aslında o ve abim Teddy şu an Tokyo'dan dönüyorlar." Mary büyük kardeş Teddy'nin babasıyla çalışmaya gittiğini ve buna karşın Stefan'ın o yolu seçmemekte ısrar ettiğini biliyordu. "Bir aydan uzun bir süredir oradalar."

Üçü Boosk Avenue'deki apartmanın önüne park ettiklerinde, Stefan dökülen yapıyı yan tarafına aldı. Çakıllı otoparkta yarım düzine eski toplama araba vardı, bazı kiracılar camların önüne süslenmiş Noel ağaçlarını koymuşlardı.

Kasvetli bir görüntüydü, özellikle de kasvetli yerlere alışık olmayan insanlar için.

"Seni görmek gerçekten güzeldi, Stefan," dedi Mary, bakışlarını sabitlemede yetenekliydi.

"Evet," dedi. "Seni de."

Mary kapı koluna uzandı ve ittirdi. "Hadi, Küçük Tavşan," dedi, onu arkada sessizce izleyen Hannah'ya.

"Dur," dedi Stefan, kapıyı açan kızlara yetişerek. "Sizi içeri geçireyim."

Kızlar arabadan çıktı, Stefan inip arabanın önünden geçerek onlara yetişti. Sundurmaya geldiklerinde peşlerinden sürüklenen Hannah'ya bakış attı. "Sen iyi olacağından emin misin?" diye sordu. "Yani sabah Spillane's'e gidebilecek misin?"

"Sadece birkaç blok ötede. Hannah ile oraya yürürüz."

Stefan başını salladı, sonra da çukurdaki posta kutusuna baktı.

"Bu akşamki her şey için teşekkürler, Stefan," dedi Mary, anahtarı yuvaya takıp kapıyı kalçasıyla ittirerek açarken. Hannah'yı önden içeri soktu, mutfağın ışığını yaktı, sonra Stefan'a döndü. "Seni gördüğüme sevindim."

Stefan başını salladı. "Ben de seni," dedi. Bir an Mary'ye öyle bir baktı ki sanki onun için her şeyin parçalanmasına izin verebilirdi.

"İyi geceler," dedi Mary, kapıdan içeri girip kapatmaya hazırlandı. Ama Stefan elini camın üstüne koyarak buna engel oldu.

"Şey," dedi bir anda. "Yarın ne yapıyorsun?"

ON İKİ

1982

Stefan akşam geldi. Deve tüyü bir kaban giymişti ve sokak lambasının altında gülümsüyordu. Mary kapıyı açtı, soğuk havanın kendisine çarpıp geçtiğini ve evin sıcak bir mühür gibi olan havasızlığını kırdığını hissetti. O sabah kar yağmıştı ve kırılgan çimler, kristal buzlar karanlıkta tembelce uçuşurken kardan bir pudrayla kaplanmıştı.

Stefan konuşmadan önce Mary'ye gözlerini dikti. "İyi ki seni gördüm," dedi.

Mary gülümsedi, dudakları elma kırmızısıydı, siyah saçları beyaz kazağının üstünden aşağı iniyordu.

Stefan eğilip Mary'nin bacaklarının arkasında duran Hannah'ya baktı. "Duyduğuma göre burada daha önce Willy's'de yemek yeme zevkini tatmamış bazı hanımlar varmış." Willy's, Stefan'ın önerdiği Northton'daki bir aile restoranıydı, belki de çocuk bakıcısı olmadığını düşünmüştü.

Mary, Hannah'yı dürtüp önüne çekti. "Ne dersin?"

dedi, kardeşinin kafasının üstünden bakarak. "Hazır mısın, Küçük Tavşan?"

Hannah, Diane'in yıllar önce bir gün Hannah'ya olacağını bildiğinden indirimden aldığı kırmızı kadife bir elbise giyiyordu. Küçük kız kafasını kaldırıp Mary'ye, sonra da Stefan'a baktı ve başını salladı; gözleri irileşmişti, dudakları da sıkıca kapalıydı.

"Tamam o zaman," dedi Stefan, gülümseyerek. "Hadi gidelim."

Karla kaplı beton yolun üzerinden yürürken Stefan, Hannah'ya, kendisinin de gittiği Northton İlkokulu ile ilgili sorular sordu.

"Demek anaokulundasın?" diye sordu, uzanıp arabanın arka kapısını açarken.

Hannah içeri geçerken başını salladı, oturunca ellerini bacaklarının altına soktu. "Bayan Murphy'yleyim," dedi.

Stefan anlayışla homurdandı. "Tanrım," dedi. "*Murph*. Hâlâ orada mı? Çocukların neşesini hâlâ bozuyor mu?"

Mary, Hannah'nın kendisine bakarken yüzünün aydınlanışını izledi. Öğretmenden nefret eden yeni bir yoldaş edinmiş olmaktan memnundu.

Stefan sürücü koltuğuna geçti. "Murph bir efsanedir," dedi, emniyet kemerini takıp arabayı geri geri götürmek için omzunun üstünden bakıp bulunduğu yerden nasıl çıkacağını düşünürken. "Sanırım şu an yüz altmış üç yaşında."

Boosk Avenue'den Northton'ın şık merkezine doğru giderlerken aydınlatılmış, parlak bir binanın önüne geldiler, dışarıda yeşil ve altın renklerinde oyma bir levha vardı. WILLY'S TAVERN. İYİ YEMEK VE İÇKİ. İYİ KALİTE KABURGA, ISTAKOZ, PİRZOLA.

Stefan arabayı park alanına park etti, levhaya baktı ve

gülümsedi. Kaşları kırıştı, Willy's'de yemek yeme tecrübesini fazla abartmış olabileceğini fark etti. "Biraz eski moda. Ama uzun süredir burada. Ve ben her pazar bu kaburgadan yiyerek büyüdüm."

İçerisi, koyu renkli ahşap döşemeyi kesen çiçek desenli duvar kâğıdıyla loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Epey insanın bulunduğu bir pub'ın şamata ve telaşına sahipti ve her şey zaman ve dökülmüş içkiyle kaplanmış gibiydi. Barda oturan erkekler kolalı gömlekler giymiş, kollarını dirseklerine kadar sıyırmış, Tiffany tarzı ışıkların altında mendille sarılı viski bardaklarından içkilerini yudumluyorlardı. Mekânın kendine has muhteşem bir pejmürdeliği de vardı; Mary'nin ancak gerçekten zenginlerle bağdaştırdığı devasa bir çürüme. Başgarsonun tezgâhında duran beyefendinin beyaz-mavi çizgili gömleğinin sınırlarını zorlayacak geniş bir göbeği vardı. Oturduğu yerden kafasını kaldırdı ve Stefan'ı görünce yüzü aydınlandı.

"Bay Kelly!" dedi, gömleğinin manşetleriyle oynayarak.

İkisi birbirinin omzuna vurdu, şakalaştılar. Stefan ailesine merhaba demek zorunda kaldı.

Deri kaplı menüleri ellerinde, masalarına geçtiklerinde Stefan, Hannah'ya döndü. "Shirley Temple sever misin?" diye sordu.

Hannah, Mary'ye baktı, ablası ona, "Sende onlardan var mı emin değilim, Küçük Tavşan," dedi.

"Sana bir tane alırız," dedi Stefan, Hannah'ya, sadece onun görebileceği bir şekilde gözünü kırparak. "Abimle ben burada hep onlardan alırdık." Ve Mary, Stefan'ın sesinin sanki bir gölgeden geliyormuşçasına kısıldığını fark etti.

Garson gelip gitti ve halinden memnun Hannah'ya Shirley Temple'ını getirdi, Stefan için bir bira ve Mary için

de bir soda getirdi. Stefan birasından bir yudum alırken Mary'ye baktı. Restoran etraflarını uğultuyla kaplıyordu. Siyah önlüklü garsonlar masaların arasından kıvrılarak ilerlerken yemek yüklü tepsileri dikkatle taşıyorlardı. "Yani," dedi Stefan, sanki bu tek kelime burada Mary ile birlikte oturuyor olmasının güzelliğini, imkânsızlığını ve muhteşemliğini özetliyormuş gibiydi.

"Yani," dedi Mary.

Ve Stefan gülümsedi, gözleri sadece ona bakıyordu.

"Demek Boston'da yaşıyorsun?" diye sordu Mary.

"Evet," dedi. "Hukuk okuyorum."

"Peki, Beth," diye sordu Mary, sanki kızın adının bu olduğundan emin değilmiş gibi. "O da orada mı?"

Stefan başıyla onayladı. "O Beacon Hill'de yaşıyor," dedi. "Ben Cambridge'teyim." Bu açıklama Mary'ye Beth ile ne olurlarsa olsunlar beraber yaşamadıklarını söylemenin zarif bir yoluydu. "Peki ya sen?" dedi, kollarının dirseğe kadar olan kısmı masanın üzerindeydi, Mary'ye doğru eğilmişti. "Sen neler yapıyorsun son..." Kafasını salladı. "... altı yıldır?"

"Okula gittim, motelde çalıştım." Mary'nin gözleri kardeşine kaydı. Hannah fotokopi çocuk menüsünü boyuyordu. "Anneme Hannah konusunda yardım ettim."

"Olanlar için çok üzgünüm." Sesi kısıldı ve samimileşti. "Ani bir... durum muydu?"

Mary gözlerini içeceğine kaydırdı. "Araba kazasıydı."

"Peki şimdi siz ikiniz tamamen bir başınıza mısınız?" diye sordu, incelikle babasını soruyordu.

Mary sodasını aldı. "Öyle gözüküyor."

"Peki motel hâlâ sizde mi?"

Mary kafasını salladı. "Ama yine de iyiyiz," dedi, Hannah'ya bakarak. "Açıkçası motelin olmaması daha iyi."

"Burada olmana sevindim," dedi Stefan. "Yani Northton'da olmana. Murph dışında okullar iyiydi. En azından ben öyle biliyorum." Kıkırdadı, sandalyesinde geriye yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu, ellerini kolunun altında kalan boşluğa yerleştirdi. "Buradaki herkes böyle şeylere fazla takıktır."

Atıştırmalıklar geldi, onlar yerken hukuk fakültesinden, Mary'nin işinden bahsettiler ve konu her dönüp dolaşıp karşılaşmalarına geldiğinde seslerini alçaltarak konuştular. Yuvarlak masanın etrafındaki sandalyeleri giderek birbirininkine yaklaştı, ta ki sandalyeleri yan yana durup karşılarında oturan Hannah'ya bakana kadar.

"Hiç adalara gittiniz mi?" diye sordu Mary, sandalyesinde geriye yaslanıp kafasını bir tarafa eğerken. Stefan'ın varlığı onu rahatlatmış, onu kemiklerine kadar ısıtmıştı.

"Ben gittim," dedi Stefan. "Korkunç bir fırtınadan yelkenliyle geçmem gerekti ama başardım."

Mary gülümsedi, yanağını eline yaslamış bir şekilde durdu. "Yapacağını biliyordum."

"Bir yarış teknesinde takım üyesiydim. RORC'ta şu çılgın Fransız için yarıştım. Müthiş bir tecrübeydi ama eve dönüşüm gecikti." Stefan boş bira bardağını ileri itti ve Mary'ye baktı. "Seni tekrar gördüğüme çok sevindim."

Mary sandalyesinde hareket etti, dizleri bir kenara kaydı ve hafifçe Stefan'ın bacağına değdi.

Tatlı sipariş edildi ve hesap ödendi, Mary hesabı paylaşmayı önerdi ama Stefan'ın şövalye ruhu bunu görmezden geldi. Hannah kaşığını krem karamelinin içine daldırdı. "Unut onu, Mary," dedi. "Sizi ben davet ettim." Sonra arabaya bindiler, Hannah arka koltukta esniyordu.

"Yoruldun mu, Küçük Tavşan?" diye sordu Mary, dönüp ona bakarken.

Hannah başını aşağı yukarı salladı.

"Seni eve götüreceğiz," dedi Stefan.

Onlar arabadayken yumuşak bir caz müzik çalıyordu, Mary deri yolcu koltuğuna giderek gömülüyordu. Arabayı kullanan kişi olmamak çok garipti. Kasaba gözünün önünden geçerken izledi. Beyaz ışığa sarılmış yaprak dökmeyen çiçeklerle dolu büyük ön camları, çelenklere sarılı sokak lambalarını ve muazzam eski evleri izledi. Her şey Mary'nin yanından anılar gibi, şu andan geçmişe giden ışıklar gibi geçiyordu. "Burası güzel," dedi. Ve Mary eğer bir yeri evi yapabilme yeteneği olsaydı bunun Northton olacağını hissetti.

Boosk Avenue'ye vardıklarında Hannah arka koltukta uyuyordu. Kafası garip bir şekilde bir tarafa eğilmiş, sallanıyordu. Eteği, beyaz çoraplı dizlerinin üstüne çıkmıştı.

Mary arka kapıyı açtı, Hannah'nın kemerini çözdü ve sonra onu kucaklamak için eğildi. "Aldığına emin misin?" diye sordu Stefan, Mary dikkatlice kollarını Hannah'nın bedeninin altından geçirirken.

"Aldım," dedi Mary, kardeşinin ağırlığı kollarından göğsüne kayarken.

"Anahtarlar sende mi?" diye sordu Stefan. "Ben kapıyı açayım."

"Cebimde." Mary gülümsedi, başıyla montunu işaret etti. "Tabii alabilirsen."

Stefan elini içeri soktu, elinin sıcaklığı Diane'in eski tüvitinin astarını doldurdu, dokunuşunun yakınlığı hissedilir bir şeydi. "Aldım," dedi Stefan, alçak sesle.

Mary ile birlikte yürüdü, kapıyı önden açmak için atıldı. Mary, Hannah ile devam ederken Stefan'ın yüzünde endişeli bir ifade vardı. Yürüdükleri yol kaygandı. Kollarında kardeşiyle yürüyen Mary'nin adımları da temkinliydi. Ne-

fesi yüzünün önünde bir bulut oluşturuyor, sonra da yok oluyordu.

Mary, Stefan'ın önünden içeri girdi ve Hannah'yı küçük yatak odalarına götürdü. Hannah'yı yatağa yerleştirdi, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, sonra da üstünü örttü.

"İyi geceler, Küçük Tavşan," diye fısıldadı Mary, eliyle kardeşinin alnını okşayarak.

Dairenin içinden gerisingeri geçti, Stefan'ın orada olacağını, bekleyeceğini biliyordu. Tam dar mutfağa geçen köşeden dönmüştü ki Stefan'ın duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş olduğunu gördü. Işıklar kapalıydı, tek ışık dışarıdaki sokak lambalarından geliyordu, pencerenin önündeki güneşlikler duvarın üstüne merdivene benzer bir gölge düşürüyordu.

Stefan onu gördüğünde, tek kelime etmeden odanın karşısından yürüdü ve tam önünde durdu. Bir süre birbirlerinin önünde durdular, bedenlerinin arasındaki boşluk kendi elektriğini yaratıyordu.

Stefan, Mary'nin omzuna dökülen bir tutam saçı geriye itti, ay beyazlığındaki boynunun kıvrımını ortaya çıkardı ve nefes aldı, adı Mary olan bu varlığın o küçük parçasına hayranlık duyuyordu. Elini Mary'nin beline doğru hareket ettirerek kızı kendisine çekti. Hâlâ birbirlerine bakıyorlardı. Sonra Stefan'ın başı öne eğildi ve dudakları Mary'ninkinin üstünde hareket etmeye başladı. Mary gözlerini kapadı, dudaklarını Stefan'ın kendi dudaklarıyla açtığını hissetti. Onu zaten seviyordu, tabii ki. Onu, bir yıldız yığınının altında yatıp, onun bedenini üzerinde, kumları da altında hissettiği geceden beri seviyordu. Stefan onun içine girip de sanki kalbini delmiş gibi kanını akıttığından beri seviyordu.

ON ÜÇ

1976

Mary yola yakın ama kumdan ayrılmadan yürüyordu. O adım attıkça kumlar ayağının altından kayıyordu. Bir araba yanından vızıldayarak geçti. Karanlığın içinden gelen rüzgâr, bir tutam saçını yüzünün üstüne vuruyordu. Farların erişebileceği mesafede değildi ama kasabadaki herkes onu tanırdı. Onu dışarıda yalnız görürlerse Diane'i ararlardı.

Kum tepeleri sağında kalıyordu ve ötelerinde de, kara gökyüzünden zor ayırt edilebilen okyanus çalkalanıp çarpıyordu. Mary her zaman geceleri kumsalı sevmişti. Öyle zamanlarda insansız, başıboş ve yabani olurdu.

Adam onunla cankurtaran sandalyesinin yanında Perkins Break'te buluşacağını söyledi. Biraz bira içti. İçebiliyorlardı. Kasabadaki daha büyük çocuklar kumsalda içebilirdi, sessiz halkalar içinde oturur, birbirlerine ot uzatırlardı. Budweiser kutuları bağdaş kurdukları bacaklarının arasında

dururdu. Mary onlara ilk katıldığında, el fenerleriyle polis gelmiş, grubun hepsi bir tarafa dağılmış, tökezleyip adrenalin el ve ayak parmaklarına kadar ulaşınca deli gibi çarpan kalpleriyle yere düşmüşlerdi. Sadece Mary hareketsiz kalmıştı. Tek yaptığı, arkaya uzattığı ellerinin üstüne yaslanıp parlak ışığa gözlerini dikmek olmuştu. Ondan sonra Mary'nin varlığı, korku ya da saygı uyandırıyordu, hiçbir zaman sorgulanmadı.

Çocukla o gün tanışmıştı. Çocuk Water's Edge'e ödemeli telefonu kullanmak için gelmişti. Mary danışma masasının önünde Carrie'yi okuyordu. Kapı zili çaldığında kafasını kaldırıp bakmadı.

Çocuk elinde Mary'nin dikkatini çekmek için bir dolarlık banknotla bir an bekledi. Sonra numaradan boğazını temizledi. "Affedersiniz," dedi. "Şunu bozar mısınız?"

Mary yavaşça nefes aldı, sonra kafasını kaldırıp baktı, çocuğun yüzünü gördüğü an neler hissettiğini hiç ele vermedi. Kimyasal bir tepkime gibi, ona çekimi ani ve saftı. Güneşten açılmış saçlarına rağmen soylu bir görüntüsü vardı. Gözlerindeyse ışıldayan bir hayat vardı. Bu ister bir kızın hayranlığı ya da daha derin bir yakınlaşma olsun, Mary önünde hayatların serildiğini gördü. Ve böylece onun genç, vahşi ve hasarlı kalbi çocuğa açıldı.

Kitabın sayfasını kıvırdı, masanın üstüne bıraktı, sonra da parmağının ucunu yalayıp parayı çocuktan aldı. "Neye ihtiyacın var?" diye sordu.

"On sente," diye cevapladı, bu iki kelime bile kulağa flörtöz geliyordu. "Telefon için."

Mary ahşap masanın çekmecesinde gömülü duran anahtarı çevirdi, Water's Edge'te nakit parayı tuttukları çekmeceyi çekip açtı. On tane on sentlik saydı, sonra onları yavaşça Stefan'ın eline bıraktı.

Stefan durdu, danışma masasının önünde duran kızın karşısında biraz daha durmak için bir sebep arıyordu. "Burada odalar ne kadar?"

"Açıkçası inanılmaz pahalılar. Çünkü burası Sandy Bank'in en iyi motellerinden biri."

Stefan çenesini aşağı düşürdü ve güldü, on sent dolu elini uzattı, ifadesi çapkın ve eğleniyor gibiydi. "Bu yeterli mi?"

Mary gülümsedi, büyüleyici olma yeteneğinin hepsini ortaya çıkararak. "Fazla bile," dedi.

Stefan telefon görüşmesini hiç yapmadı. O ve Mary konuştular, Stefan'ın dirsekleri danışma masasının çıkıntısında, Mary ise sandalyesine yaslanmış oturuyordu. Mary çok geçmeden Stefan'ın teknesiyle yalnız başına Karayipler'e gittiğini ve güz döneminde üniversiteye geri döneceğini öğrendi. Bu yaz bir yarış teknesinde çalışacaktı.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu ona.

"On dokuz," dedi Stefan. Gözlerinde yaramaz bir meydan okuma vardı. "Sen kaç yaşındasın?"

Mary bir an duraksadı. "On yedi," diye cevap verdi.

Stefan gülümsedi. "İşten kaçta çıkıyorsun?"

Mary bir omzunu silkti. "Şimdi çıkabilirim," dedi.

Bir sayfasının ucu kıvrılmış Carrie'sini çantasına koydu, Water's Edge'in ön kapısını kilitledi ve Stefan'ı teknesine kadar takip etti. Mayıs ayıydı, asıl turist akınının başlamasından birkaç hafta önceydi, bu yüzden marina sakindi, rıhtımın yıpranmış gri tahtaları ayaklarının altında gıcırdıyordu.

"İşte burada," dedi Stefan, onlar şık ve düzenli bir tekneye yaklaşırken, beyaz direği parlak gök mavisine uzanıyordu. Teknenin arkasında heybetli altın harflerle LÄUFER, NORTHTON, RHODE ISLAND yazıyordu.

Mary durdu. "Läufer ne?" diye sordu.

Stefan durdu ve elini ensesinin arkasına götürdü, tuzlu tenini kaşıdı. "Annem Alman," dedi. "*Läufer k*oşucu demek. Ama o daha çok İngilizce'deki loafer kelimesine benzer okunmasını sever." Gülümsedi, teknenin gümüş tırabzanını yakaladı, kendisini yukarı çekti. Sonra da dönüp Mary için uzandı. "Bu kelimenin beni mükemmel anlattığını söyler." Mary elini tuttu ve kendisini yukarı çekti. Mary tekneye ayağını atarken Stefan'ın eli kalçasında durdu. "Amerikalı ve Alman. Aylak ve koşucu."

Tüm akşam teknede kaldılar, burun kısmında baharın sonlarındaki güneşin altına yattılar. Mary güneş karnını ısıtsın diye tişörtünü sıyırdı, sonra da o yumuşak teni Stefan'ın gözlerinin nasıl fark ettiğini gördü. Mary erkeklerin onu istemesine alışkındı. Ama kendisine dokunmasına izin verdiği çocuklar zevkten kasılır, kendilerini tüketir, nemli nefesleri ve kıvranan bedenleriyle Mary'nin üstüne yığılırlardı. Artık yumuşamış penislerini tutar ve Mary onları üstünden atarken özür dilerlerdi. Mary'nin sanki sahip olduğu şey her ne idiyse, onun zevk almasını önleyip başkalarına dayanabileceklerinden fazlasını verme gücüne sahipti.

Böylece Stefan'ın eli onun karnına kaydığında, ona kıyı şeridinden aşağı inen rotasını anlatırken parmakları Mary'nin şortunun içeri girdiğinde, vücudu kasılmadığında ve zamanını onun tenine dokunmakla geçirdiğinde Mary onu daha da fazla arzuladı.

"Yelkenliye binmeye ne zaman başladın?" diye sordu Mary, yan yana yatarlarken başını Stefan'a doğru yaklaştırırken.

Stefan da Mary'nin yaptığını yaptı. "Çocuktum," dedi. "Babamla açılırdık. Sonra ben ondan izin almadan tek başıma açılmaya başladım." Gülümsedi. "Onu kızdırırdım."

Onlar konuştukça Mary, annesinin Stefan için yaptığı aylak benzetmesinin doğru olmadığını fark etti çünkü Stefan'ın pek kendi halinden memnun bir durumu yoktu. "Bir gün tüm dünyayı tekneyle gezmek istiyorum," dedi. "Alize rüzgârlarını takip edip Atlantik'i geçmek." Parmağıyla havada bir çizgi çizdi, sanki bir haritada işaret ediyormuş gibiydi. "Sonra Akdeniz'i geçip Kızıldeniz'e inmek. Sonra da Hint Okyanusu..." Sesi azalarak yok oldu, Mary'ye baktı, kafasını kaldırıp boştaki elini altına koydu. Mary'nin şortunun belini hafifçe çekiştirdi. "Akıntılardan yararlanıp hızlıca gidebilirsin." Mary'ye yandan baktı. "Okyanustayken gerçekten hiçbir zaman durmak zorunda değilsin."

Daha önce kimse Mary'ye böyle mükemmel kelimeler söylememişti.

Akşamın geri kalanında Mary ve Stefan arzuları hakkında konuştular, bu sırada da güneşin altında birbirlerine dokunmak için yollar buldular. Konuşurken Mary kalçasını Stefan'ınkine değdirir, Stefan parmak uçlarını, bir şeyler gösterirken Mary'nin göğüslerine değdirirdi. Gençlikleri arzularını göstermelerine müsaade ediyordu.

Nihayet güneş batarken Stefan kendi tarafına dönüp uzandı ve niyetinin ne olduğuna dair hiçbir şey belli etmeyen sesine bir derinlik vererek. "Seni tekrar görebilir miyim?" diye sordu.

Mary başını olur anlamında salladı.

Mary Water's Edge'e döndüğünde Diane ofisteydi. "Hangi cehennemdeydin sen?" diye sordu, Mary kapıyı itip açtığında elindeki kahverengi ahizeyi yerine sertçe koyarak. "Senin danışma masasında olman gerekiyordu!"

"Şu an burada altı kişi var zaten." Mary, soğukkanlılıkla omzunu silkerek cevabı yapıştırmıştı.

"Bu, konumuzun tamamen dışında!" dedi Diane. "Se-

nin danışmada çalışıyor olman gerekirdi. Canın istediği zaman gezip tozamazsın!"

Mary annesinin gözleriyle karşılaştı ve orada öfkeden daha fazla şey olduğunu gördü. "Neyse, sonuçta neredeydin?" diye sordu Diane, kelimelerine endişeli bir ton katarak.

"Lisa'lardaydım," dedi. "Matematikte yardıma ihtiyacı vardı."

Diane bir an Mary'ye baktı, sonra sanki bir bağı kopmuş gibi omuzları öne düştü, başı aşağı salındı. "Bay Pool seni limanda yürürken gördüğünü söyledi," dedi.

"Lisa'ların evinden çıkıp oraya uğradım," dedi Mary. "Yazlıkçılardan kimse gelmiş mi diye bakmak için."

Bazen Diane ve Mary yazlıkçı insanlara Water's Edge için kupon dağıtırlardı. *Arkadaşlarına söyle!* derdi Diane.

Diane başını salladı. "Artık yapma, Mary." Kafasını kaldırmadan devam etti. "Artık dayanamıyorum. Seni cezalandırıyorum. Sana bağırıyorum. Hiçbir şey işe yaramıyor. Söylediğim her şeyi hiçe sayıyorsun. Neden asileşerek neyi kanıtlamaya çalıştığını bana söylemiyorsun da bu konuyu çözemiyoruz?"

Eğer sadece o kadar kolay olsaydı Mary bunu yapardı.

Mary cezalandırıldı, üç hafta dışarı çıkamayacaktı. "Bu akşam Barry ile çıkmam gerektiğini biliyorsun," dedi Diane. "Şimdi nasıl yapacağım bunu, Mare?" diye sordu. Barry, Mary doğduğundan beri Diane'in çıktığı birkaç adamdan biriydi. "Kızımın ne iş çevirdiğini düşünürken nasıl karşısına geçip oturacağım ve gülümseyeceğim?"

Mary boş gözlerle annesine baktı. "Neden Bayan Pool'u aramıyorsun?"

Diane onaylamaz bir şekilde kafasını salladı ama yaptığı tam olarak bu oldu. Bayan Pool'u aradı ve ona Barry ile

bir randevusu olduğunu söyledi. Mary'ye bir bakış fırlattı ve devam etmeden önce sesini alçalttı. "Ve kendimi rahat hissetmiyorum, Alice, Mary evde yalnız kalacak çünkü."

Diane ancak Mary'nin dedesi öldükten sonra koca arayışına girmişti. Ona bakacak, Mary'nin ve Water's Edge'in sorumluluğunu paylaşacak birini arıyordu. Barry boşanmıştı ama çocuğu yoktu ve Shora Haven'ın dışında bir halı montaj işletmesine sahipti. O gece Diane kahverengi sert polyester elbisesini giydi, Mary ve Bayan Pool'un oturduğu kaşıntı yapan kahverengi koltuğun olduğu ofisten geçti. Diane kıpırdayıp durdu, yüzündeki ifade ne kadar gergin olduğunu, onların iltifatlarına ne kadar ihtiyaç duyduğunu gösteriyordu. İnsanları ama özellikle de Diane ve Mary'yi hoş tutan Bayan Pool nazik bir şekilde el çırptı. "Muhteşem görünüyorsun, Diane."

"Evet, anne," dedi Mary, annesinin fazla allığını ve ağır parfümünü fark ederek. Mary'nin canını sıkan bir şey vardı ama ne olduğunu anlamadı. Onun canını acıtan bir şeydi. "Gerçekten güzel görünüyorsun."

O gece Barry eve gelip Diane'e arabaya kadar eşlik ettikten sonra, Mary televizyon ünitesine gitti ve Bayan Pool'a "Ne izlemek istersiniz?" diye sordu.

Bayan Pool gülümsedi, çenesinin altındaki derisi yumuşaktı. "Sen ne istersen, canım."

O saatin içinde Bayan Pool uykuya dalmıştı, kafası koltuğun sırtına düşmüş, ağzı açık, elleri kucağında uyuyordu. Mary parmak uçlarında yürüyerek ofisten çıkıp odasına gitti. Uzun saçlarını bir fırçayla taradı, beyaz pamuklu bir iç çamaşırı giydi ve Stefan ile buluşmak için kapıdan sıvıştı.

Stefan tam nerede olacağını söylediyse orada duruyordu. Cankurtaran sandalyesinin altındaydı, dalgalar kumsalı dövüp hızlıca çekiliyordu. "Geleceğini düşünmüyordum," dedi.

"Gidecek miydin?"

"Hayır."

Başka bir kelime etmeden Stefan onu kendisine çekti, öpüşmelerinin hızını ve ritmini belirledi. "Tekneye gitmek ister misin?" diye sordu, soruyu Mary'nin ağzının içine fısıldamıştı.

Parmakları Mary'nin tişörtünün altından yukarı doğru ilerledi. Mary'nin arkasında rüzgâr çimlik kum tepesine vuruyordu. Önündeyse ay ışığını dağıtan okyanusu vardı. "Hayır," dedi, altında yumuşak kumu hissetmek ve kıyıya vuran dalgaların ritmik seslerini duymak isteyerek. "Burada kalalım."

Oldukları yerde uzandılar, engellenemez olana doğru hareket ediyorlardı. Mary ile olmaya çalışan oğlanlardan farklı olarak Stefan yavaştı. Önünde diz çöktü, önce Mary'nin, sonra kendi şortunu çıkardı.

Mary'yi yere yatırdı, sonra da dirseklerini onun iki yanına koydu. Stefan kendisini ona bastırdığında göz gözeydiler. Mary'nin acıdan nefesi kesildi, vücudu önce karşı geldi, sonra da gevşedi.

Bittiğinde Stefan, Mary'nin yerini alıp kuma uzandı ve onu üstüne çıkardı. Parmak uçlarını Mary'nin üstünde aşağı yukarı gezdiriyordu, sırtı kumdaydı, Mary'ninse saçları kuma karışmıştı.

"Bana söylemedin," dedi Stefan.

Mary yanağını Stefan'ın göğsünden kaldırıp ona baktı. "Fark eder miydi?" diye sordu, merakı samimi ve maskesizdi.

Stefan onun başını tekrar göğsüne bastırdı, sanki Mary'nin, cevabı onun yüzünde görmesini istemiyordu.

Mary'nin gözleri kapanmaya başlayana kadar orada öylece yattılar, ta ki kasıklarından gelen kan kuruyana kadar.

Mary, "Gitmem gerek," diyene kadar öylece yattılar. Sonra Stefan onu tekrar yere yatırdı ve şortunu ona giydirdi, nazikçe ilikledi ve ayağa kaldırmadan önce parmaklarıyla kalçasını okşadı.

"Yarın Bermuda için yola çıkmam gerek," diye fısıldadı, Water's Edge'e yaklaşırken Mary'nin elini tutarak. "Oradan erzak alacağım. Ama geri geleceğim." Diğer elini kaldırıp Mary'ninkinin üstüne örttü.

Birkaç adım daha attılar, adımları uyumluydu. "Ne zaman?" dedi Mary.

"Ekimde," dedi. "Eve dönüş yolumda."

Dönüp Stefan'a baktı.

"Söz veriyor musun?" diye sordu.

Stefan başını aşağı yukarı salladı. "Söz."

Ardından Water's Edge'in içinden bir ışık yandı. Stefan dizlerinin üstüne çöküp Mary'nin elini öptü ve dönüş sözüyle birlikte gecenin içinde kayboldu. Mary sadece kum tepelerinin üstündeki çimlerin hışırtısını duydu, ta ki arkasından annesinin sesi gelene kadar. "Mary Catherine Chase!" Mary dönüp Diane'in eşikte durduğunu gördü. Ter yüzünde şerit halini almıştı. Barry'nin eli omzundaydı. "Dışarıda ne yapıyorsun?" Ve Mary, Diane'in gecenin içinde gözleriyle bir şeyler aradığını ama Mary'den başka hiçbir şeyin varlığını göremediğini fark etti.

Mary annesine baktı. "Sadece yürüyüşe çıktım." Sonra Barry'ye baktı, nazikçe gülümsedi. "Merhaba, Barry."

Mary o gece odasına gidecek, kıyafetlerini çıkaracak, banyo suyu akarken banyo camından vücuduna bakacaktı. Sıcak suyun içine batıp, sonra da çıplak, ıslak ve uykuya hasret bir şekilde nevresimlerinin içine girecekti. O gece düşleri hızlı geldi, zihninin içinde kıvrak ve çabuk bir şekilde birbirine bağlandı. Düşlerinde ağaçların arasından hızla

geçip giden siyah, kaslı bir canlı olarak görüyordu kendisini. Sakin bir su birikintisine geliyor ve yansımasında sarı gözlerini görüyordu. Soluğu kesilerek uyandı, kulağında kükremeye benzeyen kalp atışı vardı. Sonra pencereye yürüdü ve otoparka baktı. Seher ışığında Barry'nin arabasını gördü. Otopark, bir gece önce parmak uçlarında kaçıp Stefan'ın elini tutarak buradan kaçarken olduğu gibi sessiz ve durgundu.

ON DÖRT

1983

Mary, Boosk Avenue'deki evin kapısında Stefan'ı izleyerek bekledi. Boston'dan geliyordu, birçok haftasonu olduğu gibi. Mary otelden çıkmış, Hannah'yı yatağa koymuştu. Artık sadece bekliyordu.

Arabasını gördüğünde bedeninin havada yükselircesine kalktığını hissetti. Stefan'ın arabadan çıkıp çantasını bagajdan alışını ve hızlıca kapıya yürüyüşünü izlerken parmak uçlarında yükseldi ama onun dışında hareketsizdi. Stefan, Mary'yi gördüğü anda yüzünde bir tebessüm belirdi. Mary kapıyı açtı, Stefan içeri girdi, çantasını mutfakta yere koydu ve Mary'yi kendisine çekti. Çanta okul kitaplarıyla doluydu. Sarı floresan ışığında, traşlanmamış sakalı onun saçlarına takılırken, Mary'nin belinde sabit duran eli sanki Mary hayati bir şey, ona hayat veren bir şeymiş gibi kızı ona çekti. Sanki Mary soluduğu havaydı.

Kız orada ona bakarak durdu, parmaklarının tekrar tek-

rar bedeninde gezinmesine izin verirken eliyle tezgâha tutundu. Gözleri kapalıydı. İlk birlikte oldukları günden beri yıllar içerisinde Mary çok değişmişti. O zamanlar Stefan'ın sandığından daha gençti, hâlâ da öyle. Ama yıllar içinde kendine gelmişti.

Stefan ve Mary, Hannah yatak odasında uyurken salonda sevişti. Sonra eski kahverengi halının üzerinde kolları bacakları birbirine geçmiş şekilde, tencere ve tavaların takırtılarıyla yan dairenin ince duvarlarından gelen hararetli konuşmayı dinleyerek yattılar. Stefan evdeyken daire, sürekli sigara dumanı ve küf kokan tek odalı rezil bir yerden ziyade insanın başını sokacağı bir yer haline geliyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu Mary, yüzü Stefan'ın göğsünün üstündeydi.

"Hmmm?" dedi Stefan. Parmak uçları Mary'nin omzunda gezinirken, ona istediği soruyu sorabilirdi.

"Geri döndün mü? Sandy Bank'e? İlk tanıştığımız zamana?"

Stefan sakince derin bir nefes çekti ve Mary'yi kendisine çekti. "Döndüm," dedi uykulu bir şekilde. "Orada değildin. Motelin önünde BU SEZON KAPALIDIR yazan bir levha vardı."

Böylece Mary tekrar bir araya gelmek için yaptığı her şeyin buna değdiğini anladı.

Mary çok geçmeden sadece Stefan'ın değil Kelly'lerin de hayatında bir demirbaş haline geldiğini fark etti çünkü Martina oğlunun taptığı her şeyi kucaklardı. Beth herhangi bir tartışma olmadan elden çıkarılmıştı. Sadece bir kez Martina, Mary'nin duyma mesafesinde olmadığını düşündüğü sırada Mary onun, "Steffie, gerçekten arayıp Beth nasıl diye sormalısın. Birbirinizi küçüklükten beri tanıyorsunuz. Hâlâ arkadaş olmamanız için bir sebep yok,"

dediğini duydu. Aralarında bir romantizm yeşermiş olsa da görünene göre Mary'nin gelmesiyle bu durum tamamen ortadan kalkmıştı.

Beth konusunda endişeli olsa da Mary, Martina'nın Stefan ilginç bir geçmişe sahip olan bu kızla birlikte diye mutlu olduğunu biliyordu. Bazen Martina, Mary'nin babası olduğunu söylediği adam hakkında sorular sorardı.

"Sence baban sizi ziyaret eder mi?" diye sordu Martina bir gün, Mary ve o öğle yemeğinden sonra lavaboda temizlik yaparken. Musluktan gelen suyla temizlenen bir tabağı tutuyordu.

Mary kendisine kederli bir ifade verdi. "Sanmıyorum," dedi, bulaşık makinesindeki tele bir bardak yerleştirirken. "Biz pek iletişim halinde değiliz." Ve bu an, Mary'nin Robert Mondasian ismini telaffuz etmiş olmaktan ilk defa pişman olduğu an değildi.

Martina, Mary'ye döndü ve ıslak ellerinden birini Mary'ninkinin üstüne koydu. "Çok üzgünüm, tatlım..." dedi, her zaman yardım etmeye, iyileştirmeye çalışırdı. Böyle zamanlarda Mary'nin Martina'ya duyduğu sevgi muazzamdı.

Mary'ye karşı ihtiyatlı davranan Patrick'ti. Mary bunu kendisiyle karşılaştığında gülümsemesinin yavaşlığından, başka kimse bakmazken Mary'ye bakışlarından anlamıştı. Mary, Patrick'in Stefan için daha uygun bir partner tercih edebileceğini düşündü. Stefan gibi yetiştirilmiş bir kız. Junior League Yardım Vakfı'na katılacak ve dekorasyonunda duvar kâğıdı kullanacak bir kız. Stefan abisinden beş yaş küçük olsa da kendisinin gözde evlat olduğu açıktı. Stefan abisinden daha iyi bir tartışmacıydı, daha hızlı ve becerikliydi. Ve Stefan ile Teddy arasında münakaşa konusu ne zaman politika olsa Stefan en çok vuruşu yapan olurdu.

"Ülke mali disiplinin yararlarını çoktan görmeye başladı bile," derdi Teddy, eşi Claire de onu desteklercesine elini dizine koyarken.

Stefan koltuğunda geriye yaslanırdı. "Disiplin mi? Gayri Safi Milli Hasıla'ya bakarsak, milli borç Carter'da hiç olmadığı kadar yüksek!"

Patrick zoraki bir şekilde gülümser, dudaklarını beyaz bir peçeteyle siler ve oğullarının rekabetinden eğlenmiş görünürdü. "Beyefendiler sahneyi terk edecekler mi?" diye sorardı, bu, tartışmaya nokta koymanın saygın bir yoluydu. Daha sonra mendilini masaya koyar, Stefan'a son bir kez bakar ve böylece galibi ilan ederdi. Galip tabii ki krallığın anahtarlarının teslim edilmesi gereken Stefan'dı. Patrick bunu küçüklüklerinden beri biliyordu. Patrick ayrıca Stefan'ın kendi işine devam etmeyi reddetmesinin sebebi olan özelliklerinin aslında onun en hayran kalınası özellikleri olduğunu da biliyordu. Ve Patrick Kelly, her şeyden öte, içgüdüleriyle ünlüydü.

"Siz kızların o gece tekeri nasıl patlamış bulabildiniz mi?" diye sormuştu Patrick bir keresinde, Mary ve Hannah'nın Kelly'lerin kapısında belirmesinden çok geçmeden.

Kadehine Cabernet şişesini eğip biraz şarap koymadan önce bir süre Mary'ye baktı. Mary başını salladı. "Biliyor musunuz?" dedi, sanki fikir tam o sırada aklına gelmiş gibi. "Bulamadık."

Bu konuşmanın anısı Mary'ye zaman zaman davetsiz bir şekilde gelirdi. Stefan, Mary'nin önünde yerde oturup, son kiracıların bıraktığı tüvit koltuğa sırtını yasladığı ve başını da yastığa dayadığında da aklına geldi. Önceki gece gelmişti ve gözleri kapanana kadar kalmıştı. Sonra kendisini toplayıp uyumak için ailesinin evine gitti. Geceyi hiç Mary ve Hannah ile geçirmemişti. Stefan kitabını kaldırıp

açtığında Mary parmağının yavaşça aslan renkli saçlarında gezinmesine izin verirdi. Hannah yerde, Stefan'ın yanında Barbie bebekleriyle oynuyordu, sahneyi öyle kısık sesle seslendiriyordu ki kendisi dışında kimse ne olduğunu anlayamazdı.

Mary parmak uçlarını Stefan'ın boynuna indirdi. Stefan nefes aldı ve gözlerini kapadı. "Biz gerçekten sizin eşyalarınızı toplamalıyız," dedi.

Boosk Avenue'deki evin Chase kızları için uygun olmadığına karar verildi. Bu karar verildikten sonra çok geçmeden Martina Kelly yeni inşaat piyasasında dairesi olan birisine haber verdi. Onlar dairelerini seve seve Hannah ile Mary'ye kiralardı. Kira konusu açıldığında Martina mümkün olmayacak kadar az bir miktar söyledi. *Onlar sadece tatlı kiracıları olduğuna seviniyorlar, tatlım.* Böylelikle halloldu. Kelly'lere yakın olunca işler böyle kolay oluyordu. Yeni dairelerinde Chase kızlarının bulaşık makinesi ve çamaşır odaları olacaktı. Yeni halıları, küreye benzer ışıklarla çevrili yeni bir banyo aynaları da olacaktı. Chase kızlarının iki yatak odası bile olacaktı ama Mary için kardeşinden ayrı uyumak düşünülemezdi. İkinci odayı belki Stefan'ın ofisi olarak kullanabileceklerini düşündü, böylece Boston'dan geldiğinde ders çalışabileceği bir yer olurdu.

Hannah ağzını açmadan Mary konuşacağını anladı. Önce Mary'ye baktı, sonra da Stefan'a, "Stefan," dedi, gözleri endişeli ama kararlıydı. "Ben taşınmak istemiyorum."

Stefan kitabını yere koydu. "Ne?" dedi, uzanıp onun karnını gıdıklamak için. "Hannah Banana, yeni evin çok güzel olacak!"

Hannah onun elinden kıvrılarak kaçtı.

"Küçük Tavşan," dedi Mary. Hannah'yla göz göze geldiler. "Bana gelmek istemediğini söylemedin."

Hannah'nın yüzü ciddiyetini korudu; sorun yaratmaktan hoşlanmazdı. "Burayı seviyorum."

"Burayı ben de seviyorum, Küçük Tavşan," diye cevapladı Mary, Hannah'nın bu yere olan bağlılığının Chase kızları arasındaki birçok farktan biri olduğunu fark etti. Eğer bilmeseydim, sizin aranızda kan bağı olduğunu düşünmezdim, demişti bir keresinde Diane, bebek Hannah ile genç Mary'nin resmine bakarken. "Ama uzağa gitmiyoruz. Sen yine aynı okula gideceksin. Hatta aynı otobüse bineceksin."

"Sadece ev farklı olacak."

Mary bir an sessiz kaldı. "Eğer istemiyorsan gitmek zorunda değiliz," dedi, başını sallayarak. "Burada kalabiliriz. Taşınmak zorunda değiliz."

Stefan başını yana eğdi ama sesini çıkarmadı. Mary, Hannah'ya bakmaya devam etti.

Hannah gözlerini Mary'ye dikti, sonra çenesini düşürdü. "Hayır," dedi. "Sorun değil. Gidebiliriz."

"Bence..." dedi Stefan, yerden kalkmaya çalışırken. "... bu taşınma işi fındık ezmeli ve reçelli bir sandviçten sonra kulağa çok daha iyi gelecek." Mary'nin gitmek zorunda olmadıklarını söylediğinde bunu gerçekten kastettiğini fark etmedi. Mary'nin Hannah için ne kadar ileri gidebileceğini de bilmiyordu. Stefan mutfağa yürürken Mary baldırlarını izledi. Onlar denizci baldırlarıydı: Güçlü, dinç ve bronzdu. "Hannah Banana!" diye seslendi, Mary külüstür mutfağındaki dolaplardan birinin açılıp sonra da gürültüyle kapandığını duydu. "Üzüm mü istersin, çilek mi?"

Ardından Mary mutfakta üstünde yedikleri tabakları temizlerken oturma odasından Hannah ile Stefan'ın seslerini duydu. Onları bıraktığı yerde yattıklarını biliyordu: Başları küçük koltuğun karşılıklı uçlarında, Hannah'nın

çoraplı ayakları Stefan'ın çıplak ayaklarındaydı. Hannah Stefan'ı daha önce hiçbir adamı sevmediği kadar sevdi. Stefan ona kitaplar alır, haritalar gösterirdi. Ve Stefan'da bir istikrar vardı. Devamlılık. "Yeni evinde mutlu olacaksın, Banana." Mary, Stefan'ın konuşmasını duydu. "Oynayabileceğin büyük bir bahçesi var."

"Ve uzak değil, değil mi?"

Stefan başını salladı. "Hayır," dedi. Mary, Stefan'ın Hannah'nın ayağını kendininkini kullanarak kaldırdığını hayal etti. "Uzak değil."

"Ve sadece bir kez taşınacağız. Önceki gibi olmayacak," dedi, Stefan'ın verdiği güvencenin etkisiyle rahatlamıştı. Ona inanıyordu. "Bataklıktan sonraki gibi olmayacak."

Mary suyu kapadı. Stefan eğlenen gözlerini kısıp, "Ne bataklığı?" diye sorduğunda eşikteydi.

Başka bir kelime söylenmeden, Mary taş gibi düz bir ifadeyle, "Eşyaları hazırlamaya başlayalım mı?" dedi.

O gece Stefan gittikten sonra Mary yatakta Hannah'nın yanına çıktı.

"Küçük Tavşan," diye fısıldadı, Hannah'nın saçını alnından çekerek. "Uyan."

Hannah'nın gözleri bir saniyeliğine açıldı, sonra geri kapandı, sanki gözkapakları uykunun ağırlığıyla başa çıkamıyordu.

"Küçük Tavşan," dedi Mary tekrar. "Söylediğim şeyi gerçekten kastettim, sana bunu söylemek istedim." Mary karanlık odanın etrafına baktı. Chase kızlarının az olan eşyaları karton kutulara konmuş ve köşeye indirilmişti. Siyah bir kalemle Mary her kutunun üstüne içinde ne olduğunu yazmıştı. OYUNCAKLAR. KIYAFETLER. KİTAPLAR. Ne kadar az şey biriktirmiş olduklarını görmek Mary'yi rahatlatıyordu. "Eğer sen istemiyorsan taşınmak zorunda değiliz."

Hannah'nın gözleri açıldı ve bu sefer açık kaldı. Sonra kendisini tek dirseğinin üstünde doğrulttu ve bir anlığına düşünüyormuş gibi göründü, zihnindeki çarklar uyuklamanın ardından yavaşça dönüyordu. Mary'ye baktı. "Stefan neden taşınmamız gerektiğini düşünüyor?"

"Çünkü bize değer veriyor," diye cevapladı Mary. "Bizim güzel bir yerde yaşamamızı istiyor."

Hannah başını tekrar yastıkların üstüne bıraktı. Gözlerini tavana dikti. Kolları beyaz nevresimin üstünde, iki yanındaydı. Geçen bir arabanın ışıklarının odanın içine dolmasını izledi. "Önceden yaşadığımız yeri hatırlıyorum." Bu, Hannah'nın aylardır Water's Edge'ten ilk defa bahsedişiydi. "Annemle."

"Ben de," dedi Mary.

"Sence bir daha oraya hiç gidecek miyiz?"

Mary, Hannah'nın profilinin kıvrımlarını inceledi. "Pek sanmıyorum, Küçük Tavşan," dedi sonunda.

"Bir yerden ayrılınca bir daha dönmüyoruz. Bir yerde bir süre kalıyoruz, sonra da oraya bir daha hiç dönmüyoruz." Mary, Hannah'nın yolda geçirdikleri zamandan bahsettiğini biliyordu.

"Bunu bir daha yapmayacağız."

"Söz mü?"

Mary bir an durdu, yapacağı şeyin ağırlığını düşündü. Hannah, verdiği sözü tutmaya çalışacağı tek kişiydi. "Söz," dedi, kafasını sallayarak.

Hannah ablasını izledi, nefes aldı, nevresime daha bir gömülmüş göründü ve gözlerinin kapanmasına müsaade etti. "Hey Küçük Tavşan, bir şey daha," dedi Mary. Hannah'nın bakışları tekrar onun üstündeydi. "Bazı hikâyelerin sadece bize ait olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Hannah yavaşça başını salladı.

Mary sokulup alnını öptü. "Bazen zor olabildiğini biliyorum. Neyin ne olduğunu hatırlamanın," dedi. "Ama kolaylaşacak. Bu kadar hikâye anlatmak zorunda olmayacağız. Sadece önemli şeyleri hatırlayacağız."

"Mary?" dedi Hannah.

Mary dönüp Hannah'nın gözlerini aradı. "Ben uyuyana kadar bana Prenses Mary ve Prenses Hannah'nın hikâyesini anlatır mısın?"

Mary anlattı. Prensesleri göğe uzanan bir dağın üstündeki kaleye götürdü, burada kötü cadı onları bulamazdı. İsterlerse sonsuza kadar orada saklanabilirlerdi. Stefan, Mary'ye Hannah'nın bataklık derken neyi kastettiğini sorduğunda, Mary bilgiç bir tavırla gülümsedi. "Bazen Hannah uyduruyor. Sanırım o yaşlarda normal."

ON BEŞ

1976

Mary hamileliğinde başlayan ikiliğinin her zaman farkında olmuştu. Annesi genç ve bekârdı. Babası ya bir hayaletti ya şeytan ya da ikisinin dünyadaki beden bulmuş bir türü. Doğumunun bir skandal olduğu zaman ve yerde dünyaya gelmiş ancak güzelliği büyük hayranlık toplamıştı. Mary hem çok tatlı hem de felaketti. Bir mucize ve trajediydi. İçinde çok fazla sevgi vardı ancak sadece birkaç kişiye bu sevgisini gösteriyordu.

Hannah doğmadan birkaç ay önce onu Sandy Bank'e bağlayan hiçbir şey yoktu. Annesine duyduğu sevgi gerçekti ama bu, kulaklarında kükreyen ergen öfkesi tarafından örtülüydü. Diane eylülde oradan ayrılacaklarını söylemişti, Sandy Bank spekülasyon ve dedikodularla er geç -tekrar mı- çalkalanacaktı. Yol özlemi Mary'nin kalbinin sonunda kanatlarını açacaktı. Ve Mary oradan ayrılmaya karar verdi.

Olabildiğince güneye gidecekti ve sonra yine devam

edecekti. Onu her yere götürebilecek beyaz botlu çocuğu kumluk adada bulabilir ve beraber olabilirlerdi. Böylece o ekimde Sandy Bank'e geldiğinde orada olmazdı. Onunla gitmiş olurdu.

Ama Mary'nin paraya ihtiyacı vardı.

Mary grileşen gökyüzünü izlerken, nemin at arabası gibi ortaya çıkacak fırtınaları bekleyecek kadar kalınlaştığı bir ağustos akşamıydı. Mary, Pool'ların küçük evine gitti, çıplak ayağı altında oynayan kumlarla bezeli arka yoldan yürüdü ve bir saksıya konmuş sardunyaya baktı. Onu bir yana eğip pirinç bir anahtarı ortaya çıkardı. Alice anahtarı oraya koyardı, Mary biliyordu, Stan'in anahtarlığını teknede unuttuğu geceler için koyulmuştu. Mary istediğini almaya alışkındı, şu veya bu fırsattan istifade ederek, kendisi için küçük güzellikler yapabilmek için arada sırada faturaları ortadan kaldırırdı. Ama Pool'lardan değil. Toprakla kirlenmiş kiremitten anahtarı almadan önce bir an tereddüt etti. Hafifletici sebepleri vardı, diye düşündü.

Anahtarı deliğe sokup çevirdikten sonra perde kapıyı kalçasıyla ittirip açtı. Vücudunun yan tarafıyla da şişmiş arka kapıyı ittirdi. Açılmadan önce sadece kısa bir an direndi. Pool'ların mutfağı küçük ve düzenliydi, evin geri kalanı gibi. Beyaz fırfırlı perdeleri ve kenarları metal olan mavi benekli tezgâhları vardı. Köşede ise Bayan Pool sandviç yaparken ya da Mary'nin kazağının deliğini tamir ederken Mary'nin defalarca oturduğu masa ve sandalye takımı vardı. Bu evi Water's Edge'i bildiği gibi bilirdi. Banyonun ahşap döşemesindeki pervanenin takırtı ve kükremesini tanırdı. Televizyonun üstünde duran bardak altlığındaki sarı lekeyi bilirdi. Hiçbir zaman doğmayan çocuklar için aldıkları kalın kenarlı ve deri kaplı masal kitaplarıyla dolu dolabı da bilirdi. Ve Mary, Pool'ların yatak odalarındaki başucu

çekmecesindeki metal kutuyu da bilirdi. Bay Pool'un balıkçılıktan kazandığı parayı tuttuğu yerdi. İncil'in altında, mide ilacının üstündeydi.

Perşembe akşamıydı ve perşembe akşamları Bayan Pool briç oynardı. Bay Pool bir grubu balık tutmaya çıkarmıştı ve saatler boyu geri gelmezdi. Mary, Alice'in sesini ön kapıdan duyduğunda çoktan yatak odalarına gitmiş, çekmeceyi açmıştı. "Böyle şeyler söyleme, Marjory." Sözcükleri nazik ama gerçekti; sert olmayan, affedici bir kınamaydı. "Çok zor zamanlardan geçti."

Ön kapı gıcırtıyla açıldı. Bayan Pool o kapıyı yalnızca misafiri olduğu zaman kullanırdı.

"Pekâlâ." Mary, Marjory Porteiski'nin dediğini duydu. "O zaman bu işten kendine pay çıkardığını söyleyeceğim." Bayan Porteiski neşesiz, meşgul bir insandı, Alice Pool gibi yumuşak bir görüntüsü vardı ama onun tatlılığından onda hiç eser yoktu.

"İşlerin onun için ne kadar kötü gittiğiyle ilgili hiçbir fikrin yok ama Tanrı'nın yardımıyla..."

"Hadi ama, Kutsal Kitap'ta yazanları ben de biliyorum, Alice."

Mary görmeden de Bayan Pool'un oturma odasında, misafiri kendini evinde hissetsin diye oradan oraya koşuşturduğunu biliyordu. Şeker kâsesinin kapağını kaldırıyordu. Bir tabak kurabiyeyi koyduğu tepsi masayı hazırlıyordu. Gıcırtı yapan döşeme tahtasına basmamak için adımlarını dikkatle attı, giysi dolabının panjurlu kapaklarından birini açıp içeri girdi, Bay Pool'un oduncu gömleklerini ve Bayan Pool'un kilise elbiselerini arkasında hissedebiliyordu. Pool'ların evi Water's Edge'ten bile daha fazla okyanus kokuyordu. Koku onların evinde saftı. Seyrelmemişti.

"Bu gece oyuna gitmemiş olmamız çok yazık," dedi Ba-

yan Pool, çabalayarak. Mary, sohbeti daha tatlı bir yöne çevirmeye çalıştığını düşünüyordu. "Umarım Shelley daha iyi hisseder."

"Shelley hastalık hastasının teki," dedi Bayan Porteiski. "Bu bir hastalık. Donohue hep bundan bahsediyordu."

Mary, Bayan Pool'un onaylar ve ilgili bir şekilde bir şeyler mırıldandığını duydu. "Sana içki getireyim mi?" diye sordu.

"Bana bir Tom Collins yapar mısın?"

Pool'ların oturma odasındaki meşe odununda yapılmış likör dolabının kapıları açılıp kapandı. "Bakalım... Hah!.. Cinimiz var..." Şişeler şangır şungur ses çıkardı.

"Sadece viski yeterli, Alice," dedi Bayan Porteiski. "Sek."

Mary likörün şişeden lıkır lıkır bardağa konduğunu duydu. Birkaç saniye sonra yine Marjory'nin sesi duyuldu. "Aman Tanrım, Alice!" diye bağırdı. "Bu çok fazla!"

"Evet de bitirmene gerek yok, Marjory!"

Kısa bir duraklamadan sonra, Marjory Porteiski önceki soru silsilesine devam etti. "Peki bu seferki kim?"

"Hmm?" diye sordu Bayan Pool. "Neyi kastediyorsun?"

"Bu seferki bebeğin babası kim?" Marjory'nin sesindeki küçümseme apaçıktı.

"Diane'inkini mi kastediyorsun?"

Mary, Bayan Porteiski'nin ofladığını duydu. "Hayır, benimkini kastediyorum!" dedi. "Tabii ki Diane'inkini kastediyorum. Bu sefer kimden hamile kalmış?"

"Babanın kim olduğunu biliyorsun, Marjory. Diane'in tüm kasabayı gezdiği filan yok!" Bu açıklama Bayan Pool'un ancak yapabileceği ölçüde sertti.

"Yani Barry'den?"

"Öğrendiğinden beri bu konuyla ilgilenmek istemiyor."

"Tabii ki istemez. Eğer sütü bedavaya verirsen kimse ineği almak istemez!"

"Tanrım, Marjory!"

"Bu lafımı bir yere yaz. Artık hiç koca bulamaz. Evlilik dışı iki çocukla asla. Bu gerçek bir utanç."

Mary, Bayan Pool'un göğsünün bir iç çekişle yükseldiğini neredeyse görebiliyordu. "Öyle."

Bunu duyunca Mary içinde öyle öfke patladığını hissetti ki dikkatlice dolaptan çıktı ve hâlâ açık olan çekmecedeki metal kutuyu alıp geri kapattı. Bayan Pool ve Bayan Porteiski koltuğun üzerindeydiler. Sırtları duvara dönük olmalıydılar. Yatak odasından çıkarken, koridoru geçip geldiği yoldan evine giderken Mary'yi görmezlerdi.

Mary arka kapıya varana kadar adım atmadan, ses çıkarıp nefes almadan, metal kutu göğsüne bastırılmış bir şekilde hareket etti. Başta hepsini almak niyetinde değildi ama öfkesi misilleme istiyordu, her ne kadar yanlış yönlendirilmiş olsa da. Mary anahtarı yuvasında yavaş ama sakin bir şekilde çevirdi, sonra önündeki perde kapıyı açtı. Eşikten geçerken sanki bir gemiden atlıyor gibiydi, ahşap kapıyı kapadı ve düz bir kolla perde kapıyı da açık tuttu. Gerginliği kapının yaylarında hissediyordu. Yaylar acıyla inleyene kadar bastırdı, sonra da bıraktı. Kapının kapanması sessizliği bir tokat gibi kırdı.

Bayan Pool koridordan ilerlerken gözlüklerinin ardındaki gözleri endişeyle irileşmiş bir şekilde, geniş basenlerini birbirine değdirerek hızlıca geldi. Onu takip eden Marjory ile birlikte yola çıkıp etrafa bakındı. Ama Mary görünürde değildi. *Sence o neydi?* Bayan Pool arkadaşına soracaktı. *Sence biri eve girmeye mi çalışıyordu?* Bayan Pool ve Marjory sesin kaynağının hiçbir şey olmadığına kanaat getirip içeri girmeye karar verdiklerinde Mary neredeyse kum tepelerindeydi.

O akşam Diane Water's Edge'teki ofise geldiğinde Mary koltukta televizyon izliyordu. Diane ellerini üniformasına siliyordu. Mutfaktan geliyordu. "Biliyor musun, düşünüyorum da sanırım Sandy Bank'ten uzaklaşmak iyi bir fikir olacak." Kızına baktı, belki de bir şeylerin değişmiş olduğunu fark etti. Belki de çantaların hazırlandığını, bir planın yapıldığını hissetti. "Buranın sonbaharından hep nefret etmişimdir," dedi. "Çok bunaltıcı. Herkes gidiyor ve hava hep gri. Florida o zamanlarda güzel oluyormuş. Umut veriyormuş, değil mi Mare? Bizim böyle düşünmemiz lazım."

Mary annesine bir bakış attı. "Tabii," dedi, gözleri ekrana döndü. "Umut ışığı."

Diane tereddüt ederek Mary'ye doğru ilerledi, yanına oturdu. "Bana kızgın olduğunu biliyorum," dedi, bacaklarının arasından tüvit koltuğun açılmış ipliklerine bakıyordu. "Ama başka ne yapabileceğimi bilmiyorum, Mare." Başını salladı. "Ne yapacağımı bilmiyorum işte."

Diane, Mary'nin eline uzandı, Mary de onun elini tutmasına bir süre izin verdi, yarın gitmiş olacağını biliyordu. Teknesi olan çocuğa doğru gidiyor olacaktı. Sonra elini çekti. Bu gece annesinden nefret etmesi lazımdı. Uçuşu için öfkesine ihtiyacı vardı. Diane uzandı ve kızını alnından öptü, sonra ayağa kalktı. Yürüyüp televizyonu kapattı. Ekrandaki görüntü titreyerek kayboldu. "Yatağa gitmelisin."

Mary karanlıkta yatağının üstünde oturdu, pürüzsüz nevresim basenlerinin arkasına yapışıyordu. Odası koridorun üstündeydi, ofise açılıyordu, yani annesinin odasının karşısına. Kendi banyosu yoktu, bu yüzden Diane'inkini kullanıyordu. Dişlerini fırçalayıp yüzünü lavaboya götü-

rürken ve ellerini suyla doldurup içerken annesi onu izlemişti. Diane onun koridordan geçip odasına gidişini izledi. "Biliyor musun, seni misafir odalarından birine taşıyabiliriz," dedi Diane. "Bebek geldikten sonra. Böylece biraz daha alanın olur. Kendi banyon." Mary kapıyı arkasından kapadı. Diane kilidin yuvasına oturduğunu duyana kadar bekledi.

Pazar gecesiydi, Mary geç vakte kadar haftasonu tatilcilerinin köprüde duracağını biliyordu. Otoyola çıkıp Darby'deki bir otogara kadar otostop çekerdi. Şehre giden geç bir otobüse binerdi. Sonra da gitmiş olurdu.

Mary, Diane dışarı çıkıp ofisin kapısını kilitleyene kadar bekledi, kapıdaki işareti KAPALI olarak değiştirdi. Annesinin tuvalette sifonu çektiğini duydu ve bekledi. Sonra bir anda annesinin rutinini, gitgellerini ne kadar iyi bildiğini fark etti. Bir gün bunu özleyip özlemeyeceğini merak etti.

Saat onu çeyrek gece Mary ayağa kalktı, sırt çantası çoktan omzundaydı, Bay Pool'un kutusundaki 892 dolar da şortunun cepleri, çantasının iç gözü ve sutyeninin içine bölüştürülmüştü. Küçük sessiz hareketlerle odanın kilidini çevirdi ve kapıyı açtı.

Kapıyı nazikçe kapatırken karanlıktan annesinin sesi geldi. "Merhaba, Mary." Bir ışık yandı ve Diane üstünde polyester pembe geceliği, kucağında battaniye, kolları çıplak bir şekilde koltukta oturuyordu. Kızına baktı. "Alice aradı. Biraz parasının eksik olduğunu söyledi."

Mary taş gibi hareketsizdi, eli odasının kapı kolundaydı, kasları gerildi. Vücudunda hareket halinde olan tek şey göğsünün içinde hızla çarpan kalbiydi.

"Ama Bay Pool geç vakte kadar dönmez."

"Kutunun nerede olduğunu bilen tek kişi o değil, Mare."

Diane ve Mary, Diane sonunda konuşana kadar birbir-

lerine baktılar. "Nereye gidiyordun?" Diane bitkin gözüküyordu, sanki uzuvları ağırlaşmıştı. "Hmm? Hangi cehenneme gittiğini düşünüyordun?"

Mary öfkesinin bir kısmını buldu. "Uzağa," dedi.

"Eh, biz bunu zaten yapacaktık. Hatırlıyor musun?" Diane eliyle yüzünü ovdu. "Mary ne yaptığını zannediyorsun? Senin gitmene izin vereceğimi mi? Sen benim çocuğumsun. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?" Diane öne eğildi, dirsekleri dizlerine dayalıydı. "Sen bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Ben kardeş istemiyorum," dedi Mary.

Diane hıçkırığa benzer bir kahkaha attı. "Mary Catherine Chase," dedi, kızının gözlerini bularak, kafası hafiften sallanıyordu. "Bir kardeşin olmasını istemiyorum."

Mary bu sözün gerçekliği karşısında geri çekildi. Annesine baktı; arkasında bir pencere ve ötesinde de sonsuzluğa giden gece vardı.

"Benimle kalmana ihtiyacım var," dedi Diane. "Beni terk etmeyeceğine *söz ver*."

Mary'nin hayatı bir avuç kararlara bağlı idiyse, seçenekler hayatına yön vermişse, bu seçenek onlardan biriydi. Nihayet annesine baktı. "Florida'ya giderken," diye başladı. "Bataklığa gidebilir miyiz?"

Diane koltukta geriye yaslandı, çenesini göğe kaldırdı, bedeni ve zihni tükenmiş, eli bir zamanlar Mary'yi doğurmuş karnının üstündeydi. "Sen anne olmanın ne olduğunu bilmiyorsun, Mary." Diane'in tek söyleyebildiği şey bu oldu.

ON ALTI

1983

Mary teknenin ön kısmında mayosunun içinde güneşin altında kendisini ısıtırken, kollarının gevşek bir şekilde başının üstünde uzanmasına izin verdi. Gözkapaklarının arkasındaki alan sanki ısı görülebilir bir şeymiş gibi, Mary içten dışa ışığa dönüşüyormuş gibi turuncu parlıyordu. Kelly'lerin yaz partisi o akşamdı, bu yüzden o, Stefan ve Hannah günü teknede geçirmek için erken çıkmışlardı. Mary, Stefan ve Hannah'nın tırabzandan eğilip kahverengi ve yeşil çakıllı marina zemininde gezen balığı görmeye çalıştıklarını duydu. Sesleri hem uzak hem de yakından geliyor gibiydi. "Şunu gördün mü, Hannah Banana?" diye sordu Stefan. "Bence o bir köpekbalığıydı."

Hannah'nın kahkahası köpük gibi titrekti, Mary'nin dudakları bu sesi duyunca Pavlov köpeği gibi tebessümle kıvrıldı. "O bir köpekbalığı değil," diye kıkırdadı Hannah. "Golyan balığıydı."

Mary, Stefan'ın, "Peki, dikkat et saldırmasın," dediğini duydu. "Gidip ablanla oturacağım." Gözleri hâlâ kapalı olan Mary, Stefan'ın adımlarını, emin ve sağlam adımlarının kendisine doğru gelişini hissetti. Teknenin ucunda eğilip Mary'nin yanına geçti. Mary elini onun sırtına uzattı, parmak uçlarını gömleğinin içine soktu, teninin üstünde parmaklarını aşağı yukarı hareket ettirdi, ortaparmağı omurgasının üstündeydi. "Sana bayılıyor," dedi Mary.

Stefan, Mary'ye baktı, başı yana eğilmişti, saçları güneşten açılmış, denizden tuzlanmıştı. "Peki ya ablası?"

Mary gülümsedi, bedeninde dalgaların yayıldığını hissetti. "Ablası senin idare eder olduğunu düşünüyor."

Tüm akşam teknede kaldılar; Mary, Stefan ve Hannah'nın yüzen ve hareket eden dünyaları. Güneş başka bir okyanusa doğru batmaya başlayıp onların geniş mavi gökyüzünden yavaşça çıkarken, Stefan, Mary'ye döndü ve, "Gitsek iyi olacak," diye fısıldadı. Mary evin yolunda sıralanmış yemek şirketi kamyonlarını, minibüslerinden aranjmanları indiren çiçekçileri ve evin etrafında elbisesiyle dört dönüp birçok çalışana kendine has kibar ve keskin Almanca direktiflerini veren Martina'yı hayal edebiliyordu. Mary başının üstüne uzandı ve gerindi; güneş motivasyonunu dağıtmıştı. Stefan doğruldu, isteksizdi ama görev bilinciyle hareket ediyordu. Tişörtünü çıkarıp top yaptı ve güvertede duran spor çantasına fırlattı. "Herkes yakında gelmeye başlar."

Hannah, Stefan ve Mary vardığında, ilk misafir dalgası Northton Avenue'ye gelmişti. Ayrıcalıklı olanların arasında bile Kelly'ler büyüleyici kalıyorlardı. Mary başka bir çağda kalabalık halkın iyi şans getirmesi umuduyla hamle yapıp

onların eteklerini kavradıklarını hayal edebiliyordu. Mary kahkahalarla bölünen sohbetlerin havaya yükselip balkondan çalan grubun müziğiyle karışıp yarattığı uğultuyu duyabiliyordu. Gökyüzü suluboyayla boyanmış bir loşluktaydı. Mary, Hannah'nın eline uzandı, çimlerin kalın halısının üzerinden ilerlediler. Kelly'lerin mülklerinin üstünde tatlı bir hayale benzeyen sis gibi bir atmosfer vardı. Orada sevimsiz ve sorunlu hiçbir şey varolmaya devam edemezdi.

"Bu bir düğün mü?" diye sordu Hannah, sesi kısık ve şüpheliydi.

Stefan güldü. "Bildiğim kadarıyla hayır," dedi. Mary, Stefan'ın suratında duran tebessümü fark etti.

Çevresinden habersiz köylüler gibi ziyafet çeken misafirlerle çevrili ve yiyecekle dolu açık büfe masaların önünden geçtiler. Stefan'ı fark eden gözler parladı, eller dolu ağızlarını örttü. Ama Stefan sadece kibarca başını salladı ve bahçenin öbür ucuna ve gül bahçesine doğru yürümeye devam etti. Kelly'ler gül bahçesinde saraylı gibi dururdu: Martina iyiliksever kraliçe, Patrick zeki kral. Teddy de Claire ile birlikte oradaydı; hepsi beyaz gülümsemeleri ve muhteşem duruşlarıyla oradaydı.

Çift çift, misafirler Kelly'lerin olduğu yere gelirdi. İçten bir el sıkışmayla beraber omuzlar kavranır, iki yandan öpüşülürdü. Tam bu seremoni bitmişti ki Martina oğlunu gördü. "Stefan, tatlım!" diye seslendi Martina, onu eliyle çağırarak. "Gel Carlson'lara merhaba de!"

Teddy'nin gözleriyle Stefan'ı bulduğunu ve ince bir şekilde parmağıyla saatine dokunduğunu gördü. Yüzünde sitemli bir ifade vardı. Mary gülümsemesini takınmadan önce Stefan'ın derin bir nefes aldığını duydu. Eli Mary'nin belinde, üçünü topluluğun olduğu yere yönlendirdi. *Sizi görmek ne güzel. O zevk bana ait.* Mary tanıştırıldığında,

kaşlar tanışma işareti olarak havaya kalkıyordu. Kelly'lerin hikâyesine öyle güzel uyuyordu ki! Eşikte beliren kız, prensese dönüşen yanaşma. *Hannah da senin babanın kızı mı?* Bir keresinde Martina sormuştu ve Mary başını sallamıştı. Hayır, demişti. *Değil.*

Sayısız tanışmanın ardından Martina kolunu Mary'ninkine geçirdi. "Kızları kısa bir süreliğine çalıyorum," dedi Stefan'a ve Mary ile Hannah'yı aldı. Stefan'ı omuz omuza durduğu babasıyla onları izler halde bıraktı.

Kalabalığın arasından geçerlerken -Martina, Mary'nin, Mary de Hannah'nın kolunda- imrenen, ilgi dolu olan ve bu iki duygu arasındaki tüm duyguların görüldüğü gözler üzerlerine toplandı. Mary, çiçek desenli elbisesi ve toplu saçıyla annesinin yanında durup gözleriyle Stefan'ı arayan Beth'i gördü. Kısa bir anlığına, arka koltuk sekslerinin ve onunla aynı çevrede olmanın Stefan'ı elinde tutmaya yeteceğini düşünen bu kız için acıma duydu. Onlarınki nazik ve çekingen bir romantizmdi, tam başlayamadan biten bir şeydi. Beth, Mary'nin Stefan'da gördüğü şeyleri asla anlayamazdı; Stefan'ın onu bulmak için okyanusu aşacak yönünü anlayamazdı. Dizlerinin üstüne çöküp geri geleceğine dair bir kıza söz veren yönünü de. Ailesi restoranda crème brûlée'lerini beklerken Mary'yi tuvalete kadar takip edip eteğini kaldırıp onu duvara yaslayan yönünü de.

Martina, Mary'nin eline bir kadeh verdi ve bardakilere de Hannah için bir Shirley Temple hazırlamalarını söyledi. Hannah içeceğini dudakları içindeki maraskino kirazlarının yapay kırmızısına bulanana kadar dikti. Sonra da bilinçsiz ve kendiliğinden bir nefes gibi kahkaha geldi. Taraçanın önüne gelip, beyaz gömlek giymiş ve altın renkli enstrümanları çalan siyahi adamları izlerken, Martina gözlerini müzik grubundan ayırmadan başını Mary'ninkine

yasladı. "Steffie sana hiç söyledi mi bilmiyorum ama annem çok, çok genç yaştayken Alzheimer'a yakalandı. Babam çalışırken ben hem annemle hem de küçük kardeşlerimle ilgilenmek zorundaydım. Zengin de değildik. Babam öğretmendi." Mary'nin eline uzandı ve hafifçe sıktı. Mary onun devam etmesini bekledi. "Zor olduğunu biliyorum," dedi Martina, Neşeli Günler müzikalindeki gibi bir sesle. "Hem kardeşini büyütüp hem de otelde çalışmak. Ve senin ne kadar çalışkan olduğunu da gördüm. Ama..." Mary'ye bakıp gülümsedi. "Kısa bir süre sonra bunlar için endişelenmene gerek kalmayacak. İstediğin her şeyi yapabiliyor olacaksın." Martina sonra müzik grubuna döndü ve başı yeniden müzikle birlikte sallanmaya başladı.

Ardından Mary bir elin belini kavradığını hissetti. "N'aber?" dedi Stefan, nefesi Mary'nin kulağında. Martina onaylayan bir ses çıkardı, Mary ve Stefan'ın birbirlerine ne kadar da uyduklarını görünce gülümseyerek el çırptı.

Martina onu terasa götürmeden önce Mary birkaç kadeh içmişti bile. Martina, müzik grubunun önünde yavaşça hareket edip bir çatalı kadehine vurdu. "Ben, hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim," diye başladı Martina. Aksanlı İngilizcesi alkolle daha da büyüleyici bir hal alıyordu. Patrick onun yanında, sessiz ve tebessüm ederek, aynı zamanda da etkileyici bir şekilde dikiliyordu. "Hiçbir şey ailemiz ve dostlarımızla çevrili olmak kadar bizi mutlu edemez, bu yüzden de hepiniz bu yaz gecesinde bize katılarak bizi onurlandırdınız." Martina elini kalbinin üstüne koydu ve durduğu yükseklikten kendisine bakan yüzlere başını salladı. "Ben de her zaman kadehlerimizi bir şeyin şerefine kaldırttığım için..." Martina gözleri coşkulu kala-

balığı tararken kadehini kaldırdı. "...bu yıl kadehimi bizi çok gururlandıran oğullarımız, Teddy ve Stefan'a kaldırmak istiyorum." Martina'nın gözleri oğullarını buldu, Stefan zarif bir şekilde başıyla annesine selam verdi. "Şerefe, aşklarım," dedi. Mary teninin ürperdiğini hissetti; kadehler havaya kalktıkça hayranlığın sıcaklığını ve iyi niyetlerin sesinin kalbini çalan adamı onurlandırmak için gelen misafir denizinin üstünden yükseldiğini hissetti. Mary, Hannah'yı yakınına çekti, onun da bu duyguyu hissetmesini istedi.

"Biliyorsun," dedi Mary, aşağı eğildi, böylece sadece Hannah onun rüzgâr gibi sesini duyabilirdi. "Bir gün sana her şeyi anlatacağım, Küçük Tavşan."

Hannah ablasına baktı ve Mary gülümsedi, gözleri vahşi, pırıltılıydı. "Çok iyi bir hikâye," dedi Mary, kalabalık gökgürültüsü şeklinde, "Şerefe!" dedi ve Mary kadehini kaldırıp kafasına dikti.

Stefan ile tokalaşılıp sırtı sıvazlandıktan sonra Mary kolunu onunkine geçirdi ve diğer eliyle de Hannah'nın elini tuttu. Üçü kalabalığın içinde ve yıldızların aydınlattığı göğün altında ilerlediler. Belki de onu cesaretlendiren, saçlarını yapmadaki maharetini körelten de bu hareket hissi, bu koşuşturmaydı ya da şaraptı. Ama hikâyeler Mary'nin ağzından düşünmeden dökülüyordu. Belki de o tek gecede Mary hikâyelerine gerçekten inanıyordu. *Ah, Paris'e bayılırım,* dedi. *Sorbonne'da biraz vakit geçirdim. Ve evet bir keresinde babamla birlikte Prenses Diana'yla tanıştım.* Stefan'ın kafası karışık ama eğlenmiş bakışlarını fark eden Hannah sessiz bir yalvarışla Mary'nin elini sıktı.

Ancak Hannah'nın farkına vararak aldığı nefesi, kardeşinin dudakları arasından aldığı o küçük nefesi duymasıyla gerçek ve hayali bir jiletle kesilmiş gibi ayrıldı. Mary kardeşinin gözlerini takip ettiğinde ve hareket halindeki kalabalı-

ğın içinde bir hayaletin yüzünü gördüğünde, ayakları kurşun gibi ağırlaştı. Yaptıklarının sonucuyla karşılaşmasının uzak değil, çok yakında olduğunu düşündü. İnsan bedenlerinin oluşturduğu ve ikiye ayrılan deniz tekrar birleşirken bir anlığına birbirlerine baktılar. "Sanırım eve gitsem iyi olacak. Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi Mary, gözleri adamı gördüğü noktadan ayrılmıyordu, onun varlığını bir kokuyu görür gibi görüyordu. Mary düşüşün hikâyesini bilecek kadar masal anlatmıştı, bir tepenin iki yanında dik yokuşların olduğunu da bilirdi. Bir insanın yapması gereken tek şeyin itmek olduğunu da.

Stefan, Mary'yi arabaya götürmeden önce, gideceklerini sadece ailesine söyledi. "Çok içtim," dedi Mary, Stefan onu çimlerin üzerinden yürütürken. Mary'nin adımları sarsaktı.

"Hannah Banana, nasılsın?" diye seslendi Stefan, Hannah onların arkasından yürüyordu. Mary arkasını dönüp kardeşine baktı, Hannah'la yüz yüze geldi, yüzü ciddiydi, içten içe orada kimi gördüklerini söylememesi gerektiğini biliyor ama neden böyle olduğunu anlamıyordu.

"Ben iyiyim." Hannah nihayet söyledi. Yürürken elbisesi çimlerin üstünde sürünüyordu.

"Ablanı eve götüreceğiz, tamam mı?"

Hannah başıyla onayladı. "Tamam."

Eve giderlerken Mary sessizdi. Başı, Northton'ın pürüzsüz siyah yollarında kayarak ilerleyen Stefan'ın arabasının yolcu koltuğunun camına dayalıydı. Evlerinin önüne geldiklerinde Stefan tek kelime etmeden arabadan çıktı ve Mary'nin tarafına geçmek için arabanın önünden ilerledi. Mary, Hannah'ya döndü, çenesi koltuğun arkasına dayalıydı.

Konuşmaya başlamadan önce kardeşine bir an baktı.

Hannah'ya bakarken yüzü her zaman yumuşardı. "Bu gece eğlendin mi?" diye sordu.

Hannah başıyla onayladı. "Birisini gördüm sandım," dedi. "İsmini hatırlayamıyorum."

"Şşş," dedi, sesi çimlerin arasından esen yel gibiydi. "O kimse değildi, Küçük Tavşan." Sonra Stefan kapıyı açarken önüne döndü.

"Teşekkürler, Stef," dedi, ona yardım etmek için Stefan'ın uzattığı elini tuttu. "Sanırım sadece uzanmam lazım. Hannah bu gece uyumak için kendi başına hazırlanır mısın?"

Hannah tekrar başıyla onayladı.

Mary odasında soyundu, ince beyaz bir üst giydi, yatağa yürüdü, telefon kablosunu çekip prizden çıkardı. Yatağa çıktı, beyaz nevresimi etrafına doladı. Dişleri takırdıyordu ama sebebi soğuk değildi.

Çok geçmeden Hannah yanına geldi, Stefan da. Stefan gelirken yanında koltuğun yastıklarını da getirmişti. Yastıkları yatağın yanına, yere koyup düzenledi, üstünü çıkarıp yastıkların üzerine uzandı. Mary'nin yanındaysa uykudan gevşemiş vücuduyla Hannah yatıyordu. Mary gözlerini kapalı tuttu, Stefan uzanıp kolunu okşadı, sonra hareketleri yavaşladı ve durdu. Bu, Chase kızlarıyla geçirdiği ilk geceydi. Her şey sessizliğe büründüğünde Mary gözlerini açtı ve tavandaki sokak ışığıyla aydınlanan kare şeklindeki yamaya baktı. "Üzgünüm," dedi. Sessizce söylenmiş olsa da söyledikleri odayı doldurdu.

Stefan'ın pürüzlü bir ses çıkararak nefes aldığını ve kendi tarafına döndüğünü duydu. "Sorun değil, Mare," diye mırıldandı. Mary aşağı, Stefan'a baktı ve göğsünde dayanılmaz bir ağırlık hissetti. "Sadece biraz sarhoş oldun." Mary'nin hikâyeleri, aniden oradan ayrılmaları; Stefan tüm

bunların sebebinin Martina'nın ikram ettiği Gewürztraminer şarabı olduğunu düşünüyordu. Mary ise bunun belki de en iyi olduğunu, Kelly'lerin zarafetinin onun gerçekte kim olduğunu değiştiremeyeceğini düşünüyordu. Doğamızın beraberinde kaçınılmazlığı da getirdiğini düşünüyordu. Hepimizin gözleri körelmiş bir şekilde, tıpkı şelaleden düşmek üzere olan bir bot gibi kendi üstünden yuvarlandığını düşünüyordu.

O uzun gece boyunca, Mary sırtüstü yatmış, bir eli Stefan'ın öbür eli de Hannah'nın üstünde yatarken düşmanını yanlış tanımış bir yaratığın pişmanlığını hissediyordu. Uyku nihayet onu ele geçirdiğinde, rüyasında bacağında açık ve uzun bir yara olduğunu gördü. Yalayarak yarasını temizlediğini düşledi.

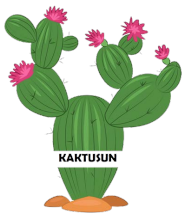
Sabahın erken saatlerinde Mary'nin gözleri bir şokla açıldığında Stefan'ın orada olduğunu biliyordu. Mary Chase dikkatli bir şekilde kendisini yataktan kaldırdı ve kız kardeşine doğru uzandı. Yatak odasını hızlıca terk etti ve bir battaniye alıp pelerin gibi bedenine sardı. Sonra hole gidip merdivenlerde oturdu, onu beklerken sabırsızca ayağını hareket ettiriyordu. Zil çalmadan ayağa kalktı, onun varlığını hisseder hissetmez kapıyı açtı, menteşeler sessizce hareket etti.

"Merhaba, Tim," dedi.

Ve onun gülümsemesi Mary'nin asla unutmayacağı bir şeydi.

ON YEDİ

1983

Tim Dackard, Mary'nin önünde durdu, gözleri kızarmış, dudakları çatlamıştı. Sanki -eğer günler boyu değilse de- bütün geceyi uyanık geçirmiş gibiydi. "Keşke bulunması zor bir insan olduğunu söyleyebilseydim." Gözleri istekliydi, Mary'nin bunu nasıl yaptığını sormasını istiyordu, nerede olduğunu nasıl öğrendiğini sorsun istiyordu. Mary sormayınca da kendisi açıkladı. "Sen gittikten sonra babam bir dedektif tuttu. Gerçekten gittiğinden emin olmak için. Raporunu okudum."

Mary kapı eşiğine yaslandı; el değmemiş, beyaz mermer ayağının altında pürüzsüz bir şekilde uzanıyordu. Teni, battaniyenin gevşek dalgasının arasından gözüküyordu. "Sen neden buradasın?"

Tim'in kafası nefes kesen ama sessiz bir kahkahayla geriye savruldu, Mary boğazındaki, sakalın çıkacağı yerlerdeki sivilce döküntüsünü fark etti. Tim tekrar Mary'ye baktığında, Mary onun gözlerinde nihayet gücü elinde tutuyor ol-

manın verdiği zevki gördü. "Sen ciddi misin?" diye sordu, birbirine eş bir düşmanlık ve eğlenceyle.

Mary, ifadesiz bir yüzle, onun cevabını bekledi.

Kollarını önünde bağlamış olan Tim, dalga geçerek başka bir kahkaha daha patlattı, sonra da başını çevirip komşulara baktı. Gözünü ışıktan kaçırıp kaldırım kenarı boyunca uzanan genç meşelerden birinin hışırtılı yapraklarına dikti. "Burası güzelmiş," dedi, neredeyse sadece kendi kendine söyleyerek. "Şık." Sonra Mary'ye döndü. "Ee, kız kardeşin nerede?"

Mary'nin içindeki vahşilik, beynine kan sıçrar gibi kabardı. Ama Tim'e düz bir şekilde cevap verdi. "Uyuyor," dedi.

"Erkek arkadaşın?"

Mary şoka girmiş gibi bir tavıra bürünmedi. Burada olduğuna göre tabii ki Stefan'ı biliyordu. "O da uyuyor."

"İyi, böylesi daha rahat," dedi, eşiği geçmek için adım atarken.

Mary bedenini onun önüne geçirdi. "İçeri giremezsin," dedi.

"Girebilirim, Mary," dedi sessizce, tüm o yabani ve titreşen gençlik öfkesi bedeninden nükleer bir şey gibi yayılıyordu. Sonra cebinden bir Polaroid çıkardı. Mary görür görmez onun ne olduğunu anladı. Ron Dackard onun boynuna burnuyla dokunurken Mary'nin yüzü sahte bir zevkle yabancı ve gülünç görünüyordu. "Kesinlikle girebilirim."

"Stefan başka adamlarla görüştüğümü biliyor, Tim," dedi duygusuz bir ses tonuyla.

Tim'in gözleri kısıldı ve Mary dudaklarındaki istekliliği, savuracağı tehditin ıslak beklentisini görebiliyordu. "Peki onlara şantaj yaptığını biliyor mu?" diye sordu. "Bana kalırsa Kelly'ler gibi bir aile böyle şeyleri hoş karşılamaz."

Mary küçük bir endişeyi zihninden kovarcasına omuz silkti. "Fark etmez," dedi. "Hiçbir şeyi kanıtlayamazdın."

Tim dudakları Mary'ninkilere yapışacak kadar yakınlaştı. Mary onun bayat nefesini, nefesinin ılıklığını hissedebiliyordu. "Bunu yapmama gerek kalmazdı," dedi Tim. Sonra Mary'yi itip holden içeri girdi, bunu yaparken de çevresindeki her şeyi tepeden tırnağa inceliyordu. "Güzel halı," dedi, önünde uzanan oturma odasına bakarken sessiz bir kahkaha savurdu.

Doğruydu, böyle bir skandala en ufak bir yakınlık bile Mary'yi Kelly'lerin gözünde kirletirdi. Mary kalbinin atmaya başladığını hissetti. "Ne istiyorsun?"

Tim gülümsedi. "Aslında çok değil," dedi. "Başlangıç olarak, kalacak bir yer." Sonra koridora döndü ve yürürken parmaklarını beyaz duvarın üzerinde gezdirdi. "Bizimkiler beni evden attı," diye açıkladı, Mary onu takip ediyordu. "Yaşlı Ron benim etrafta olmamdan sıkıldı."

"Paran var mı?" diye sordu Mary, mutfağa girdiklerinde.

"Vardı," dedi, Mary'nin yüzüne dönerken üstüne basarak. Mary, Tim'in burun deliklerine giden ipincecik kan damarlarını görebiliyordu. "Ama bitti."

"Ailen buraya geldiğini biliyor mu?"

Tim sinirli bir şekilde güldü. "Hayır," dedi, kollarını önünde kavuşturup tezgâha yaslandı. "Henüz değil."

Mary merdivenlerden gelen ayak seslerini duydu. Ağır aksak olmasından, gelenin basamakları tek tek inen Hannah olduğunu anladı.

"Burada kalamazsın, Tim."

Tim'in kaşları, sahte bir incinmeyle kırıştı. "İnsan kuzenine böyle yapar mı?"

Hannah artık koridordaydı, Mary kalp atışlarının hızlandığını hissetti ama sesi düzdü. "Gitmelisin," dedi.

Tim başını salladı, bir ayağını diğerinin üstüne attı ve kalçasını tezgâhın üzerine çıkarıp yerleşti. Arkasında, diğer bölümlere ve tıpatıp aynı arka katlara bakan camdan içeri ışık doluyordu. "Hiçbir yere gitmiyorum," dedi, ağzında kelimelerin tadını çıkararak söylüyor, acele etmiyordu. Mary, Stefan'ı uyandırıp kendisi ve Hannah'yla birlikte gelmesi için, burayı beraber terk etmeleri için yalvardığını hayal etti. Üçünün arabaya binip gittiklerini, gittiklerini, sadece gittiklerini hayal etti. Çünkü Mary, kendisinin ve Tim'in aynı tür yaratıklar olduğunu biliyordu. Tim'i iliklerine kadar biliyordu. Onun, Mary'nin yapabileceklerini yapma yetisine sahip olduğunu biliyordu.

Arkasından Hannah'nın sesini duydu. "Mary?"

Boğazından sessiz bir kükreme gibi çıkan tek nefes verişi boyunca gözlerini Tim'den ayırmadı. Sonra döndü. Hannah mutfağın eşiğinde duruyordu, yatmaktan lüleleri bir tarafa toplanmıştı. "Gel buraya, Küçük Tavşan," dedi Mary, battaniye uzanan kolundan bir kanat gibi sarkıyordu.

Hannah sadece Mary'ye baktı.

"Ah, demek ona böyle sesleniyorsun," dedi Tim, anladığını gösterir bir şekilde başını sallayarak. "Unutmuşum."

Tim'in sesiyle Hannah, Mary'ye yaklaştı, Tim'i incelerken yanağını Mary'nin karnına yapıştırdı. "Onun kimse olmadığını söylemiştin," diye fısıldadı, kafasını kaldırıp ablasına baktı.

Mary, Hannah'nın kelimelerinin karanlık sulara gömülen bir çapa gibi karnına indiğini hissetti. "Yanılmışım," dedi.

"Ben senin kuzeninim," dedi Tim, Mary'yi görebilmek için kafasını eğerek. "Hatırladın mı?"

Mary, Hannah'nın dikkatini çekene kadar ikisi de Tim'e baktı. "İyi uyudun mu?" diye sordu, Hannah'nın çenesini

kaldırdı, böylece ikisi birbirinin yüzünden başka bir şey göremez oldu. Öyle ki geri kalan her şey onların dışındaydı. Her zaman öyle olacaktı.

Hannah başını salladı. "Stefan hâlâ uyuyor."

Mary, Hannah'ya baktı ve gülümsedi. "Bırakalım uyusun," dedi. Sakinliğin içine yayıldığını hissetti.

Stefan aşağı indiğinde Mary ocakta kahvaltı hazırlıyordu. Yemeği hazırlarken sessizdi, kaçınılmazın sükûnetini hissediyordu. Dedesinin hayatının son birkaç ayında nasıl da sükûnete büründüğünü hatırladı. Diane'e bakıp gülümserdi, Diane de gözyaşlarına boğulurdu. *Endişelenme, yavrum,* derdi. *Endişelenme.* Ve Diane'in hıçkırıkları daha da artardı. Ama Mary'nin dedesini en çok sevdiği zamanlar, tam da ölmesinden hemen önceki bu vakitlerdi. Yüzünde korkunun değil sadece geçmişin kalıntılarının olduğu vakitlerdi. Olacakların bir seçenek ya da istisnai bir durum değil, dünyanın dönmesi kadar olağan geldiği zamanlardı.

Mary yumurtaları kırarken Stefan'ın adımlarını duydu. Cam kâseye hızlıca altı yumurta sarısını koydu. Kapıya doğru bakarken konuşmaya başlamadan önce bir anlığına gözleri Stefan'ınkileri buldu. "Küçük Tavşan, bana sütü getirir misin?" Tek kelime etmeden, Hannah oturduğu sandalyesinden atıldı ve buzdolabına yürüdü, dolabın kolunu kavradı.

"Selam, Mare," dedi Stefan, sesinde soru soran bir hal vardı. Olabilecek en küçük hareketlerle başıyla Tim'i işaret etti. "Neler oluyor?"

Mary sütü Hannah'dan aldı ve tezgâhın üstüne koydu. Sonra ellerini beyaz bluzunun üstüne silip kuruladı. Mary, Stefan'a bakarken onu hayatı boyunca seveceğini biliyordu.

"Günaydın, Stef," dedi. Battaniye yerde istif edilmiş haldeydi. Mary ise iç çamaşırıyla duruyordu. "Nasıl uyudun?"

Mary, Tim'in boğazını temizlediğini duydu. Stefan ona bir bakış attı ama yüzünü Mary'ye geri çevirdi. Gözlerini hızlıca başka bir adamın önünde fazlasıyla çıplak olan bedeninin alt kısmında gezdirdi. "O kim?" dedi, bu sefer daha belirgin bir şekilde başıyla Tim'i işaret ederek.

Tim elini kaldırıp ona salladı. Yüzünde dalga geçen, bastırılmış bir sırıtma vardı. "Ben Tim," dedi.

"Bizim kuzenimiz," dedi Mary. "Bize sürpriz yapmış."

Stefan başparmağıyla koridoru işaret etti. "Mare, seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Mary, Stefan'ı takip ederek mutfaktan çıktı. Oturma odasına geçene kadar sessizce ilerlediler, sonra Stefan, Mary'ye döndü. "Kim o herif, Mary?"

Mary kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sana söyledim," diye güldü. "Kuzenimiz."

"Mare," dedi Stefan, doğru görüntüyü alamıyormuşçasına gözlerinin içine bakarak. "Rezil görünüyor. Dişlerini gıcırdatarak masada oturmuş. Bariz belli, adam bir şeylerin peşinde ve Hannah ile ilgili bir şey. Ve sen de orada iç çamaşırınla duruyorsun." Stefan eliyle Mary'nin kılığını gösterirken, sanki Mary'nin ona sert bir cevap vermesini bekler gibiydi.

Mary gözlerinin yanıp sulandığını ve ortaya çıkmasını istemediği şeyleri açıklayacağını hissettiği an ayak parmaklarını halıya geçirdi. Sonra da iri, parlak sarı kahve gözlerini kaldırıp Stefan'a baktı. "Biliyorum. Bazı sorunları var. Ben sadece yardım etmek istedim," dedi.

Stefan ileri bir adım attı ve Mary'yi göğsüne çekti. Eliyle Mary'nin başının arkasını kavradı. "Gel buraya," dedi. "Altın gibi bir kalbin var, Mare." Mary o an, vicdan azabına çok yakın bir şey hissetti.

Mutfağa döndüklerinde Mary, Stefan'ın üstünden çıkarıp nazikçe kollarını geçirmesine yardım ederek Mary'nin üstüne geçirdiği tişörtünü giyiyordu. Hannah onların odaya dönüşlerini sanki anlaşmazlık içinde olan ve çocukların önünde tartışmamak için içeri giden ebeveynleri izler gibi izliyordu.

"Tim," dedi Mary, olabildiği en politik haliyle. "Seni Stefan'la tanıştırmak istiyorum." Mary hem Tim'e hem de Stefan'a gülümsedi. "Stefan, bu Tim."

Stefan odanın öbür ucundan gelip elini sağlam bir şekilde uzattı.

Tim iki elini de koltukaltına sıkıştırmıştı ve Stefan'a sadece başıyla selam verdi. "Memnun oldum," dedi, küçümsemeden.

"Demek Mary ve Hannah'nın kuzenisin?" diye sordu Stefan, Martina'nın yapacağı türden bir sohbet başlatarak.

"Öyle sayılır," diye cevapladı Tim.

"Hangi taraftan?" diye sordu Stefan. "Anne tarafından mı baba tarafından mı?" Tim'in yüzünde önce bir kafa karışıklığı sonra da durumdan aldığı zevk görülüyordu. Ailenin yalnızca tek bir tarafı vardı, tabii ki. Başını Mary'ye çevirdi ve kaşları yukarı kalkık halde, "Ne kadar *ilginç* bir soru," dedi.

Mary'nin bakışları sabitti. "Annemin tarafından," dedi, sonra döndü, yumurta çırpıcısını alıp hızlı ve yuvarlak hareketlerle yumurtaların sarısını karıştırdı.

"Gerçek yumurta mı yapıyorsun?" diye sordu Tim, Mary'nin hazırlığını görmek için başını uzatarak. "Gail yalnızca sahte yumurta kullanır. Gerçek olanların sağlığa zararlı olduğunu söyler."

Hepsi yağda yumurtalarını ve ekmeklerini sadece çatalın tabağa değmesiyle çıkan seslerin bozduğu gergin bir

sessizlikte yedikten sonra, Tim sandalyesinde geriye yaslandı ve başını arkasında birbirine geçirdiği ellerinin üstüne bıraktı. "Ee, Stefan," dedi. "Ailenle tanışmayı çok isterim." Sonra gülümsedi. "Onlarla ilgili çok şey duydum."

ON SEKİZ

1983

Stefan yetiştirilme tarzının bir gereği olarak Tim'i o akşam ailesinin evine davet etti. *Mary ve Hannah geliyor. Sen neden bize katılmıyorsun?* Böylece, günün çoğunu uyuyarak geçirdikten sonra, Tim buruşuk kıyafetlerinin içinde kalktı ve Chase kızlarıyla birlikte Northton Avenue'deki eve doğru yola çıktı. Ayakları kamyonetin gösterge panelinin üzerindeydi, kasabanın içinden geçerken suratında alaycı, belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Kelly'lere varıp da arabayı evin önündeki yola soktuklarında, Tim ilk defa bir önceki akşam gördüğü güzel taş evi incelerken başını düşünceli bir şekilde yana eğdi. "Hakkını teslim etmeliyim, Mary." Söylediği tek şey oldu.

Mary kamyoneti park etti ve omuzlarını öne eğdi. "Onlara herhangi bir şey söylersen, ikimiz de kaybederiz," dedi. Kelly'lerin, Tim'in Mary hakkında söyleyebileceği herhangi bir gerçeği öğrenmeleri ikisinin de onların yardımseverliğinden faydalanamayacakları anlamına gelirdi.

Tim'in gözleri düşünceyle kısıldı. "Bence bu değişir," dedi. "Aynı oyunu oynayıp oynamadığımıza bağlı." Sonra kapı kolunu çekti ve dışarı çıktı.

Mary, Hannah ve Tim, Kelly'lerin kapısına doğru ilerleyen yolda yürüdüler. Henüz akşam oluyordu ve günün son ışıkları yeni kayboluyordu. Kapıya vardıklarında Tim geride durdu. "Hadi, Küçük Tavşan," dedi Mary, başıyla zili işaret ederek. Sesinde bir kaçınılmazlık vardı. Hannah dönüp ona baktı, yüzünde endişeli bir ifade vardı, sonra zile bastı.

Kapıyı Martina açtı, gözleri gergin bir ifadeyle Tim'in üstünde durdu. Elbette Stefan onu uyarmıştı. *Bazı problemleri var.* "Merhaba, tatlım," dedi Mary'ye, eğilip iki yanağından öptü. "Bugün nasılsın?" Martina her zaman parfüm kokardı, yanakları da hep pürüzsüz ve yumuşaktı.

Mary gülümsemeyi başardı. "Daha iyiyim," dedi. Sonra kenara çekilip Martina'nın dikkatini Tim'e yöneltti. "Bu benim ikinci kuzenim. Tim Dackard."

Tim elini uzattı. "Sizinle tanıştığıma çok sevindim," dedi, tatlı selamlaşması içten sayılacak kadar zekiceydi.

"Ben de," dedi Martina, nazik bir baş hareketiyle, ellerini birbirine kenetlemişti.

Martina misafirlerini eve mutfaktan geçirdi. "Ee Tim, burada ne kadar kalacaksın?" diye sordu Martina.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Tim. Sesi rahattı, gözleri Kelly'lerin eşyalarının üzerindeydi, yürürken önüne bakmak dışında her yere bakıyordu. "Bir süre kalırım herhalde."

"Pekâlâ," dedi Martina, gülümsemeyi başararak. "Umarız kaldığın süre boyunca eğlenirsin. Senenin bu vakitlerinde Northton çok güzel olur."

Balkon kapısına vardıklarında Martina tekrar dönüp misafirlerine baktı.

"Eviniz çok güzel," dedi Tim, kibar bir tebessümle. "Çok şık."

Martina minnettarlıkla gülümsedi. Tim'in zarif hareketleri onu hem memnun etmiş hem de şaşırtmıştı. "Teşekkürler," dedi. "Biz de çok seviyoruz."

"Annem evde şu *nouveau* olayını seviyor," diye cevapladı Tim. "Onunki biraz daha Barbie Rüya Evi."

Martina, Mary'ye bir bakış attı, nasıl cevap vereceğini bilemedi, sonra da geniş ve mavi zeminli verandaya açılan kapıları itti. Stefan ve babası ellerinde biralarla orada duruyorlardı. "Misafirimiz var!" diye seslendi Martina.

Stefan ilerleyip Mary'yi karşıladı, o sırada Patrick misafirleri inceliyordu, sonra oğlunu yavaşça takip etti. Hannah'nın saçını okşadı, Mary'yi yanağından öptü ve Tim'e döndü. "Patrick Kelly," dedi, toplantı ciddiyeti ve keskin gözleriyle elini uzatarak.

Tim övgüye değer bir şekilde ürkmedi. "Tim Dackard," diye cevapladı, bir kolu yanında bükülmüştü.

Grup çok geçmeden alçak masanın etrafındaki koltuklarda yerlerini aldı, Martina başlangıç yiyecekleriyle dolu tepsileri getirdi.

"Tanrım, Martina bunlar harika," dedi Mary.

"Dün akşamdan ne kadar yemek kaldığına inanamazsın," diye cevapladı Martina. "Yemek şirketi sayesinde iyiyim."

Ama Mary, Martina'nın o gece için harcadığı emeğin sevgisinin bir işareti olduğunu biliyordu. Bir süre daha oturdular, bir önceki gecenin önemli olaylarını konuştular. *Müzik grubu harikaydı. Çiçekçi müthiş bir iş çıkardı. Gregory ve Melissa Dunks'ın bir araya gelmesi tatlı değil miydi?*

"Ee, Tim," dedi Patrick, mavi peynirden bir parça alarak. "Duyduğuma göre Miami'den geliyormuşsun." Cırcırböcekleri etraflarında ötüşüyorlardı.

Tim kokteyl sosuna bir karides bandırdı, sonra bir ısırık aldı. "Evet," dedi, kürdanını kâseye bıraktığı karidesi ağzının kenarından içeri ittiriyordu. "Babam LubeTime'ın sahibi."

"Yağ değişim zincirinin?" diye sordu Patrick.

"Evet," dedi. "Otuz dakika, yoksa yağlama işleminiz bizden." Tim gözlerini devirdi. "Kesinlikle kaba ama işte bu Ron'un tarzı." Sonra Mary'ye baktı, gözleri bir süre orada kaldı. "Değil mi, Mary?"

Mary gülümsedi ve bakışlarını masaya indirdi. Arkasına yaslandı ve başını eline aldı, bacağı önünde hızlıca inip kalkıyordu, sanki bunların tümü salak bir şakadan ibaretti.

Mary, Patrick'in yüzünde bir şeyin aydınlandığını fark etti, şüphe mi yoksa merak mı olduğunu anlayamadı. "Kaç yerdeler şu an?" Patrick öne eğildi, kolları dizinin üstündeydi.

Tim gözlerini kısarak düşündü. "Sanırım 45 falan. Ama bunların çoğu franchise."

"Franchising'e ne zaman başladı?"

"Çok uzun zaman oldu. Sanırım önümüzdeki sene de on tane daha açılacak."

Patrick'in çenesi kıpırdadı, sayıları dişleriyle eziyor gibiydi. "Yıllık gelir sekiz haneli bir sayıdır o zaman?"

"Tim," diye araya girdi Martina, sevecen bir tebessümle. "Eşimi mazur görün. Söz konusu iş olunca biraz takıntılıdır." Sonra da Patrick'e yandan bir bakış fırlattı, bariz bir şekilde eşine sorgusunu bitirmesini söylüyordu.

Stefan ayağa kalktı ve yakındaki bir masanın üzerinde duran buz kovasına yürüdü. "İçecek bir şey isteyen var mı?"

Tim elini kaldırdı. "Ben bir bira alırım," dedi. Stefan elindeki şişenin üstündeki etiketi okumadan önce annesiyle kısa bir süre bakıştı. "Sam Adams olur mu?"

Akşam boyunca Stefan, Tim'in arkadaşlığından kurtulmak için Hannah ile frizbi oynayarak, ızgarayı hazırlayarak yollar aramaya istekliydi. Mary yakınında durdu, sonra Martina ona, "Mary, tatlım, bana bazı yemekleri hazırlamamda yardımcı olur musun?" dedi.

Mary gülümsedi, gözleri Tim'inkileri yakaladı. "Tabii ki," dedi.

Mutfakta Martina buzdolabından folyoyla kaplı bir kâse çıkardı. "Kuzenin sana yakın mı?" diye sordu.

Mary başını salladı. "Annelerimiz yakınmış," dedi. Halbuki Diane'in Gail'e karşı hissettiği tek şey kıskançlıktı, asla yakınlık değildi. "Ama ben Tim'i pek tanımıyorum. Eminim Stefan size Tim'in ziyaretinin beklenmedik olduğunu söylemiştir."

"Pek açıklamadı ama..." Martina, Mary'ye baktı, gözleri yumuşak ve şefkatliydi, sanki kendi kızına bakıyordu. "Yani, sonuçta ailemizi seçemiyoruz, değil mi?" diye sordu. Buzdolabına dönüp raftan başka bir kâse aldı ve Mary'ye uzattı. "İşte, hadi herkesi güzelce doyurup uyuyalım."

Mary dışarı göz attı ve Patrick ile Tim'in karşılıklı oturduğunu, Tim'in sırtının eve dönük olduğunu gördü. Güneş gökyüzünde daha da batmıştı. Mary serin ve aydınlık mutfaktan bakınca dışarının ne kadar da karanlık olduğunu fark etti. Martina kapıyı itip açtı ve nemli gece havasının içeri dolmasına, Mary'nin tenini ısıtmasına izin verdi. Mary, Martina'yı masaya kadar takip ederken yemek de her şey de çok güzeldi. Sonra Tim'in sesi bir karga ötüşü gibi geldi. "Lastik mi patlamış?" diye sordu Patrick'e. Patrick'in uyanık gözleri Mary gözlerini kaçırmadan önce bir an onunkilerle buluştu.

Yemek gergin bir sessizlik içinde yendi. Martina sohbeti misafirlerle ailesi arasında açılacak ve derinleştirilecek konu

arayarak devam ettirdi. *Miami'nin mimarisine bayılırım. En son ne zaman oradaydın, Patrick? Şu yengeçli restoran hangisiydi?*

Yemeği bitirdiklerinde Kelly'ler ayağa kalktı, birlikte misafirlerini kapıya geçirdiler. Patrick eşikte durdu, elleri cebinde, Tim'e bakıyordu. "Biliyor musun, babanla sohbet etmeyi çok isterim," dedi Patrick. "İş konusunda."

Tim gülümsedi. "Başka şeylerle birlikte. Eminim," dedi. Mary'nin gözleri sertçe Tim'e döndü. Tim ise Patrick'e dönmeden önce Mary'ye dik dik baktı. "Görünüşe göre ikinizin ortak çok yönü var."

Stefan o gece Mary'ye eve kadar eşlik etti. Bunu söylememişti ama Mary onun kendisini Tim ile yalnız bırakmak istemediğini biliyordu. Kamyonetin ön koltuğunda Tim bacaklarını uzatmış, kendisinin yakın olduğunu düşündüğü bir zaferle rahatlıyordu. Mary onun kendi kendine kıkırdadığını duydu. Dikiz aynasından Mary arkasından gelen Stefan'ın arabasının farlarına baktı.

Eve vardıklarında Mary kamyoneti otoparka koydu ama koltuğundan inmek için hiçbir hareket yapmadı. "Küçük Tavşan," dedi, kız kardeşine dönerek. "Neden inip Stefan'ı almıyorsun?" Mary, Hannah'nın sokak lambalarıyla aydınlatılmış kaldırımda yürüyüp Stefan'ın arabasına ilerleyişini izledi. Konuşurken hâlâ Hannah'yı izliyordu. "Sahip olduğun tek şey fotoğraf Tim," dedi. Sonra kapıyı açtı ve arkasından kapadı. Ancak çok sonra belki de Tim'e cevap vermesi için bir şans vermiş olması gerektiğini düşündü.

Mary o gece bir daha Tim'e bakmadı. İçeri girince Hannah'yı yatağa koydu, Stefan'ı yanından ayırmadı. *Hannah senin ona kitap okumana bayılıyor.* Böylece üçü Chase kızlarının yatağına uzandı. Mary'nin başı Stefan'ın omzundaydı, Stefan ise sahibi olan çocuk onu çok sevdiği için canlanan oyuncak bir tavşanın hikâyesini okuyordu.

"Benimle kalacak mısınız?" diye sordu Hannah, hikâye bitince. "Ben uyuyana kadar?"

Aslında sadece Mary'ye soruyordu ama Mary, Stefan'ın elini sıkıca tuttu. "Seninle kalacağız," dedi.

Mary, Hannah uykuya dalana ve Stefan'ın nefesi derinleşip boğazının derininden gelene ve gözleri kapanana kadar bekledi. Uykunun uçurumunda ama tam içinde değildi. Sonra Mary kendisini yattığı yerden kaldırdı ve banyoya gitti, fayansın üstünde kaydı ve ağlamaya başladı.

Diane'i düşündü, ağır çekimde onun çarpışmayla öne fırlamış gevşek ve bilinçsiz bedenini, ses çıkarmadan parçalanan camı gördü. Dedesini düşündü, onun bedeninin içini, hastalığın yiyip bitirdiği siyah boşlukları düşündü. Sonra gözyaşları hızlıca geldi. Hiç direnmedi. Gözyaşlarının yanağından inmesine, saçlarına karışıp dudaklarından içeri girmesine izin verdi. Hıçkırıkların göğsünü delip havaya karışmasına izin verdi. Ta ki banyo kapısı açılıp da Stefan'ın yüzü belirene kadar.

"Bebeğim," dedi. Anında yerde, Mary'nin yanındaydı.

Mary'yi kendine çekti, o da kucağına çıkıp boğuluyormuşçasına ona sarıldı. Stefan'ın parmak uçları Mary'nin başının arkasını buldu, asi siyah saçlarının arkasını. "Sorun ne?"

Mary konuşmaya hazırlanır gibi derin bir nefes aldı ama ağzından sadece hıçkırıkla bölünen düzensiz bir nefes çıktı. Sanki bütün kederi ve yası ihtiyaç duyduğu bu ana kadar derinlerinde kalmıştı.

"Şşş," dedi Stefan, dudakları Mary'nin alnındaydı. "Hiçbir şey yok, her şey yolunda."

Mary yutkundu, annesini her hayal edişinde tekrar tekrar soluğu kesildi.

"Mary, hayatım, sorun ne?"

Mary konuşabilecek kadar sakinleşinceye dek derince nefes alıp verdi. "Sorun Tim," dedi nihayet, Stefan'ın omzunda yüzünü ileri geri hareket ettirip gözyaşlarını silerek.

Stefan'ın koruma güdüsüyle refleksle kasıldığını hissetti. "Ne olmuş ona?"

"Annem... Annem öldükten sonra... Tim'in ailesinin yanına gittim." Durdu, Stefan'ın elinin sırtında aşağı indiğini, onu kendisine daha da çektiğini hissetti. "Tim'in babası... Başlarda çok iyi biri gibiydi." Stefan'ın bedeninin genişliğini, kuvvetini hissetti. "Ben onun sadece bana iyi davrandığını düşünüyordum, anlıyor musun? Noel'di. Bana ve Hannah'ya bu kolyeleri aldı. Eşi uyumaya gitti ve bana biraz şarap içirdi." Gözyaşlarının akmaya devam ettiğini hissetti, hakiki ve dürüsttü. "Fotoğraflar var, Stefan. Tim'de. Zannediyor ki... Ne sanıyor bilmiyorum ama ertesi gün orayı terk ettim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Nasıl olduğunu, buna nasıl izin verdiğimi bilmiyorum. Şimdiyse fotoğrafları sana ve ailene göstereceğini söylüyor."

Stefan eliyle Mary'nin sırtını sıvazlıyordu. *Şşşş. Şşşş.*

Stefan, Mary'nin zihni gerçek olanla olmayan arasındaki çizginin belirsizleşip, tatlı bir şeye dönüştüğü bilinçsizliğe dalana kadar onunla birlikte karanlık banyoda kaldı.

Mary ertesi sabah Hannah'nın yanında uyandı, nevresim beline sarılmıştı. Stefan onu yatağa taşımış olmalıydı. Kalktı ve camdan dışarı baktı. Stefan'ın arabası hâlâ oradaydı. Büyüdükçe kırmızılaşıp ağırlaşan meyveleriyle dalları aşağı inen yaban elması ağacının altında, park edildiği yerde duruyordu.

Halıyla kaplı merdivenlerden inerken Mary tartışma sesleri duymayı bekledi ama duyduğu yalnızca sessizlikti. Mutfakta Stefan masada tek başınaydı, filtre kahve içiyordu. Mary'yi gördüğünde sandalyesini geri itti, ayaklarını uzatmıştı, kucağını işaret etti. "Gel buraya."

Mary ona gitti, kollarını göğsünün üstünde bağlamış, tişörtü bir omzundan aşağı kaymıştı. Stefan, Mary ona yaklaşınca kollarını beline sardı, başını soluk ve yumuşak karnına dayadı. "Endişelenme," dedi. "Gitti."

"Ne?" Mary'nin soluğu kesildi. "Nasıl?"

"Ona gitmesi gerektiğini söyledim."

Mary çenesini göğsüne indirdi ve ıslandığını hissettiği gözlerini sıkıca kapadı, yanaklarının kızardığını hissetti. Durum neredeyse Mary Chase'in olduğu kişi için yas tutmasına evrildi. "Ben çok özür dilerim, Stefan."

"Özür dileyecek bir şey yok."

Başını Stefan'ınkine indirdi, elini Stefan'ın boynuna koydu. Stefan iyilik ve adaletti. Stefan, Mary'nin karanlığına ışıktı.

"Birkaç gün içinde Miami'ye uçacak. O zamana kadar havaalanına yakın bir otelde kalacak."

"Şimdi nerede?"

"Bir saat önce onu almaya bir araba geldi."

Mary, Stefan'ın gözlerine baktı. "Parayı nerden buldu?"

"Bunu düşünme," dedi.

Mary, Stefan'ın yüzünde fotoğrafları gördüğüne dair bir işaret aradı. "Sana gösterdi mi..."

"Hayır," diye cevapladı hızlıca.

Mary rahatlamanın etkisiyle sersemledi. "Teşekkürler," dedi, dudaklarını onunkilerin hizasına indirip kelimeleri saçına üfleyerek.

Onlara birkaç dakika gelen bir süre boyunca öyle kaldılar. Mary adrenalinin azaldığını, kurtuluşun yakınlığını hissetti. Tim gitmişti. Ondan kurtulmuştu. O ve Hannah artık güvendeydi.

Uzuvları tekrar hareket etmeye başlayınca Stefan'ın yanına oturdu ve kendisine bir fincan kahve doldurdu. Han-

nah çok geçmeden aşağı indi ve portakal suyu istedi. "Hallediyorum, Banana," dedi Stefan.

O sabah birlikte çizgi film izlediler, üçü aynı koltuğa oturdu, Hannah kıkırdarken Mary ile Stefan'ın bakışları onun kafasının üstünden buluşuyordu. Dışarıda güneş parlak ve korkusuzdu. "Çok güzeldi," dedi Mary. Başını koltuğun sırtına dayamıştı, bakışları penceredeydi. "Gidip hazırlanacağım. Gidip bir şeyler yapmalıyız."

Merdivenin sonuna geldiğinde Tim'in kaldığı misafir odasının kapısına dönüp baktı. Beyaz bir duvarın karşısında beyaz dikdörtgen bir mobilya. Ona doğru yürüdü, halı ayak seslerini kesiyordu. Odanın içi boştu. Yatak yapılmış, perde çekilmiş, dolap kapatılmıştı. Tim'e ait bütün izler silinmişti; yorganın üstüne bırakılmış, katlanmış bir not dışında. MARY yazıyordu önünde. İçindeyse sadece YANILIYORSUN yazıyordu.

ON DOKUZ

1983

Bundan sonra birkaç gün boyunca Mary, Tim'in varlığını çevresinde hissetti, çevresinde ama görüş alanının dışında. Yalnızken oradaydı, bulaşık makinesini boşaltırken, uyanık bir şekilde yatakta yatarken, kulağına fısıldıyordu. *Yanılıyorsun.*

Ama ne hakkında yanılıyordu? Stefan'a Tim'le ne konuştukları hakkında soru sorup durdu ama Stefan sadece ona sarıldı, Mary'nin başını göğsüne bastırdı. Endişelenme, Mare, dedi, ama Mary gözlerini göremiyordu. Artık Stefan'ın gözündeki imajının bozulmaya başladığını biliyordu.

Tim'in gidişinden beş gün sonraydı, telefon çaldı. Mary koltukta yatmış kitap okuyan Stefan'a baktı. Hannah yatakta uyuyordu. Stefan, Mary'ye baktı. Evde telefon nadiren çalardı. Mary'yi Stefan ve Martina dışında kimse aramazdı. Tek kelime etmeden Mary ayağa kalktı, içgüdüsü onu alarma geçirmiş, kaslarını germişti. Telefona bakmak

için mutfağa gitti, verandadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Telefonu alıp cevapladı. "Alo." Karşıdakinin kim olduğunu biliyordu ama bir anlığına telefonun öbür ucunda sadece sessizlik vardı. Ta ki Mary'nin kendi sesi ona konuşmaya başlayana kadar.

B&M Diner'dayım. Miami Herald'ın ordaki. Üç saat içinde on bin dolar nakitle buraya geliyorsun.

Neyi dinlediğini anlaması biraz zamanını aldı, bunu dinliyor olmasının nasıl mümkün olduğunu da. Zihni hızlıca çalışıyor, hayatını geri sarıyordu. Sonra Miami'deki o sokaktaki telefon kulübesinden yaptığı görüşmeyi sinematik bir netlikle hatırladı. Hannah'nın restoranın camındaki yüzünü hatırladı. Güneşin tenini yakışını, Ron telefona cevap vermeden önce Dackard'ların telesekreterinin çalışmaya başladığı o makine sesini duyduğunu hatırladı.

Sonra duyduğu Tim'in sesiydi. "Bunu hatırladın mı, Mary? Gail bunu bazen Ron'a karşı oynar. Bir pislik gibi davrandığı zamanlarda. Aslında önce bana bu kaydı vermeyecekti." Bir an Mary'ye konuşması için zaman verdi ama sesi Mary'yi terk etmişti. "Ne oldu? Dilini mi yuttun?"

"Sana para bulabilirim, Tim."

Tim gülmesine engel olamadı. "Paraya ihtiyacım yok, Mary."

"Ama ailen seni evden attı."

"Artık Ron'un sözü geçmiyor. Miami'ye döndüm. Gail merhaba diyor."

Mary sessizdi. Tim'in yüzünü, ince dudaklarının alayla kıvrıldığını kafasında canlandırabiliyordu.

"Her neyse, yarın Patrick'i arayacağım. Bana numarasını vermişti, hatırlıyor musun? Hani babam onu arar da

şirket işlerinden konuşurlar diye." Tim doğrudan Patrick'e giderek akıllıca davranıyordu. Çünkü Mary'nin Stefan'ı etkileyebileceğini biliyordu. Ama babasını asla.

"Tim..."

"Sense elimdeki tek şeyin fotoğraflar olduğunu sandın." Tekrar konuştuğunda sesi zehir gibiydi. "Çok zeki olduğunu sanıyordun, Mary. Herkesi aptal yerine koyabileceğini. Senin ne yaptığını başından beri biliyordum. Başından beri. Seni izliyordum, Mary. Seni izliyordum." Orada olsa da olmasa da Mary, Tim'in Ron'un ofisinin kapısı önünde eğilmiş anahtar deliğinden içeriyi gözetlediğini anladı. "Herkes senin ne olduğunu öğrenecek," dedi.

Sonra telefon kapandı.

Uzun bir süre boyunca koyu mavi gökyüzünün altında komşularının aydınlık ve boş balkonlarına baktı. Birbirlerine benzerlikleri aynalı bir koridoru anımsatıyordu. Mary kalp atışlarının hızlandığını hissetti, balkonlara baktıkça nefesi daralıyordu. Varlıklarında bir değişiklik, bir çıkış yoktu. Çıkar yol yoktu. Kelly'ler ne yaptığını öğrenecekti. Tim kazanmıştı. İçeri girdiğinde bunu kesinlikle biliyor olmak onun içini kayayı oyan bir buz gibi oymuştu; çatlağı bulup genişleyen bir sızıntı gibi.

Oturma odasında Stefan hâlâ koltuktaydı. "Kimdi?" dedi, göğsünde bir kitap vardı, oda sadece onun yanındaki lambayla aydınlanıyordu.

Mary bir an ona, bedeninin keskinliğine, kuvvetine baktı. Sonra onun üstüne kıvrıldı, koltuğun üstündeki yüksekliği artırdı. "Kimse değildi," diye cevapladı. "Bir şeyler satmaya çalışan birisi." Stefan kitabı yere koydu ve elini Mary'nin belinde gezdirdi.

Mary başını eğip Stefan'a baktı. "Stef," dedi. "Yarın botla açılabilir miyiz?"

Stefan'ın eli, Mary'nin sırtında, dolaşık saçlarının üzerindeydi. "Tabii ki. Yapabiliriz."

"Tüm gün gidelim. Erken gidip geceyi botta geçirelim."

"Olur," dedi, ne söylediğini tam anlamayarak. Neyin onları beklediğini bilmeyerek.

YİRMİ

1983

Kamyonet marinaya giden çakıllı uzun yola girdiğinde güneş daha yükselmemişti. Araç bir tepeye çıktı ve okyanus görüş açılarına girdi, okyanusun suyu beyaz teknelerle doluydu, kıyı şeridindeyse haşmetli güzel evler vardı.

"Bak burası ne kadar güzel," dedi Mary, dirseği açık pencereye dayalı, gözleri de safir mavisi koyun üzerindeydi. Güneşi teninde, saçını ısıttığını hissetti. "Sanki masal gibi."

Mary kamyoneti Stefan'ın arabasının yanına yerleştirdi ve ön camdan dışarı baktı. Stefan çoktan teknedeydi, denizde geçirecekleri gün için hazırlık yaparken ayakları çevikçe teknenin üstünde hareket ediyordu. Elini kaldırıp kızlara salladı, Mary ona ışıltılı bir şekilde gülümsedi, zayıf kolunu kaldırıp o da Stefan'a el salladı. Sonra Hannah'ya döndü. "Hadi," dedi. "Çok güzel bir gün olacak."

Dönüp kamyonetin arkasına gitti, bagajı açtı, fazlasıyla doldurulmuş ve bir şeyleri yok etme gücü varmışçasına

vakum gibi duran büyük spor çantasının yanındaki küçük çantayı çekti. Tim'in ne zaman Patrick'i arayacağını merak ediyordu. Hücum eden gerçekler amansız dalgalar gibi gelecekti, ayağa her kalktığında onu tekrar, tekrar, tekrar devirecekti.

"Hannah Banana!" Stefan'ın tekneden bağırdığını duydu. "Burada biraz yardıma ihtiyacım var!"

Mary bagajı sertçe kapadı, parmakları bir süre daha metalin üstünde kaldı. "Git ona yardım et, Küçük Tavşan," dedi.

Tekneyle açılmak için bir gün ilan edilmiş olsa bugün olurdu. Rüzgâr istikrarlı bir şekilde esiyordu ve gökyüzünde bulut yoktu. Mary gözlerini kapayıp yüzünü güneşe döndü, teknenin motoru çalışırken parlak denizden püsküren suları hissediyordu. Karadan uzakta olmanın ne kadar hoşuna gittiğini fark etti. Suyun sınırsızlığını ne kadar sevdiğini de.

"Bugün ölseydim, mutlu olurdum," dedi Mary, gözleri hâlâ kapalıydı, çıplak sırtı koltuğun yastığına dayalıydı.

Önünde, Stefan dümendeydi. "Böyle söyleme, Mare."

"Sadece bunu sevdiğimi söyledim." Gözlerini açıp Stefan'a baktı, denizle güneşin önünde duran bedenine baktı.

Stefan da dönüp ona baktı, sonra gözleri Hannah'ya döndü. "Sence ikinci kaptan olabilir misin, Banana?"

Hannah ayağa kalktı ve temkinli bir şekilde Stefan'a doğru yürüdü. Hannah ellerini dümene yerleştirirken kendisi onu olabildiğince sabit tutarak "Haydi bakalım," dedi. "İşte böyle. Hiç zor değil."

Stefan, Mary'nin yanına oturdu, teknenin dümenine geçmenin heyecanıyla yüzü güneş ışığına dönen Hannah'dan bakışlarını ayırmıyordu. Hannah, kendisini izlediklerinden emin olmak için arkasına dönüp Mary ve Stefan'a bakıyordu.

Güneş aşağı inip kollarını renk havuzuna batırana ka-

dar denizde kaldılar. Tekneyi kıyıya çektiklerinde günden geriye gökyüzünde son ışıklar kalmıştı. O gece üçü, bacakları teknenin güvertesinde yayılmış bir şekilde oturup peynir, ekmek, domates ve tepesini suya attıkları yeşil fasulyelerden yediler. Stefan kırmızı soğutucunun kapağını açtı, Hannah'ya bir kola, Mary'ye de bir bira uzattı. "Ben bir soda alabilir miyim bunun yerine?" diye sordu Mary, içeceği geri verirken.

Gökyüzü mürekkep mavisine büründüğünde Mary ve Hannah başlarını Stefan'ın karnına koyup yattı ve takım yıldızlarına baktı.

"İnsanların neden eskiden tanrılara inandığını anlayabilirsiniz," dedi Stefan.

"Eskiden?" dedi Mary. Güneydeki o kasabaların içinden geçtiklerini hatırladı, pastel elbise giymiş kadınlarla açık gri takım elbiseler içindeki erkeklerin sabah ayinine gidişlerini, ellerindeki fotokopi programlarla kendilerini serinlettiklerini hatırladı. "Birçok insan hâlâ inanıyor," dedi Mary.

"Tanrı ne demek?" diye sordu Hannah.

Mary başını Hannah'ya çevirdi ve onun gözlerini gördü. "Tanrı," dedi. "Çok güçlü bir şey." Mary döndü, ellerini yanağının altına koydu.

Hannah serin gecede ince bir havluya sarılıydı, o uykuya dalınca, Mary ve Stefan altlarına bir battaniye serip yıldızların altında sevişti. Bedenleri okyanus gibi hareket edip çalkalanıyordu, nefesleri de dalgalar gibi inip kalkıyordu. Bittiğinde Stefan'ın parmakları Mary'nin saçlarının arasında gezindi, geçmişten ve var olmayan gelecekten bahsettiler. Mary o güz üniversitede ders almaya başlayacaktı. Sanat okuyacaktı. Noel'i Paris'te geçireceklerdi. Mary oraya bayılıyordu. Bir kere gitmişti.

Stefan uykuya daldığında, sırtı tekneye dönük, başı kö-

pük yastığın üzerindeydi. Mary çıplak bedeni ayışığının altında ayağa kalktı. Teknenin tırabzanına yürüyüp kollarını dayadı, ölü gibi hareketsiz duran suya, gecede sessizce salınan teknelere baktı. Sonra da hem arkasında kalanları hem de önünde uzananları düşündü. Yolu ve çöküşü düşündü. Sonra Stefan'a yürüdü, onun şortunu giydi, üstünde durana kadar belini kıvırdı. Cebindeki cüzdanı hissetti. Tişörtünü giydi, kafasından geçirirken Stefan'ın kokusunu içine çekti. Sonra, sessiz adımlarla güverteden aşağı inen merdivenlere gitti. Bir anlığına yaptığı tek şey kardeşine bakmaktı.

"Küçük Tavşan," diye fısıldadı, kız kardeşinin ayak parmaklarını sıkarak. *"Küçük Tavşan."*

Hannah oturdu, bir gözü açık, bir gözüyse hâlâ uykuyla kapalıydı. "Ne?" dedi Hannah'nın yavaş ve şaşkın sesi.

Mary sessizce susmasını söyledi. "Şşşş.. Çok sessiz olmalıyız, Küçük Tavşan."

"Ne oldu?"

"Gitmeliyiz," dedi Mary, sesi bir ufuk gibi alçak ve pürüzsüzdü.

"Neden?"

Mary, Hannah'ya kolunu uzattı. "Zamanı geldi."

Hannah gözlerini kırptı ve bakışlarını nevresimlere çevirdi. Sonra tekrar Mary'ye baktı. "Stefan da gelecek mi?" diye sordu.

Kardeşlerin bakışları halat gibi birbirine bağlandı. "Henüz değil," diye cevapladı Mary. "Ama çok yakında bizimle olacak." Sonra elini Hannah'ya uzattı. "Haydi."

Kızlar sessizce tekneden ilerledi, motorun sallantısı adımlarını örtüyor, gece de bir pelerin gibi onları gizliyordu. Yürürlerken hiçbiri konuşmadı ama Hannah yanından geçtikleri sırada yavaşlayıp sanki bir tabut gibi Stefan'a baktı.

Tekneden inen ilk Mary oldu, sonra dönüp Hannah'yı

aldı. "Sen çok uslu bir kızsın," dedi Mary ona yardım ederken. "Çok uslu bir kızsın." Sonra Mary eğilip Hannah'ya baktı. "Kamyonete git," dedi gülümseyerek, siyah saçları gecenin karanlığına karışıyordu, arkasındaki ay, başında bir taç gibiydi. Sonra anahtarı çıkardı ve Hannah'nın avucuna bıraktı. "Çalıştır, seninle orada buluşacağım."

Mary, Hannah kamyonete giderken onu izledi, küçük ayakları rıhtımda hareket ediyordu. Sonra Mary tekneye döndü, seri ve nazik bir hareketle tekrar tekneye çıktı. Şortun cebindeki cüzdandan seksen dolar aldı ve cüzdanı Stefan'ın ayağının dibine bıraktı. Sonra dizlerinin üstüne eğildi, dikkatli ve nazik hareketlerle Stefan'a doğru emekledi.

Ağzı Stefan'ınkinin üstündeyken, onun adını söyledi. *Stefan.* Stefan'ın gözleri açıldı, Mary gülümsedi.

"Selam, bebeğim," dedi, elini Mary'nin beline koyup kendisinin olduğunu fark etmediği tişörtünün ince kumaşı üzerinden Mary'nin tenini okşarken.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi.

Stefan ona baktı. "Hmmm?" diye sordu, zihni hâlâ uykunun ağırlığını taşıyordu.

"Çantanın dibinde bir mektup var," dedi. "Onu okumalısın." Mary bilincinin Stefan'ın gözlerini dolduruşunu hissetti. "Benim hakkımda başka ne duyarsan duy, asıl doğruların mektuptakiler olduğunu bil." Mary onun elini tuttu, sonra da hızlıca bıraktı. "Seni yakında arayacağım. Söz veriyorum."

Stefan oturmaya yeltendi ama Mary'nin hareketleri fazla hızlı ve kaçamaktı. O ayağa kalkana kadar Mary tekneden inmişti bile. O tekneden indiğinde de Mary kamyonete varmıştı. Mary adının gecede yankılandığını duydu. *Mary!*

Farları açtı, Stefan'ın silüeti ışıklara büründü. Mary arabayla geri gitmeye başlamadan önce aralarındaki engin

gecenin içinde gözleri Stefan'ınkilerle buluştu. Tekerler hızlıca dönerken altta kalan taşları etrafa sıçratıyordu. Mary marinadan hızlıca çıkarken sadece bir kez dikiz aynasından arkaya baktı, Hannah'ya, "Küçük Tavşan, sen neden tekrar uyumaya çalışmıyorsun?" dedi.

YİRMİ BİR

1983

Mary o gece arabayı hızlıca sürdü, güneye doğru koşan bir at gibi yumuşak siyah yollarda ilerleyen arabanın titreşimlerinin konforunu hissetti. Gösterge yumuşak ışığıyla parlıyordu, Hannah yanında uyukluyordu, başı Mary'nin kucağındaydı. Mary durmadan yirmi dört saat boyunca sürdü. Geceden sabaha, sonra tekrar geceye kadar. Radyo kanalları, Mary onların çekim alanına girip oradan çıktıkça bir çalışıp bir kapanıyordu. Hannah ya da kendisi tuvalete gitmek zorunda kaldığında yolun kenarına çekiyor, arabanın yanında çömeliyorlar ve ayaklarının arasında bir idrar havuzunun asfaltı kaplamasını izliyorlardı. Acıktıklarında bir benzin istasyonu ya da restoran buluyor ya da arabaya servis yapan yerlerden sipariş ediyorlardı. O yolculuk boyunca geçen saatler tuhaftı. Her biri on seneydi. Her biri bir saniyeydi. Her biri onları yoldan daha öteye bir yere götürecekmiş hissi veriyordu.

Bardavista'ya geceyarısından hemen önce vardılar. Ada-

yı anakaraya bağlayan sonsuz köprüden geçerlerken Mary, dışarıdaki kara suya baktı. Gözleriyle suyun üstünde salınan karides teknelerinin ışığını aradı. Trol tekneleri kanat gibi yanlarından uzanıyordu.

Gidebildikleri kadar tek yönlü yoldan ilerlediler. Rillieux Kalesi'ne vardıklarında Mary kamyoneti park etti ve motoru kapattı. Eğer mümkün olsaydı kamyonet o an yığılırdı. Son bir kez gürültüyle nefes verip bir yana düşerdi.

"Geldik," dedi Mary.

Hannah ablasının kucağından kafasını kaldırıp oturdu. Sadece kum tepelerinin kıvrımlarını ve denizçayırlarının hareket eden otlarını fark edebiliyordu. "Nereye?"

Mary gülümsedi ve kardeşine baktı. "Dünyanın sonuna." Sonra nazikçe Hannah'nın göğsüne vurdu. "Hadi," dedi. "Kumsalda uyuyalım."

Hannah kollarını göğsünün üstünde doladı. "Nasıl?" diye sordu, bu soru kısa ama meydan okuyucuydu. "Üstünde uyuyabilecek bir şeyimiz yok."

Mary tekrar gülümsedi. "Evet, var."

Büyük siyah spor çantada uyku tulumları, çadır ve diğer ufak tefek eşyaları vardı. Mary karanlıkta çadırı kurmaya başladı, parmakları çubukların ucunda geziniyor, kumaştaki bağlantıları kas hafızasıyla buluyordu. Hannah uyku tulumunu göğsüne çekip orada oturarak Mary'nin düzeneği kurmasını izledi.

"Bunu aldığımız zamanı hatırladın mı?" diye sordu Mary, anının hatırına gelmesiyle küçük, hüzünlü bir tebessüm yüzünde belirdi.

Hannah başını salladı. "Bataklıktan önce," dedi.

"Bataklık çok uzakta değil," dedi. Sonra da körfeze doğru başıyla işaret etti, ancak karanlıkta körfezin yalnızca istikrarlı bir ritimle kıyıya çarpan dalgaları görünüyordu.

"Burada suya çiçek attığımızı hatırlıyor musun?" diye sordu. "Annem için?"

Hannah denizdeki karanlığa baktı ama denize değil. Hiçbir şey söylemedi. Onu izlerken Mary'nin parmakları bir an iş yapmayı bıraktı. "Burası senin doğduğun yer, Küçük Tavşan."

"Hatırlamıyorum."

Çadır hazır olur olmaz kızlar tek kelime etmeden içine geçtiler, uyku tulumlarını her zaman yattıkları taraflara serdiler. Rüzgâr, çadırı ılık ve nemli havayla doldururken bedenleri içgüdüsel olarak birbirlerine kıvrıldı. Mary daha önce hiç bilmediği ve bir daha hiç tecrübe edemeyeceği bir derinlikte uyudu.

Ertesi güne kadar Northton'ı düşünmedi. Onlar gittiğinden beri her şey olup bitmiş olmalıydı. Stefan'ı düşündü, kamarada kamburunu çıkarıp cep fenerinin ışığında ona yazdığı mektubu delirdiğini, çıldırdığını düşünene kadar tekrar tekrar okuduğunu hayal etti. Tim, Mary'yi ifşa etmiş olmalıydı, Stefan'ın da Mary hakkında bildiğini düşündüğü her şey ters yüz olup bozulacaktı. Mary, Stefan'ın mektuptaki gerçeği görmesini, bu gerçeği başından beri biliyor olmasını umdu.

Mary Chase Bardavista'daki zamanı boyunca sabretti, orası onun sabretmeyi öğrendiği yerdi. Kamyonetin köprüden ilk defa geçişinden iki hafta sonra nihayet Stefan'a ulaştı. Onu sokak lambalarıyla aydınlatılmış bir benzin istasyonundaki ankesörlü telefondan aradı. Ayakları çıplaktı, kumların otoparkın siyah asfaltının üstüne çıkışını seyretti. Gece vaktiydi ve hava serinlemişti. Stefan'ı defalarca aramıştı, aramalarının arasına bir gün filan koyuyordu, cevap veren Martina ya da Patrick olunca kapatıyordu. O gece bozuk paralarını birbiri ardına telefona attı. Üçüncü çalışta onun sesini duydu. Sesi duyunca Mary donakaldı.

"Stef, benim."

Stefan nefes aldı. "Mary?"

"Sana açıklamam gereken şeyler var, Stefan," dedi, Diane öldüğünden beri üstlendiği bütün yükleri omzunda hissederek. "Benimle buluşmalısın."

Kafasında Stefan'ın ne yaptığını canlandırdı. Kolu omzunun üstünde asılı, gözleri de Mary'nin anısını aklından silmeye çalışırmış gibi kapalıydı. "Neredesin?" diye sordu.

Mary, Hannah'ya baktı, kardeşi ön koltukta uyuyordu, ağzı hafifçe açıktı, teni de bitmeyen yazın etkisiyle bronzdu. "Ben uzaktayım, Stef." Derin bir nefes aldı. "Ama bir yer var. Orada konuşabiliriz." Yeri söylediğinde, Stefan tek kelime etmedi. "Önümüzdeki salı. Haftaya bugün."

"Önümüzdeki salı," dedi Stefan da. Sonra kapatmadan önce Mary, Stefan'ın derince nefes aldığını duydu, sanki her kelime ona çok fazla şeye mal oluyormuş gibiydi.

YİRMİ İKİ

1983

Chase kızları Tammahuskee'ye akşam geç vakit vardılar, sis gökyüzüne mürekkep gibi yayılırken komşu kamp alanında daire oluşturup şarkı söyleyen aileyi dinleyerek kamp ızgarasında kendilerine sosis pişirdiler. O gece Hannah uykusunda konuştu, endişeli bir şeyler söyledi ama ağzından dökülenler anlaşılmıyordu. Mary ise parkın fotokopi haritasının kenarlarına siyah bir kalemle, yeterli ışığı bularak bir şeyler çiziyordu. Güneş dik kayalı ufukta yükselmeye başlayıp suyla kaplı dünyayı kırmızıya boyarken, o gece gözleri sadece kısa bir süreliğine kapanmış olan Mary, Hannah'ya döndü, kardeşinin uykulu yüzü ifadesizdi, saçlarındaki lülelerse deniz spreyiyle yapılmış gibi düzgündü. "Gelip gelmeyeceğini göreceğiz," dedi Hannah'nın uykulu yüzüne.

Hannah keskin bir şekilde nefes aldı ve sanki üstüne su atılıyormuş gibi Mary'nin sözleri üzerine kafasını öbür tarafa çevirdi. Sonra gözlerini kırpıştırdı, gözlerini çadırdaki loş ışığa dikti.

BELGESEL FAKÜLTE TEAM

"Günaydın, Küçük Tavşan," dedi Mary.

Hannah ona yaklaşmak için olduğu yerde döndü. Dilini ağzının içinde döndürerek. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. O an Mary, Hannah'nın terk alışkanlığını hatırladığını fark etti, belki de bu alışkanlık onu hiç terk etmemişti.

"Ağaçlar var burada," dedi Mary. "Çok ünlüler. Ama onları görmek için bota binmek lazım."

Hannah kendi yaşından beklenmeyecek bir küçümsemeyle, "Ağaç görmek için bota mı bineceğiz?" dedi.

"O ağaçlara Gizemli Ağaçlar deniyor."

Hannah gözlerini devirdi. "Çok aptalca."

"Küçük Tavşan?" dedi Mary. "Yalnızca aptal insanlar *aptalca* der."

Mary, Hannah ile buraya son gelişlerinde Gizemli Ağaçlar'la ilgili bir şeyler okumuştu. Meşelerden bataklığın ortasındaki bir adacığın çevresinde daire şeklinde bir koru yapmışlardı, kökleri o kadar derine iniyordu ki dünyayı pençeleriyle kavrıyor gibiydiler, onu kavrayıp sıkıca tutunuyor ve kendilerini rüzgârdan ve fırtınadan koruyorlardı. Dallarından tozlu gri renkli, yumuşak İspanyol yosunları damlıyordu. "Her neyse. İnsanlar ağaçları görmek için oraya gidiyor, insanları her yarım saatte bir oraya götüren tur tekneleri bile var."

Mary her şeyi dikkatlice planlamıştı, Stefan'ı aradığında da bu teknelerden haberdardı. Onları geçen seferden hatırlıyordu. Tekne zamanında kalktı, Mary onları her zaman insanları Styx Nehri'nden karşıya geçiren ince uzun tekneler şeklinde hayal etmişti. O adada tekneler tekrar yolcu alıp ölü sessizliğindeki sulara açılmadan Mary kendisini açıklayacak kadar zamana sahip olacaktı. O adada dünya küçük bir daireden ibaret olacaktı. O adada Stefan'a onun için değerli olan tek şeyin ikisi olduğunu gösterebilecekti. Bir de Küçük Tavşan.

Hannah ve Mary erken kalkan teknelerden birine bindiler, tekneyi bataklığın nadir kuşlarını izleyip gülümserken gözleri cennete yükselmiş bir yaşlı çiftle paylaşıyordu. Rehberleri, esmerleşmiş teni ve kaslı kollarıyla yumuşak ve temiz hareketlerle, tek kelime etmeden kürekleri çeken bir adamdı. Gözleri gittikleri istikamette değil, çevrede olabilecek her hareketi gözlemleyen uyanık ve tetikte gözlerdi.

Kürek çekerken Mary gözlerini adama dikti. "Adın?" diye sordu ona, adamla göz göze gelince.

Adam küreklerden birini bıraktı, kulağını işaret ederek başını salladı. Sağırdı.

Ceketinin cebinden Mary plastik tükenmez bir kalem çıkardı, kalemin ucu kırıktı, mürekkep tüpü kırığın boşluğundan ortaya çıkıyordu. Eline adını yazdı, *Mary,* sonra da elini rehbere uzatıp gösterdi. Adam bir kez başını salladı ve Mary, Hannah'yı göstererek, onları hem izleyen hem de izlemiyormuş gibi yapan kardeşinin adını yazdı. *Hannah.*

Yaşlı, kuş gözcüleri onların sessiz iletişimini fark etmişlerdi. Mary birbirini dürten dirsekleri, kendisine ve adama bakıp gülümseyen yüzleri gördü.

"Sağır," dedi Mary. "Ben de ona isimlerimizi söylüyordum."

Yaşlı kadın elini göğsüne bastırıp tebessüm etti. "Ben Ethel," dedi, sonra da sağır adama baktı ve sanki sessizlik bir şekilde anlamasını kolaylaştırırmış gibi dudaklarını oynatarak adını tekrar etti.

"İşte," dedi Mary, kalemi uzatarak. "Yazabilirsin."

Böylece benekli elleriyle *Ethel* ve *Joseph* yazdılar, isimler yukarı kaldırılıp rehberlerine gösterildi. Nihayet rehber başıyla kalemi işaret etti ve Mary kalemi ona uzattı. Bir kez

daha rehber kürekleri bıraktı, yavaşça *John* yazdı, mürekkep neredeyse koyu teninde kayboluyordu, kalemi Mary'ye geri verdi.

Adaya yaklaşırlarken John'un hareketleri daha farklı hale geldi, küreği çevirip suya daldırıyor ve ses çıkaran güzel dalgalar oluşturuyordu. Kano küçük rıhtıma iyice yaklaştı, ne çarptı ne de arada boşluk bıraktı. Ve bir kürek dönüş hareketiyle durdu.

Kanodan ilk John indi, rıhtımda durdu ve elini yardım etmek için önce Ethel ve Joseph'e, sonra da Hannah ve en son da Mary'ye uzattı.

"Teşekkürler, John," dedi Mary, onun gözlerine bakarak. Hannah dikilip bekledi ama gözleri ağaçlardaydı. Hatta bataklıkta, daha önce onlar gibi şeyler görmemişti. Görmüş olamazdı. Mary, Hannah'nın elini tutup Joseph ve Ethel'in ardından adaya ilerlemeden önce John ona saygı dolu bir baş işaretiyle selam verdi. Rıhtımın ortasında Mary omzunun üstünden geriye, John'a baktı ve John'un da bir ayağı rıhtımda bir ayağı teknede hâlâ ona bakıyor olduğunu gördü. Ama diğer adamların baktığı gibi değil. Arzu ve istekle ya da inanmayarak değil. Endişeyle bakıyordu. İki eli de barış işaretine benzer bir şekildeydi, birini ötekinin üstüne koyup bedeninin üstünde onları dairesel şekilde hareket ettirdi. İşaret dili olmalıydı ama Mary ne demek istediğini anlamadı. Döndüğünde neredeyse rıhtımın sonundaydı ve düşmemek için aniden durunca kendisini nefesi kesilmiş halde buldu. Bir gün kendisini geniş bir eyalet yerine küçük bir kasabada bulurdu. Küçük bir kızın gözlerini gökteki yalnız bir buluta kaldırıp neredeyse yola adım attığını görürdü. "Dikkat et!" derdi annesi, aynı hareketi yaparak. *Dikkat et.*

"Adımlarınıza dikkat edin, kızlar," dedi Ethel, omzunun

üstünden önce Mary, sonra da Hannah toprağa adım atarken.

"Burası harika," diye fısıldadı Hannah, başını kaldırarak adayı neredeyse mükemmel bir daireyle çevrelemiş ve örümcek ağıyla kaplı korumalar gibi yükselen meşelere baktı.

Birbirlerine geçmiş elleriyle Mary, Hannah'yı yandan dürttü. "Seveceğini biliyordum," dedi.

İlk saat boyunca Mary ve Hannah devasa meşelere bakıp her birinin altında eşsiz ve sınırlı dünyayı görerek adanın etrafında yürüdü. Ağaçların dallarından aşağı yosun sarkıyordu, öyle ki Mary annesinin eteğine saklanmış bir çocuk gibi hissetti.

Ağaçların ortasında boş bir alan vardı ve Mary bu noktanın, tur rehberlerinin Gizemli Ağaçlar'ın tarihi üzerine konuşmalarına başladığı yer olduğunu anladı. Ağaçlar adaya fidan olarak getirilmişlerdi. Metronun ilk zamanlarında özgür birkaç siyahi tarafından kuzeye, daha örgütlü bağlantıların olduğu yere kaçmış kölelere koruyuculuk yapması için ekilmişlerdi. Ada hakkında bilgisi olan biri ağaçların çabuk büyüdüğünü, normalden de hızlı büyüdüğünü, sanki meşelerin koruma sağlamak için dallarını birbirlerine kavuşturmaları gerektiğini bildiklerini söylemişti. Söylenene göre normalde kırk sene yerine on beş sene içerisinde yirmi beş metre yüksekliğine erişmişlerdi. Ayrıca üzerlerindeki yosun, bataklıktaki diğer ağaçların üstündekinden çok daha kalın ve uzundu. Ve ağaçların binlerce ruh için barınak ve koruma sağladığı, sadece arama ekiplerinden değil timsah ve ayılardan ve her tür tehditten de koruduğu söyleniyordu. Gizemli Ağaçlar Adası'nda kimseye kötülük gelmediği söyleniyordu.

"Teknelerin gelişini izleyelim," dedi Mary, Hannah'ya.

Hannah, Mary'nin eline uzandı. "Ben biraz daha dolaşmak istiyorum," dedi.

"Peki," dedi Mary, kendisini toprağa yaklaştırarak. "Ben burada olacağım."

Mary'ye bakarken Hannah'nın kaşları birbirine yaklaştı. Görünüşe göre Hannah'nın istediği özgürlük, Mary'nin ona sağladıklarına bakılırsa o kadar da cazip değildi. Bir an tereddüt etti, sonra tek kelime etmeden devam etti, bunu yaparken de omzunun üstünden geride kalan Mary'ye baktı.

Hannah tereddütle keşfe başlarken, Mary de arkaya uzanıp dirseklerine dayandı, yeni teknelerin istikrarlı bir şekilde adaya doğru kayarak gelişini izledi. Hannah çok geçmeden ona katıldı, tek kelime etmeden ablasının yanındaki yerini aldı. Böylece yanaşan her bottaki yüzleri inceleyerek oturdular. Gerçi Hannah bunun sebebini anlamıyordu.

"Sen Prenses Hannah ile Prenses Mary'nin bir keresinde bir bataklıkta kaybolduğunu biliyor muydun?"

Hannah ablasına döndü. "Öyle mi?"

Mary başını salladı. "Böyle bir bataklık değil. Orası lanetli bir bataklıktı. Sudan zehir sızardı, prensesler de bu yüzden etekleriyle yüzlerini örterlerdi. Öğürüp öksürdükleri zaman bile hava o kadar felaketti ki nefes alamıyorlardı."

"Nasıl kurtuldular?"

"İşte," diye başladı Mary, sesi hikâye anlatma tonuna bürünüyordu. Bataklıkta yaşayan sihirli yaratıktan bahsetti. Yaratık gece gibi karaydı, gözleri de beyaz ve parlaktı. "Yaratık kızları ölümün kıyısındayken buldu," dedi Mary. "Onları ağzıyla yakaladı, sonra sırtına attı ve inine götürdü."

"Orada nefes alabiliyorlar mıydı?"

"Evet," dedi Mary, gözleri durgun sularda artık belirginleşen bir tekneye odaklıydı. "Ama yaratık ağzını onlarınkinin üstüne kapatıp temiz havayı ciğerlerine üfledikten sonra."

"Sonra kurtuldular, değil mi?"

"Evet," dedi Mary, başını hafifçe yana yatırarak. "Sonrasında *nefes* alabildiler."

"Yaratık onları bataklıktan çıkarabildi mi?"

"Yaratık bataklığı terk edemezdi. Terk ederse ölürdü. Ama onları sırtına koyup bataklığın ucuna götürdü, sonra başını alçaltıp prenseslerin, boynunun üstünden yere inmesini sağladı. Bataklıktan kaçışları sırasında nefes alamamış olan prensesler tekrar öksürüp öğürmeye başlamıştı. Ancak temiz hava ciğerlerine girdiği an tekrar nefes almaya başlayabildiler."

"Yaratığın adı neydi?" diye sordu Hannah.

Başı sabit dursa da, Mary'nin gözleri sanki cevap havada asılıymış gibi hafifçe yukarı kalktı. "Bilmiyorum," dedi düşünceli bir şekilde. Sesi merakla incelmişti.

Öğlen olduğunda, Mary çantasına koyduğu iki sandvici çıkardı, kızlar onları ağaçlardan birinin altında parlak ve tepede duran güneşten korunarak yedi ama Mary gözlerini rıhtımdan ayırmadı.

"Kime bakıyorsun?" diye sordu Hannah.

Mary, Hannah'nın onun yaptıklarına bu kadar dikkat ettiğini fark etmemişti. "Kimseye, Küçük Tavşan," dedi. "Sadece tekneleri izliyorum."

Güneş batıya doğru alçalırken Mary, o günkü onuncu turlarını yapan rehberlerin bakışlarını hissetti. Hannah yerinde duramıyordu, John tam altı kez kanosunu getirip götürmüştü.

"Artık gidecek miyiz?" diye sordu.

Mary kanvas kaplı mataralarının kapağını açtı ve doya doya su içti. "Yakında," dedi şişeyi Hannah'ya uzatırken.

Hannah'nın bedeni isyan edercesine kıpırdandı. Ancak tek söylediği, "Ben tekrar etrafta yürüyeceğim," oldu, sonra da ayağa kalktı.

Mary son botlar gelinceye kadar izlemeye devam etti. Akşamın ilerleyen saatleriydi, turlar saat dörtte bitmişti. Küçük bir aile geldi, bir anne baba ve iki küçük oğlan. Ama başka kimse gelmedi. Stefan gelmemişti.

Mary gözlerini yaktığını hissederek güneşe baktı. Güneş görüşünü bozuyordu. Mary, Stefan gelmeyene kadar bedeninin ne kadarının onun gerçekten geleceğine inandığını fark etmemişti. Ağzından kelimelerin dökülüşünün, ahizenin elinden kayışının ona nasıl hissettirdiğini hatırladı. *Tammahuskee Bataklığındaki Gizemli Ağaçlar Adası.*

Mary biliyordu ki eğer Stefan gelmediyse, o zaman ona söylediklerini, mektuba yazdıklarını, o mektuba kan gibi dağılan mürekkeple yazılanların hepsini yalan olarak almıştı. Ve Mary ikinci kez, bir daha bu konuyu hiç açmamaya yemin etti.

Kızlar dönüş yolunda kanoda sessizdiler. Hannah fiziksel olarak yorgundu, güneşin altında saatler geçirmişti. Mary ise saatler süren bekleme ve izlemeden ve de her tekneyle umudun giderek daha da uzaklaşmasından yorgundu.

Adadan sessizlik içinde uzaklaştılar, büyük ve turuncu güneş gökyüzünde giderek batıyordu. Kano rıhtıma vardı ve John elini uzattı, Mary'nin kıyıya çıkmasına yardım etti. Mary elini tutsa da onun gözlerine bakamadı. Chase kızları kamyonete yürürken Mary konuşmak için ağzını açtı ama kelimeler derinde kaldı. Ağzını kapayıp tekrar denedi. "Bilesin diye söylüyorum," dedi. "Büyüdüğünde merak eder-

sen, ben bugün Stefan'ın bizimle gelmesini istemiştim."

Hannah kafasını kaldırıp baktı. "Biliyorum," dedi.

Mary durdu, kuru kir ayaklarının etrafında bulutlar oluşturmuştu. "Nereden biliyorsun?"

Hannah ona baktı ve omzunu silkti, gözleri üzgün ama olgundu. "Biliyordum işte."

YİRMİ ÜÇ

1977

Kapı açıktı, Diane'in silüeti eşikte belirince salonun ışığı Mary'nin odasındaki karanlığı yardı. "Mary," diye homurdandı, sesi boğuktu. Gözlerini kısarak kızına bakarken elbisesine daha sıkı sarındı. "Onunla ne yapıyorsun?"

Mary yatakta karın üstü yatıyordu. Yanında da Hannah vardı, küçük eli Mary'nin parmağını kavramıştı, bacakları da heyecanla havayı tekmeliyordu. Mary, Hannah'nın küçük parmak uçlarına bakıyordu, onun minik boğumlarına bakıyor, mükemmelliğin bu minyatürünü hayranlıkla inceliyordu. "Uyandı," dedi Mary, bakışı kıpırdamadan.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Diane, kafasını sallayarak. "Okul gecesi." Sakinleşmek için nefes aldı, yüzü çizgili ve yorgundu, sonra odaya girdi. "Onu uyandırmamalısın," dedi, eğilip ellerini parlak nevresimle bebeğin küçük bedeni arasında kaydırırken. "Bu benim işim. Senin yarın matematik sınavın var." Diane, Hannah'yı göğsüne kaldırdı, Mary nihayet annesine baktı.

"Sen onu hemen duymuyorsun."

Hannah ağlamaya başladı ve Diane onu düz tuttu, onu sallayıp susturmaya çalışırken kafasının arkasını tuttu. "Hiçbir bebek uyandığı gibi kucağa alınma ihtiyacı duymaz. Biraz yaygara koparsa da bir sorun olmaz," diye söylendi Diane. "Tekrar uyuyabilir bile."

Hannah'nın haykırışları Diane'in onu koyduğu düz pozisyonla daha da arttı.

"Sallanmaktan hoşlanmıyor," dedi Mary.

Diane'in omuzları çöktü, yorgundu. "Mary," diye söze başladı yavaşça. "Bu sadece..." Bir an Mary'ye baktı, ne kadarını ortaya dökeceğine karar veriyordu. "Bak, senin eve gelmek için okulu kırdığını, revirdeki hemşireye kendini iyi hissetmediğini söylediğini biliyorum. Bayan Pool dün senin öğleden önce evde olduğunu ve içeri girer girmez bebeğe gittiğini söyledi."

"Öğrettikleri her şeyi biliyorum. Sınıfta olmama gerek yok."

"Ama bir çocuk olmaya ihtiyacın var," diye cevabı yapıştırdı Diane. "Arkadaşlarınla takılmıyorsun. Sadece eve gelip Hannah ile ilgileniyorsun!"

"Çünkü böyle istiyorum," dedi Mary, vücudu kasılmış, siyah saçları omuzlarından dökülürken.

"Mary üzgünüm," dedi. "Ama insanın genç olmak için fazla vakti yok. Tanrı biliyor benim çok vaktim olmadı. Ve ben de kendime söz verdim, Hannah senin sorumluluğunda olmayacak."

"Benim onu sevmemi istedin."

"Evet. Senin onu sevmeni istedim. Onun için yaşamanı değil," dedi. "Onun için yaşamak zorunda olmanı istemedim."

Diane başını sallamaya başlayana kadar ikisi birbirlerine

baktı. "Bunu ayarlayacağız," dedi, elleri hâlâ Hannah'nın kafasının arkasını tutuyordu.

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Demeye çalıştığım, belki Bayan Pool, Hannah'ya kendi evinde bakmak zorunda kalabilir. Ya da belki günlük bir bakıcı bulabiliriz. Ama asıl senin okulu kırmanı engellemeliyiz. Sadece oyuncak bebekle oynayamazsın, Mare."

Mary öfkenin içinde dalga dalga yükseldiğini hissetti ama bunu hiç hissettirmedi. "Peki," dedi. Eğer Diane bu kadar yorgun olmasaydı, moteli yönetip iki kız büyütüyor olmasaydı, iki yakalarını bir araya getirmek için kumarhanede yarı zamanlı çalışıyor olmasaydı, Mary'nin kolay bir şekilde teslim olmasını bir uyarı olarak görürdü.

"Hannah'yı odama götüreceğim. Eğer tekrar uyanırsa bırak öyle kalsın. Yarın bu konuyu konuşmaya devam ederiz." Böylece, Diane'in az önce durduğu noktayı ışık doldurdu, sonra kapı kapandı ve Hannah'nın çığlıkları boğuklaştı.

Diane'in kapısı kapandığında Mary ne yapacağına karar vermişti bile. Yine de kasları taş gibi hareketsiz bir şekilde yarım saat daha yatağında yattı. Hannah'nın ağlaması önce azaldı, sonra da durdu ancak uykunun sessizliği havaya hakim olunca Mary kalkıp hazırlıklarına başladı. Hannah'nın kıyafetlerinin çoğu zaten odasındaydı. Diane'in odasından çıkarılıp özenle çekmecelere yerleştirilmişlerdi. Şifonyerin üstünde bir dolu çocuk bezi vardı ve bebek arabası da ofisteydi. Yağmur erken başladı, Mary ilk iri tanelerin penceresinin camına vurup kayışlarını, kayarken de arkalarında ıslak bir şerit bırakmasını izledi.

Sırt çantasını ters yüz etti ve okul kitaplarını içinden boşalttı, kitaplar bükük şekilde yere dağıldı. Sonra da çantasını onların işine yarayacak şeylerle doldurmaya başladı.

Odasında, halının köşesini kaldırdı ve orada tuttuğu 263 dolarını çıkardı, parayı pantolonunun arka cebine attı. Sonra ona dedesinden kalan paltoyu askıdan aldı ve üstüne geçirdi. Palto neredeyse dizlerine geliyordu ama kalındı ve onu sıcak tutardı, su onun üstünde boncuk boncuk olur ve akıp giderdi. Yatağından bebek battaniyesini aldı ve sıkıca sardı, ayakkabı bağıyla bağladı ve onu montunun altında kuru kalabileceği için kemerine bağladı. Kıyafetlerle ve bebek bezleriyle dolu ama mutfaktan alıp koyacağı mama ve şişeler için hâlâ yeri olan sırt çantasını taktı.

Çocuk arabası ofisin dışındaki bir dolaptaydı. Mary tekerlekler arasındaki metali düzelterek arabayı kurdu. Her şey hazır olduğunda Diane'in odasına gitti. Kapıyı önce hafifçe araladı, yorganın üstünde yatan annesine baktı, bornozu hâlâ üstündeydi, kafası arkaya sarkarken kolları göğsünün üstünde dolanmıştı. Ağzı açıktı, nefesi de ıslak ve derindi. Mary kapıyı içinden ancak geçebileceği kadar açtı, sonra da sessiz ve hızlı adımlarla Hannah'nın beşiğine yürüdü ve eğildi.

Hannah sırtüstü yatmıştı, uyanıktı. Yatağının üstünden sarkan oyuncağa bakıyordu. Tulumunun pembe çiçeklerle kaplı ayaklarını tuttu. Mary'yi gördüğünde gülümsedi.

"Merhaba, Küçük Tavşan," diye fısıldadı Mary, ona gülümsemeyle karşılık vererek.

Sonra Hannah'ya uzandı, elleriyle kavradı ve Diane'in ağır uykusunu bölecek herhangi bir ses çıkarmadan kapıdan çıktı.

"Bir yolculuğa çıkıyoruz," diye cıvıldadı Hannah'yı sıkıca göğsüne bastırarak. "Sadece sen ve ben."

Ofiste, Hannah'yı bebek arabasına oturtup kemerini taktı. Kapının kilidini açtı, eliyle kapı kolunu çevirdi ve Hannah'yı dışarı çıkardı. Soğuk yağmur hemen Mary'nin

yüzüne çarptı, vuruşun etkisiyle Mary gözlerini kırpıştırdı, Hannah'yı korumak için bebek arabasının örtüsünü düzeltti. "Endişelenme," dedi, Hannah'nın bedenini battaniyeyle sıkıca sararken sesi nazik ve toktu. "Sadece yağmur."

Kapüşonunu kapadı, başını rüzgâra siper ederek eğdi, yukarı bakmadan patikadan yürüdü. Arabalar yaklaştıkça çakan şimşeklerin kör edici parlaklıklarını gördü, arabalar geçerken tekerlerinin ıslak sokaklara değişini duydu. Otogara bir kilometreden fazla bir yol vardı. Gece birden hemen sonra kalkan bir otobüs vardı.

Mary hızlıca yürüdü, pantolonunun paçaları çok geçmeden yağmurdan sırılsıklam olmuştu, Kumaşı sertleşip buza kesmişti. Nereye gidebileceğini, şehre vardıklarında ne söyleyeceğini düşündü. Mary barınakların olduğunu biliyordu. Yardıma ihtiyaçları olduğunu söyleyebilirdi. Gidecek başka yerlerinin olmadığını söyleyebilirdi.

Yolun yarısında Hannah ağlamaya başladı, Mary bebek arabasını durdurdu, kardeşini kaldırdı ve onu montunun içine koyup fermuarı çekti, bir eliyle onu montun içinden tutuyor diğer eliyle de bebek arabasını itiyordu. Mary'nin kuru göğsüne dayanınca Hannah rahat etti.

Otobüsün kalkmasına bir saatten az vakit kala istasyona vardılar, Mary montun önünü açtı, tuvalet bulmak için etrafa bakınırken Hannah'yı çıkardı. Bebek arabasını kurulamak için peçeteye ihtiyacı vardı. Sarı beton blok duvarlar, tepelerindeki floresanların vızıltılı parıltısında daha da sarılaşmıştı. Varış noktalarının posterleri yamuk yumuk duvarlara asılmıştı. Sedona. Las Vegas. Miami. Şehre vardıktan sonra herhangi bir yere gidebilirlerdi. Mary pleksiglas ardında duran biletçiyle göz göze geldi.

"01:05 arabası zamanında kalkacak mı?" diye seslendi. Metal çubuklara vidayla sabitlenmiş plastik sandalyelerde

oturan ve aynı otobüsü bekleyen birkaç yolcu kafalarını kaldırıp ona baktı.

Görevli gözlüklerinin ardından Mary'ye bakarak başını salladı.

"Tuvalet nerede?" diye sordu.

Tek kelime etmeden oturduğu yere paralel giden yolu işaret etti.

"Teşekkürler," dedi Mary, gösterilen yola doğru yürürken. "Her şeyi düzeltip kurulayacağız," diye Hannah'ya fısıldadı. "Böylece otobüste uyuyabileceksin."

Tuvalette Mary bir peçete alıp yüzünü kuruladı. Hannah'yı kucağında sabitleyerek başka bir peçeteyle bebek arabasının plastik örtüsünü kuruladı. Sonra bekleme odasına, oradan da görevlinin olduğu yere gitti.

"Bir tane," dedi arka cebine uzanarak. "01:05 otobüsüne." Sonra başını Hannah'ya doğru eğdi, onu daha iyi tutabilmek için ağırlığını diğer tarafa verdi. "Bir de çocuk."

"Çocuk ücretsiz," dedi görevli, parmağını yalayıp bir bilet yığınına uzanırken.

Mary birçok boş koltuktan birine geçti ve Hannah'yı kendisiyle karşı karşıya gelecek şekilde kucağına oturttu. Hannah'nın ellerini yüzüne tuttu ve ona gülümsedi. Sonra Hannah'nın ellerini çırptırdı. *Kapkek, kapkek, fırıncı.*

Tabii ki Diane'i özleyecekti. Annesini seviyordu. Ama annesi Mary'yi büyütürken harcadığı emek yüzünden suçlu hale gelmişti. Uyguladığı çaresiz stratejiler yüzünden. İnatçı ve asi kızını yola getirmek için savurduğu tehdit ve verdiği cezalar yüzünden. Diane'in suçu anne olmaktı. Ama Hannah... Mary, Hannah'ya sınırsız bir sevgi duyuyordu.

"Prenses olduğumuzu düşünebiliriz," diye fısıldadı Mary, burnunu Hannah'nın burnuna yapıştırdı. "Kaleleri ve servetleri ellerinden alınmış iki prenses. İpek ve pırlantalar giyen prensesler olalım."

İstasyonun bekleme odası otobüs yola çıkınca boşalmıştı. Sürücü Mary'ye bebek arabasını otobüsün altındaki bölmeye yerleştirmesinde yardımcı oldu. Sonra da Mary siyah kauçuk basamakları çıktı. Otobüsün en arkasında, tuvaletin hemen yanındaki boş bir koltuğa oturdu, diğer yolcuların yerleşmesini ve kafalarının oturdukları koltukta yavaşça aşağı inmesini izledi. Şehre giden yolda iki kız da uyudu, Mary'nin başı soğuk cama dayalıydı, Hannah'nın sıcak bedeni göğsüne yaslanmıştı. Otobüsün içi loş ve sessizdi, yollar da boştu ve eyaletler arası giden yollarda kayar gibi ilerliyorlardı. Otobüsün hızı Mary'ye huzur veriyordu.

Terminale gelince, otobüsün uzun koridorundan geçip inen son kişiler Mary ve Hannah oldu. Merdivenden inince iki polisin orada beklediğini gören son kişi onlardı. Bir tanesi Mary'yle göz kontağı kurduğu an telsizini kaldırdı.

Otobüs kalktıktan sonra çok geçmeden Diane uyanmıştı. Yarım saat kadar onları aradıktan sonra polisi aramıştı. Mary'nin hatları akılda kalıcıydı, o yüzden onu bulmak kolaydı. Bilet satış bölümündeki görevli, otobüs daha otoyola girmeden Mary'yi ihbar etmişti.

Diane onlarla polis merkezinde buluşacaktı. Bekleme odasında otururken hâlâ elbisesinin içindeydi. Yağmur altında yürüyerek onları aradığından saçları hâlâ ıslaktı. Mary'nin gözleri onunkiyle buluşacaktı, Diane elleriyle yüzünü kapayıp ağlayacaktı, dev hıçkırıkları omuzlarını sarsacaktı. Mary ona gitmek isteyecek ama direnip annesi ona ıslak gözlerle bakıp başını sallayana kadar Hannah'yı sıkıca tutacaktı. *Sorun yok,* diyecekti. *Sorun yok.*

Çok geçmeden, Diane kumarhanedeki vardiyasını öğleden sonradan geceye aldıracaktı. Günü motelde Hannah ile geçirecek, sonra onu Mary'ye emanet edip, ikisini de alnından öpüp çıkacaktı.

YİRMİ DÖRT

1989

Mary ve Hannah bataklığı ikinci kez terk ettikten sonra geçen tek bir şey vardı: Yıllar. Uzun ve geniş zaman dilimleri geçirdikleri boş ve düz alan gibi hızlıca geçildi. Onca günü kırsalda, sarı ufuktan adalar gibi biri diğerinden saatlerce uzakta olan yerlerde geçirdiler.

Mary o kasabalar arasında arabayı sürerken fırtınanın gökyüzünde oluşmasını, gri ve opak bulutların çalkalanıp karışmasını, dünyayı ve havayı kendilerine çekmesini izlerdi. Böyle yerlerde onlara hortum denirdi.

Kızlar bir kasabada iki ya da üç ay kalırdı. Mary bulaşıkçılık, oda temizlikçiliği ya da hangi işte ek elemana ihtiyaç varsa orada çalışarak geçici bir iş bulurdu. Bazen Mary başka şeylerden de para kazanırdı. Bunlardan ne konuşurdu, ne de utanç duyardı. Hayatta kalmak için yaptığı şeyler otomatik, refleksle yapılan ve yapıldıktan sonra da yolundaki bir tozdan farksız olan şeylerdi.

Ortabatı erkeklerini severdi, onların hayranlık içinde

aşk uğraşlarını ve ağırbaşlı şekilde dizlerinin üstüne çöküp duygularını dışarı vurmalarını severdi. Onların soluk tenli sırtlarını ve güçlü, bronz kollarını severdi. Onların basit zihinlerini severdi. Her zaman uysal olanları seçerdi. Evcilleşmiş olanları. Onun için her şeyi yapabilecek olanları. Ya da aslında adamların onu seçmelerine müsaade ederdi. Mary'nin içgüdüleri kara gözlü ve açlıkları gözlerine vurmuş olanlardan uzak durmayı bilecek kadar keskindi. Öyle birisiyle karşılaştığında, ayrılma vakti gelmiş demek olurdu.

Mary kırsalın bu bölgesinde birbirinin aynı bu kadar çok kasabanın olmasına hayret etti. Hannah ile beraber kalabileceği güvenli bir yer gibi görünüyordu. Yetkililer, okulu bırakmış olmasına takmıyor, evde eğitim kanunları da gevşekle var olmamak arasında değişiyordu. Buradaki çocuklar sınıflarda oturarak değil tarlalarda çalışarak büyürdü. Ama Mary, Hannah'nın eğitimi konusunda titizdi. Akşamlarını genelde denklemler çözerek ya da bulabildiklerini okuyarak geçirirlerdi. Hannah'ya sekiz yaşına gelene kadar matematik öğretti. Tarlalarda baykuş kusmukları bulur, dikkatle inceler, kemirgen hayvan kemiklerini düzenleyip tanımaya çalışırlardı. Gece olduğunda da oturup aynı romanın aynı sayfasını okurlardı, Mary diğer sayfaya geçmeden önce Hannah'nın da okuyup bitirmesini beklerdi.

Hannah bu yıllar boyunca büyüdü. Uzadı, zayıfladı, tomurcuklanan göğüsleri tişörtlerinin altından belli olmaya başlıyordu. Bedeniyle birlikte mahrem anlayışı da filizleniyordu. Araçlı dinlenme alanlarından birinde bir karavanda yaşıyorlardı. Hannah yaz için hazırlık yaparken Mary banyo kapısını çalmadan açtı.

"Hey!" diye bağırdı Hannah, kalçasıyla kapıyı itip kapatarak. O zamana kadar Mary onun gömleğini aşağı indirdiğini gördü. Hannah aynada kendini inceliyordu.

"Küçük Tavşan," diye terslendi Mary. "Sakin ol, daha önce hiç meme görmemiş değilim."

Hannah kapıyı ittirip açtı ve banyodan çıktı, çıkarken de anlaşılmaz şeyler mırıldanıp durdu ve sertçe karavandan dışarı çıktı. "Çok olgunca!" diye bağırdı onun ardından Mary. Kapı Hannah'nın ardından bir çarpıp bir açılıyordu. "Böyle devam et de o memeler küçülüp göğsünden içeri girsin geri!"

Hannah tepinip dururken Mary arkasından baktı. Sonra tuvalete girdi.

"Tanrım," diye söylendi, banyonun ne hale geldiğini görmüştü. Tüm makyaj malzemeleri tezgâhın üstüne dağılmıştı, jileti hâlâ tıraş kremiyle kaplı şekilde lavabonun içindeydi. "Sanki hiç kılın varmış gibi!" diye onu duyamayan kardeşine bağırdı. "Haydi, Küçük Tavşan," diye söylendi kendi kendine, jileti temizlerken. Hannah bu işlere giderek daha da bulaşıyordu, dudak parlatıcısı sürüp kasabanın birindeki bir çocuğun ona aldığı Jean Naté'yi üstüne geçiriyordu.

O sabah orayı terk edeceklerdi. Mary daha söylememişti ama turist sezonu neredeyse bitmek üzereydi, Mary'ye daha fazla ihtiyaçları olmayacaktı. Banyoyu temizledikten sonra eşyalarını toplamaya başladı. Bunu o kadar kez yapmıştı ki harika bir şekilde çok az eşyaları vardı. Artık eşya toplamak onun için mekanik bir hareket haline gelmişti. Giysileri ve ayakkabıları, uyku tulumları ve kabanları vardı. Mary'nin makyaj malzemeleri, saç kurutma makinesi ve birkaç kitabı vardı. Hannah'nın Barbie'leri ve oyuncak hayvanları vardı. Düzenlenebilir ve portatif bir hayatları vardı. Ev onlar için sabit bir yer değildi.

Sırt çantaları toplanmış ve fermuarlar kapanmıştı. Mary onları ince metal kapının yanına indirdi, sonra da gidip Hannah'yı buldu.

Yaz kuru geçmişti, bu nedenle de çimler seyrekti, topraktaki kuru kire tutunan sarı kümelerden ibaretti. Arabalı dinlenme alanı tenhalaşmaya başlamıştı, sadece kül öbekleri ve park alanından ayrılan yazlıkçıların araçlarının bıraktığı izler vardı. Mary dünyada yazlıkçıların olmadığı bir yer olup olmadığını merak etti.

Küçük havuza gitti, orası genelde Hannah'yı bulduğu yerdi. Ahşap platforma yürüdü. Helen sudaydı. Helen her yaz Oklahoma City'den gelirdi. Gün boyunca derin su memelisi gibi havuzun bir ucundan diğer ucuna yüzerdi. "Tatlım, kardeşine mi bakıyorsun?" diye sordu, Mary'ye yüzeye çıkan bir su aygırı gibi yaklaşarak.

Mary başıyla evet işareti yaptı. Sonra da kaşımak için elini kafasının arkasına götürdü. Karavanın içi sıcaktı. "Onu gördün mü?"

Helen, Mary'nin ayak ucuna, havuzun diğer köşesine geldi. Varınca döndü ve açık tenli kalçasından aldığı kuvvetle kendisini duvardan ileri itti. "Biraz önce buradan yürüyerek geçtiğini gördüm," dedi, onun ardından. "Kırlara doğru yürüyordu."

"Teşekkürler," dedi Mary. Geri dönmeden önce bir an durdu. "İyi eğlenceler," dedi Helen'in ardından.

"Sen de tatlım," diye cevapladı Helen, dalgın bir şekilde suyun içine gömülürken.

Park cılız mısır koçanlarıyla dolu binlerce dönümle çevrelenmişti. Mary ve Hannah birkaç defa bu tarlalarda yürümüş, gözleri bitkilerin mavi göğe yükselen gövdelerini incelemiş, onların bitkiler tarafından gizlendiğini anlamışlardı. Başka bir ay, biçerdöverler tarlaya devasa hayvanlar gibi inmişler, yüksek sarı koçanları ayırmışlardı.

Hannah'nın arkadaş olduğu birkaç çocuk parktaydı. Mary çalışmaya başladığında birlikte gider ve gün boyunca

birlikte takılırlardı. Mary onları havuzda, oyun alanında ya da sırtları pisliğin, başları da birbirinin karnına dayanmış şekilde karavanın gölgeli tarafında yere oturmuş halde görürdü. Hannah, başka bir kız ve bir de erkek çocuk vardı. Hannah, Kim ve Shawn. Kim bir hafta önce gitmişti ve Shawn da ertesi gün. Shawn'un gittiği gece Mary yatakta Hannah'nın yanına yatıp onun karanlıkta ağlamasını ve gözyaşlarını sertçe silmesini dinledi. Hannah yalnızca neredeyse duyulmayan tiz hıçkırıklar çıkarıyordu. Mary o an gitme vakitlerinin ve yeni bir yere taşınmalarının vaktinin geldiğini anladı.

Vakit akşam yemeğine yakındı, Mary döndü ve park alanına yöneldi. Karavanın kapısını itip açtı, havasızlığın yarattığı ılıklığın yüzüne çarptığını hissetti. Pencereleri hep açık tutarlardı ama akşam üstleri her zaman dayanılmaz olurdu. "Küçük Tavşan!" diye bağırdı eşikten. İçeri girmek istemiyordu. Aldığı tek cevap sessizlikti. Ama yerde, tam kapının yanında, biraz ötede paralelinde Hannah'nın kirli beyaz spor ayakkabıları duruyordu. "Küçük Tavşan, evde olduğunu biliyorum," diye seslendi Mary, kendi ayakkabılarını hışımla çıkarıp tabanlarının nemli olduğunu fark etti. "Keds'lerinin burada olduğunu görüyorum!"

Cevap yoktu ama Mary yatak odasından boğuk ve kızgın bir hıçkırık geldiğini duydu. Bu tam Hannah'nın yapacağı şeydi.

Mary yatak odasına girdi. Gözleri odayı taradı. "Neredesin?" diye sordu.

Yatağın altından, Mary ve Hannah'nın uyku tulumlarının olduğu yerden Hannah'nın sesini duydu. "Ben gitmiyorum."

"Küçük Tavşan, çık şuradan."

"Hayır."

"Küçük Tavşan..." diye konuşmaya başladı Mary. Sonra karnının üstüne yatıp Hannah'nın yanına uzandı. Elini yanağıyla eskimiş halı arasına koydu, Mary kardeşine baktı. Hannah yüzüstü yatmıştı. Alnını elinin arkasına dayamıştı. Mary, Hannah'nın tırnağındaki solmuş ve yer yer çıkmış pembe ojeye baktı. Hannah bu rengi yazın başında seçmişti, Mary de tırnaklarına sürmüştü. "Ama neden saklanıyorsun?"

"Ben yarın gitmiyorum. Gitmek istemiyorum."

"Yaz bitti," dedi Mary, yumuşak bir sesle. "Herkes yakında gitmiş olacak. Arkadaşların gittiler bile. Kim ve Shawn gitti. Kalmak için bir sebep yok, Küçük Tavşan."

Mary, Hannah'nın yüzünün kenarının kızardığını ve gözlerinin kısıldığını gördü; boğazının arkasından tiz ve kuvvetli bir haykırış çıktı. "Kim and Shawn gitmek zorundaydı," dedi, sesinde suçlama vardı. "Okula gitmek zorundaydılar."

"Küçük Tavşan ne diyorsun? Burada kalıp sekiz tarla çocuğuyla tüm yıl yaşayıp okula mı gitmek istiyorsun? Bu kış, ısıtması olmayan karavanda mı kalmak istiyorsun?"

Hannah burnunu çekti ve eliyle sertçe gözlerini sildi. "Hayır," dedi, başı hâlâ yere dönüktü. "Eskiden gittiğim gibi okula gitmek istiyorum."

Northton, ara sıra lafın geldiği bir yerdi ama ismi hiç telaffuz edilmemişti. "Oraya dönemeyiz," dedi Mary.

Hannah nihayet yüzünü ona döndü, gözünün akı kırmızıya dönmüştü, kirpikleriyse düz ve ıslaktı. "Neden?" diye sordu.

"Gidemeyiz işte."

Hannah yüzünü yere çevirdi. "Böyle diyeceğini biliyordum."

Uzun bir süre boyunca Chase kızları sessizce yan yana

yattılar. Hannah yatağın altında, Mary de onun yanında yerin üstünde. Güneş batıp camdan giren ışık altın sarısına dönünceye ve saçları terden ıslanana kadar öylece yattılar. Northton'ı terk ettiklerinden beri geride bıraktıkları bütün kasabalar, zamanlar ve erkekler Mary'nin zihninden geçerken öylece yattılar. Hannah zayıf bir sesle konuşana kadar yattılar. "Ben artık yola çıkmak istemiyorum, Mary."

Mary yatağın altına kolunu uzattı ve Hannah'nın başının arkasına elini koydu, nemli buklelerini ve kafasındaki çukurları hissetti. "Biliyorum, Küçük Tavşan," dedi. "Artık yola çıkmamıza gerek yok. Bu son olacak. Bizim için daha iyi bir yer bulacağım. Kalabileceğimiz bir yer."

Ertesi sabah, eyaletler arası otoyola varana kadar saatlerce sürdüler. Ortabatı'yı karayla çevrelenmiş deniz gibi saran mısır tarlalarının içinden geçtiler. İnsanların oralardaki varlığının tek işareti ara sıra gözüken ambarlar ya da çiftlik evleriydi, sabahın erken vakitlerindeki silüetlerdi. Yolculuğun ilk bölümü boyunca konuşmadılar. Mary başını koltuğa yaslarken, o kamyonetle katettiği sonsuz yolları düşündü. Birkaç küçük mucize sayesinde çalışmaya devam eden kamyoneti ve motoru çalıştırmayı ve triger kayışını değiştirmeyi bilen çocukları. Yolcu kapısı artık açılmıyordu. Kamyon kasasının zemininde pastan bir delik açılmıştı ve dışı mat bir siyah sprey boyayla boyanmıştı. Ama kamyonet hâlâ çalışıyordu.

Mary'nin yanında Hannah oturuyordu. Bir kutudan tek tek çıkardığı donutları yavaşça yiyordu.

"Bu neli?" diye sordu Mary, halbuki çikolata kaplı olduğunu görebiliyordu.

"Çikolata," diye cevapladı Hannah, alnı cama dayanmış bir şekilde dışarıyı seyrederken.

"Bana da bir tane ver."

Hannah'nın uzuvları bir anda kurşun gibi ağırlaştı, ayağının ucundaki donut kutusuna uzanmak, içinden bir tane almak ve Mary'ye uzatmak muazzam bir iş gibi görünmüştü.

"Teşekkürler," diye cevapladı Mary. Bir ısırık aldı, eyaletler arası sınırı gösteren yeşil tabela görüş alanlarına giriyordu. "Otobana yaklaşıyoruz," dedi, ağzı yarı dolu şekilde.

"Yani?" diye homurdandı Hannah.

"Sadece nereye gittiğimizi bilmek istersin diye düşündüm."

Kolları göğsünde buluşmuş, Hannah yolcu camından dışarı baktı. Ve Mary bir kez daha kardeşinin yüz hatlarını incelemeye çalıştı. Hangi kısmın kimden geldiğini anlamaya çalışıyordu. Arabanın tekerlerinin yolun üstünde çıkardığı sesi dinledi, Hannah'nın yemi yutup yutmayacağını merak ediyordu. Hannah sorar mı diye bekliyordu. Ama Hannah sessiz kaldı. Otoyolun girişine geldiklerinde kamyonet yumuşak bir hareketle sağ şeride ilerledi, Hannah hemen Mary'ye döndü.

"Batı?" diye sordu.

Mary gülümsedi ve başını evet dercesine salladı. "Utah'a gidiyoruz," dedi Mary. "Mormon olacağız. Şekilli jölelerden yapmayı öğreneceğiz."

Hannah kafasını salladı ve kurnazca gözlerini devirdi. "Cidden, Mary."

Mary kıkırdadı, elleri direksiyondaydı. "Peki, Küçük Tavşan," dedi, kısık sesle. "Kaliforniya'ya gidiyoruz."

"Kaliforniya mı?" diye sordu Hannah, ağzının kenarı tebessümle kıvrılmaya başladı. "Kaliforniya'da nereye?"

"Kuzeyde bir kasaba. Hemen okyanus kenarında. Orada çok ünlü bir otel var."

"Biz orada mı kalacağız?" diye sordu Hannah, sözcükleri bir test gibiydi.

Mary başını salladı. "Evet, Küçük Tavşan, orada kalacağız."

"Ve ben de okula gideceğim."

"Sen de okula gideceksin." Mary tekerlerin altından yolun ritmik tümseklerini hissetti. "Ama biliyorsun ki bir süredir okula gitmediğin için anaokulundan başlaman gerekecek."

"Kapa çeneni, Mary," dedi Hannah. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ama yüzünde hâlâ tebessüm vardı. Onca yolculuk sırasında Chase kızları Kaliforniya'ya hiç gitmemişlerdi. Mary kolunu kardeşine uzattı, Hannah hiçbir şeyi Mary'nin belinin oyuğu kadar iyi ezberlememişti. İsteksiz bir andan sonra, ablasının uzattığı kolun içine kıvrıldı ve başını Mary'nin omzuna koydu.

Kızlar uzakta beliren ve bulutla gökyüzünün bir pelerin gibi çöktüğü muazzam dağların belirmesine kadar sürmeye devam etti. Donut yediler, Amerikan peynirlerinden açıp ekmek arası sandviç yaptılar. Tuvalete gitmeleri gerektiğinde kenara çekip kamyonetin kapısını kapamadan yana çömelirlerdi.

"Kahretsin," dedi Mary, pamuklu iç çamaşırının üstündeki kahverengimsi kırmızı lekeye bakarak. Dengesini korumak için kapı koluna tutundu.

"Ne oldu?" diye sordu Hannah.

"Bana çantamı uzatsana."

Hannah, Mary'nin devamlı taktığı yıpranmış bronz deri çantaya uzandı. Miami'den beri kullanırdı. Önceden beri. "Ne oldu?"

"Regl oldum."

Mary, Hannah'nın kafasını soru sorarcasına yana eğ-

diğini ve çömelen ablasını daha iyi görmek için boynunu uzattığını gördü. Onun henüz yaşamadığı bir şeyin merakıyla baktı. "Bana çantamı ver, Küçük Tavşan." Mary çıkıştı. Hannah hızlıca çantasını uzattı, sonra önüne döndü, yanakları kızardı. Mary çantasının içinden uzun boy bir ped çıkardı, lekenin olduğu yere güzelce yerleştirdi. Bu sırada Hannah'dan çok az şey sakladığını ama aynı anda çok az şeyi de anlattığını fark etti. Mary kotunu çekti ve hızlı bir hareketle ayağa kalktı. Sonra kamyonete bindi, önüne bakan Hannah'ya baktı. Kapıyı çekti. "Affedersin," dedi. "Sadece kanamam varken orada öylece oturmak istemedim."

Kilometrelerce sonra Mary bir levhayı işaret etti. "Bak," dedi.

Hannah, Mary'nin işaret ettiği yere baktı. "Kıta Ayrımı ne demek?" diye sordu.

Oradan son geçişlerinde, dünyanın Kuzey Amerika'yı böldüğü o yerde, Hannah çok küçüktü. Batı Mary'nin doğal menzilinde değildi. "Bu bir sınır," dedi Mary. "Dağların. Bir tarafta her yol Atlantik'e çıkıyor. Öbür taraftaysa Pasifik'e."

"Kastettiğin nehirler, akarsular filan mı?"

Bu ayrım Mary'ye her zaman derin gelmişti, hidrolojik olmaktan daha öte bir farklılıktı. "Her şeyi kastediyorum."

Hannah çevrelerindeki karaya baktı. Mary bir anda otoyolu, daha kolay olan yolu seçmiş olmayı diledi. Büyük ve dramatik manzaraları olan yolu. Büyük Havza'yı geçiyorlardı, dağlar yana doğru ayrılıyordu, böylece eskiden yerlilerin evcilleşmemiş alanda yolculuk yapabilmesini sağlıyordu. O zamanların üstü kapalı arabalarının beyaz kıvrımlarının esneyen bir ağıza benzediğini düşündü, onların zorluğa ve yanlışlığa meyilinin bariz bir sembolü gibi.

Mary öne eğildi, kamyonet hızlıca levhayı geçerken par-

makları ön cama dokunuyordu. "Önce ben geçtim," dedi, kardeşine gülümseyerek.

Ama Hannah, Mary'ye böyle oyunlar için fazla büyük olduğunu gösterircesine baktı. "Yani Pasifik'e gidiyoruz?" diye sordu.

Mary başıyla onayladı. "Evet, Küçük Tavşan," dedi.

Güneş devasa gökyüzünün içinde kızıllaşıp battıktan, rengi gecenin karanlığında boğulduktan, tepeleri yıldızlarla bezeli bir battaniye örttükten ve Mary'nin gözkapakları ağırlaştıktan sonra, Chase kızları eyalet sınırında kenara çekti ve yol kenarındaki küçük bir motelin sıcak ışıklarını buldu.

Mary kollarını uzattı, sabit duran direksiyona elleriyle bastırdı. "İyi ki durduk," dedi. "Yatağa ihtiyacım var sanırım."

Hannah levhaya baktı, odaların ücretlerini gösteren değiştirilebilir siyah harfleri vardı. "Geceliği otuz dokuz dolar," dedi umutlu bir sesle. "Fena değil." Hannah motelleri her zaman kamp alanlarına tercih ederdi ve Mary bir yerin pahalı olduğuna karar verip de otoparkından çıktığında yaşanan hayal kırıklığını iyi bilirdi.

Mary kelimelerinin esnemelerin arasında kaybolduğunu hissetti. "Evet," dedi, ağzı açık bir şekilde konuşurken. "O kadar da kötü değil."

Mary odaya girer girmez sırt çantasını kapının önünde yere bıraktı. "Ben duş alacağım," dedi. "İğrenç hissediyorum."

Hannah onu takip etti, sırt çantasını daha temkinli bir şekilde yatağın ayak ucuna bıraktı. "Senin işin bitince ben de duş alacağım."

Mary suyu açtı ve çıplak bir şekilde klozetin üstünde otururken sıcak suyun birkaç dakika akmasını izledi. Ban-

yonun ısınmasını, teninin terle kaplanmasını bekledi. Sonra plastik perdeyi çekti ve küvetin duvarından içeri girip akan suyun altına girdi. Mary böyle banyoların her zaman tadını çıkarırdı, o sabah olduğu yerden bambaşka olan bir yerde bedeninden sıcak suyun akmasından zevk alırdı. Vaftiz gibi gelirdi. Tekrar tekrar yeniden doğmak gibiydi.

Elleriyle bacaklarının arasını yıkadı, ellerini kaygan ve şeftali renkli sabunla köpürttü, sonra da vücudunun üstünde aşağı yukarı hareket ettirdi, koltuk altlarını ve boynunu ovaladı.

Suyu kapadığında parmak uçları büzüşmüş ve beyazlaşmıştı. Başını öne eğdi ve ince, beyaz bir havluyla kuruladı, temiz bir iç çamaşırı giydi, kirli olanları lavaboda eliyle yıkadı, kapıyı açtı ve buhar bulutuyla birlikte banyodan çıktı. Hannah yatakta oturuyordu, sırtını yastıklara dayamıştı, bağdaş kurmuş ve bilgisayarını kucağına almıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Mary, çantasına uzanıp bir tişört çıkardı ve üstüne geçirdi. Saçlarının uçları kumaşı ıslatıyordu.

Hannah başını kaldırmadı. "Mektup yazıyorum." Yanındaki loş lamba odanın içine solgun sarı bir ışık yayıyordu.

"Kime?"

Hannah derince bir nefes aldı, ya işinin bölünmesinden ya da aklındakileri kâğıda dökmekteki yeteneksizliğinden rahatsız olmuştu. "Shawn'a," dedi.

"Onu özlüyorsun," dedi Mary, şaşkınlığını maskelemeye çalışarak. Mary'nin ayrıldıktan sonra özlediği tek bir çocuk vardı. Hannah'ya baktığında, çocuksuluğun onun sesini nasıl terk ettiğini fark etti, pembe tişörtünün göğsünün üstünde nasıl da gergin durduğunu gördü. Mary o an kız kardeşini kadınlık için daha iyi silahlandırmak ve onun

ne kadar büyüdüğünü anlamak için telaşlandı. Yatağın kenarına oturdu.

"Böyle hoşlandığın ilk çocuk mu o?"

Hannah ona sinirli bir bakış fırlattı. "Ondan hoşlandığımı hiçbir zaman söylemedim," diye homurdandı, bakışları tekrar mektubuna döndü. Mary onun kızardığını fark etti.

"Ama hoşlanıyorsun."

Kaşları gerginleşen Hannah bilgisayar ekranına bakmaya devam etti.

Konuşurken Mary'nin sesi yumuşaktı. "Seks hakkında bir şeyler biliyorsun, değil mi?"

"Tanrım, Mary!" dedi Hannah, sinirle bilgisayarını kapatırken. "İğrençleşme."

"Ama önemli, Küçük Tavşan."

Hannah homurdandı, göğsüne bastırdığı bilgisayarıyla banyoya ilerledi. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum!" Kapı arkasından sertçe kapandı.

Mary bir an bekledi. "Küçük Tavşan!" diye seslendi. Cevap olarak sessizlikle karşılaştığında kalkıp içi oyuk, ince banyo kapısına yürüdü. "Küçük Tavşan," dedi tekrar, eli kapının kolundaydı, kilitli olduğunu hissedebiliyordu.

"Biraz mahremiyet istiyorum!"

Mary bir an durdu, fırfırlı perdenin ardındaki bulanık ışıkların geldiği otoparka baktı. "Annem benimle hiç seks hakkında konuşmadı." Gülümsediğini fark etti. "Sanırım bana fikir vermiş olabileceğinden korkuyordu. Ama sonuçta istediğimiz şey neyse onu istiyoruz. Aslında hepimiz birer hayvanız." Aralarındaki kapıya rağmen Hannah'nın dikkatini çektiğinin farkındaydı. "Sadece yapmadan önce bana söyle. Yapman gereken, kendi güvenliğin için bilmen gereken şeyler var."

Hannah cevap vermemiş ve kapıyı Mary yatağa girip

odada sadece televizyonun boğuk sesi kalana kadar açmamış olsa da, Mary gözlerini ondan kaçıran Hannah'nın onu duyduğunu biliyordu.

Chase kızları odadan çıkma saati gelene kadar kaldılar, yatağın üzerinde uzanıp hiçbir yerde olmamanın sonsuzluğunun tadını çıkardılar. Motelde kahvaltılık olarak sandviç, haşlanmış yumurta ve portakal servis ediliyordu, Mary ve Hannah kahvaltılarını odalarında yaptı. Hannah bir yere gidiyor olmaktan ötürü iyimserdi, Mary ise bir yeri terk etmiş oldukları için rahatlamıştı. Chase kızları her zaman aradaki o kısa anlarda mutluydu, ikisinin de bir şeyden vazgeçmek zorunda olmadığı, kendilerinden vazgeçilmediği zamanlardı bunlar.

Gitme vakti geldiğinde Mary danışmaya gitti.

"Otelimizden memnun kaldınız mı?" diye sordu orada oturan kadın. Yuvarlak hatları, ön dişlerinin arasında boşluk vardı. Sarı ve seyrek saçlarını yarım toplamıştı, konuşurken de kafasını kitaptan kaldırmamıştı.

"Evet," diye cevapladı Mary, anahtarı önüne koyarak. Oda numarası, zincirin ucu aşınmış kahverengi bir plastiğin üstündeki banda yazılmıştı. "Burası güzel bir yer."

Güne geç başladıkları için Mary gece geç vakte kadar araba kullanması gerekeceğini biliyordu. Benzin almak için durduklarında Mary büyük bir kahve aldı. Rengi kaçmış cam karaftaki kahveyi köpük bir bardağa döktü. Bira kasasının önünde bir adamın ona baktığını fark etti.

"Susadın mı?" diye sordu adam. Mary dönüp adama baktı. Vücudu bir fareye benziyordu, uzuvları şişko, gövdesi tombuldu. Saçının arka tarafı uzundu. Adamın erekte olduğunu görebiliyordu, adam Mary'ye bakarken ağırlığını

öbür ayağına verdi. Tek eliyle soğutucunun kapağını hâlâ açık tutuyordu.

"Hayır, sadece yorgunum," dedi Mary. "İlaçlar beni sersemletiyor da." Yüzünü ifadesiz tutmak için tüm enerjisini kullanması gerekti.

"Nasıl bir ilaç kullanıyorsun?" diye sordu.

"Antipsikotikler. Ruh ve sinir hastalığı hastanesinden yeni çıktım da." Mary verdiği bu bilginin işlendiğine dair adamın yüzünde bir işaret görmek için bekledi. Sonra başını öne çıkarıp dişlerini açığa çıkardı ve tısladı; bu, pörtlek gözlü, sivri dişleri ıslak, kontrolsüz bir kedigil tıslamasıydı.

"Tanrım," diye mırıldandı adam, ileri sıçradı, kapıdan çıkarken omzunun üstünden geriye baktı. Mary kahvesine krema döktü ve karıştırırken sırıttı.

Mary dışarı kamyonetine yürürken etrafına bakındı. Eyalet sınırı boyunca bunun gibi yerler vardı; parlak bir şekilde ışıklandırılmış ve benzin istasyonu bulunan kamyonet duraklarındaki cam gözlü çalışanlar paranızın üstünü verirken kafalarını kaldırıp size bakmazlardı. "Koltuğunu yatırmalısın," dedi Mary, Hannah'ya, kamyonete binerken. "Biraz uyu."

"Durmayacak mıyız?"

"Bence sürmeye devam etmeliyiz," dedi. Motoru çalıştırdı, vitesi geriye aldı, arkasına dönmek için kolunu koltuğun sırtına dayadı. "İyi vakit geçiriyoruz."

Bir saat kadar sonra Mary, Hannah'nın gözlerinin, karanlığın kenarında gölge gibi duran dağların arasından kayan geniş düz yolda giderlerken yavaşça kapandığını fark etti. Mary gözlerini ona çevirmişti ki yola sessizce yanaşan dört ayaklı, siyah bir silüetin yaklaştığını gördü. Hızlıca nefes aldı ve yerinde doğruldu, hayvan da durup ona döndü. Sarı gözleri onun sarı gözleriyle buluştu, Mary'ye baktı ve

o kısa an içerisinde kamyonet yanından geçip gitti. Mary dikiz aynasından arkaya baktı ama gitmişti.

"Küçük Tavşan, onu gördün mü?" diye sordu Mary düşünmeden. Heyecanla hızlanmış nefesinin arasından konuştu.

"Neyi?" dedi Hannah.

"O hayvanı," dedi, daha sakin bir şekilde. Bu soruyu hiç sormamalı mıydım, diye düşündü.

"Neydi o?" diye sordu Hannah uykulu bir şekilde, koltuğunda doğrulup sağ tarafa doğru kıvrıldı.

"Bilmiyorum," dedi Mary. "Belki de hiçbir şeydi."

Mary tüm gece sürdü, kıyı şeridine vardı, Hannah yan tarafında hafifçe horlarken sahil yolundan güneye doğru ilerledi. Karayla denizi buluşturan bir yolda sürdü, kıvrıldığı yerde o da kıvrılarak yolu izledi, döndüğü yerde de döndü. Kollarında yolculuğun verdiği tatlı yorgunluğu hissediyordu. Bir eli gevşekçe direksiyonu tutarken, sol ayağı da gösterge panosunun üstünde duruyordu. Araba sürmek artık onun için nefes almak kadar doğal ve bilinçsiz bir refleks haline gelmişti. Arabanın hareketleri ve ihtiyaçları kendi bedeninkilerden daha az ya da çok değildi.

Küçük kasabalardan geçti, pencereler kapalı ve karanlıktı. Dar yollar uzayıp kara okyanusun üstünden ilerliyordu. Camını indirdi, böylece okyanusun sesini, suyun ritmik çalkalanmasını duyabilirdi. Elini gecenin ağır havasının içinden geçirip, direnciyle eğlenirken, yüzünde rüya gibi bir gülümsemenin belirdiğini hissetti. Okyanusun yakınında olmayalı uzun zaman olmuştu.

Güneş doğudan yüzünü göstermeye başladığında, suyun üzerine sarı bir ışık düşürdü. Manyetik ısısıyla Pasifik'e damlacıklar düşürdü. Mary onu ilk o sisin içinde gördü. Ayağı refleksle gaz pedalından kalktı, kamyonet yolun üs-

tünde kaydı. Gördüğü eski ve büyük bir oteldi. Kayalığın üstünde konuşlanmıştı ve hem şık hem de başka bir evrene aitmiş gibi görünüyordu, hem bugünün hem de geçmişin bir parçası gibiydi. Masallardan çıkıp gelmiş gibiydi. Ev olabilecek bir yer gibiydi. Her ne kadar o anın hatırasını Mary sonradan irdeleyecek olsa da, yani altın ışıklı banyonun uyku görmemiş bir halüsinasyon olup olmadığını sorgulayacak olsa da, o sırada bu yer Chase kızlarının bariz kaderleriydi.

Mary yokuştan çıktı. "Küçük Tavşan, bak," dedi, elini uyuyan kardeşinin sırtına koydu. "İşte burası."

Dürttüğü Hannah keskin bir nefes alışla ve aşağı doğru bükülmüş dudağıyla tek gözünü açtı. Gözleri Mary'nin işaret ettiği yeri bulduğu an Hannah hareketsiz durdu.

"Çok güzel, değil mi?" diye sordu Mary. Hannah tabii ki Mary'nin neden bu oteli seçtiğini bilmiyordu. Tabii ki bunun anlamını da bilmiyordu.

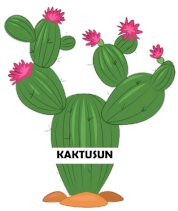
Hannah sadece bakmaya devam etti, hâlâ gün ışığı gören gözlerini kırpıyordu.

Mary uzandı ve bir tuşa bastı, eldiven bölmesini açtı ve kamerayı çıkardı. Film ve fotoğrafları bastırmak çok pahalı olduğundan kızlar kamerayı nadiren kullanırdı.

"Gülümse," dedi ve Hannah odağa bakamadan, masum ve uyku mahmurluğundaki tatlı yüzüyle oteli arkaya alarak Mary fotoğrafını çekti. Birkaç haftaya fotoğrafları bastırırdı. Ve Hannah'nın fotoğraflarına arada yaptığı gibi bunlara da uzun uzun bakardı. Sonra da geçen birkaç yıl boyunca defalarca yaptığı şeyi yapardı. Onları bir zarfa koyar, mühürler, ezbere bildiği adrese gönderirdi. Çünkü Mary'nin yapamadığı şahitliği zaman yapabilirdi. Herkes Hannah'nın, babasına ne kadar benzediğini anlayabilirdi.

YİRMİ BEŞ

1976

En başta Mary bunu düşünmemeye karar verdi. Kafasındakileri sıkı sıkıya bir yerlere kapatmaya defalarca karar verdi. Bunu yapabilirdi. Kafasının ve kalbinin istediği kısımlarının üstüne kilit vurabilirdi. Bazı şeyleri saklayabilirdi.

Ama bazen yatağa uzanır ve tavana gözlerini dikerdi, holün karşısındaki odadan Diane ve Barry'nin gülüşmelerini duyardı. Sonra bırakırdı zihnindekiler ortaya saçılsın, akıl almaz gelecek gözlerinin önüne serilsin.

Mevsim yazdı. Water's Edge'te müşteriler vardı. Diane âşıktı. En azından öyle görünüyordu. Güzel giyiniyordu. Kulağının arkasına parfüm damlatıyordu. Yüzünün gevşek derisini sıkıca çekiyor ve aynaya bakıyordu.

Mary'nin okulu tatildi ve motelin işleri için annesine yardım ediyordu. Ya da çoğunlukla etmiyordu. Daha çok sahil boyu yürürdü, turistlerin şişkin bedenleri, şemsiyeleri ve soğutucularıyla oturduğu yerlerden geçerdi. Sahilin

kimsenin gitmediği milli park olan kısmına kadar yürürdü. Orada kum tepeleri, deniz çekilince kuma, ilerleyince de çimlere kaçan küçük sahil kuşlarının yuvalama yeri olduğu için iple ayrılmıştı. Mary oturur kuşları izlerdi. Burada bir süre hareketsiz dururdu, hareket alanlarını çok geniş tutmayan kuşlar hemen korunaklı yaprakların arasına dönerdi. Mary oturur, onlar onun varlığını unutana kadar kuşları izlerdi.

Bir keresinde düşünmeden bir tanesini yakaladı. Eli zihninden bağımsız bir şekilde hareket ediyordu, küçük kuşu tuttu. Siyah gözlerine baktı, gözlerinde görmeyi umduğu korkudan eser yoktu. Başta kuş hareketsiz durdu, sonra bacakları hareket etmeye başladı, sonra da öttü. "Dikkatli olmalısın," dedi. Kuşu nazikçe kumun üstüne bıraktı, acele kanat çırpışlarının ardından kuş gözden kayboldu. "Şimdi güzel bir hikâyen var," dedi omzunun üstünden.

Farklı hissediyordu, öyle olduğunu biliyordu. Ama umduğu gibi hiç değildi. Sabahları tuvalette kusmuyordu. Bir anda canı turşu çekmiyordu. Onun yerine sadece acıkıyordu, o kadar acıkıp yorulurdu ki kumun üstünde uyuyakalırdı, uzuvları bedeninin etrafında kıvrılır, siyah saçı güneşten ateş gibi ısınırdı.

"Tüm gün plajda mıydın?" diye sorardı Diane, tenindeki kızarıklığı ve burnundaki hafif belirgin çilleri inceleyerek.

"Evet," derdi Mary, çantasını yere bırakarak. "Yürüyüş yaptım."

Diane durup elini beline koyardı. "Benim de gelen misafirler için odaların temizlenmesinde yardıma ihtiyacım vardı!"

Mary gözlerini devirir, Diane'in yanından geçip giderdi.

"Sence ben plajda vakit geçirmek istemez miyim?" Ve

Mary de koridoru geçip odasına yürüyor olurdu. "Gerçekten insanın başına belasın, Mary Catherine Chase!" diye bağırdı Diane arkasından. Mary'nin kapısının kapandığını duyunca da, "Deden ne düşünürdü, ha?" diye eklerdi.

Mary hamile olduğunu bilseydi bile bu çok soyut bir anlayış olurdu. Panik olmamıştı. Pek sayılmaz. Çünkü çocuk geri gelecekti. Ona geri geleceğini söylemişti. Sonbaharda rüzgârlar değişip de dünya yeşilden arındığında geri gelecekti. Safir mavisi denizin üstünde beyaz teknesiyle gelecekti. Ona dönecekti. Birbirlerine planlarını fısıldayacaklardı, Mary hemen o gece, zift karası saçlarını gökyüzüne savurarak kaçacaktı.

Bay Pool'un sahilde çokça orkinos yakaladığı bir gün, Alice Water's Edge'e geldi. Mary yatakta uzanmış yatıyordu, ellerini karnına bastırmıştı. Karnında hem yanlardan hem de alt ve üst taraflarından büyüyen gergin yuvarlaklığı hissediyordu. Sanki bedeninin o bölgesinin kendisine ait olmadığını kanıtlamaya çalışır gibiydi. Sanki o bir yabancıydı. Diane kapı eşiğinde belirdi, kollarını önünde kavuşturmuştu. Mary'nin ellerinden biri kaçamak bir şekilde karnının üzerinde düzleşti; diğer eli de yanında duran kitaba kaydı. Ama Diane hiçbir şey fark etmemişti. Diane, Mary'nin yüzüne bakıyordu.

"Bu gece için planın var mı?" diye sordu. Akşamüstüydü ve Diane'in saçları bigudilerin içindeydi. Mary, çoğunlukla Diane ile vakit geçirdiği için yine Barry'nin geleceğini tahmin etti. Diane, Water's Edge'i terk edemezdi, hayır. Yazın değil.

Mary ona bakmadı. "Hayır," dedi, dizlerini kırıp sırtını yastığına yaslayarak.

"Görmek istediğin bir arkadaşın yok mu? Allison ne zamandır buralara gelmiyor."

"O'Neary'ler için bebek bakıcılığı yapıyor," dedi Mary, ama Allison'la aylardır konuşmamıştı. Döndü ve sırtını Diane'e çevirdi, açık kitabını elinde tutuyordu.

"Bayan Pool aradı az önce," dedi nihayet Diane. "Stan'in epey balık tuttuğunu ve beraber balığa gittiği arkadaşlarından da kimsenin istemediğini söyledi. Bu akşam pişirecekmiş. Biz de ister miyiz diye sormak istemiş."

"İster miyiz?"

"Sen ton balığı seviyorsun," diye cevapladı Diane. "Ben ton balığı seviyorum."

Mary sessiz kaldı.

"Bütün balıkları konservelemek muhtemelen Alice'in tüm gecesini alır. Eminim biraz yardım ona iyi gelecektir."

Mary dikkatlice kitabın sayfasının köşesini kıvırdı, parmağını kıvrılma bölgesinde gezdirdi, Diane'in onun için endişelendiğini biliyordu. Genç kızının bütün gün neden uyuduğunu, neden arkadaşlarıyla görüşmediğini merak ettiğini biliyordu. Neden kilo aldığını da. "Peki," dedi Mary. Bayan Pool'a onun açık mavi mutfağında yardım etmeyi severdi. Oradaki dostane sessizliği severdi. "Giderim." Diane'in yüzündeki rahatlama apaçıktı.

Mary oraya vardığında işe başlanmıştı bile. Sıcak, nemli mutfağa adım attı, ardından perde kapı çatırdayarak kapandı. Bayan Pool beyaz tezgâha doğru eğilmişti, düdüklü tencerenin altında ocak kıpkırmızıydı. Gazete yapraklarıyla kaplı küçük mutfak masasının üstü kaygan ve parlak pembe et tepecikleriyle doluydu. Tavanda asılı olan pervane dönen gölgesini odaya düşürüyordu.

Mary, Bayan Pool'un yanında durdu. Kadın tek kelime etmeden elini Mary'nin sırtına koyup gülümsedi.

"Annem yardıma ihtiyacın olduğunu söyledi."

"Daha çok bir arkadaşa ihtiyacım var," dedi. Çocuk sa-

hibi olamamak Alice Pool'un hayatının en büyük trajedisiydi, Diane'in nezaketiyle Chase kızları, Pool hanesinde çocuksuzluğun yarattığı boşluğu doldurmaya çalışıyorlardı.

"Ne yapayım?"

Alice başıyla arkalarındaki balık yığınını işaret etti. "Onları kavanozlara koyabilirsin. Hazırlarsın." Yerdeki bir kutunun içinde cam kavanozlar vardı. Masanın üzerinde de kesme tahtası ve bıçak vardı.

Mary sandalyeyi çekip oturdu. "Hepsini kavanozlayacak mısın?"

"Öyle düşünüyorum," dedi Bayan Pool, ocak ayarına bakarak.

"Ne kadar doldurayım kavanozları?"

"Tepedeki çizgiye kadar doldurabilirsin," diye cevapladı Bayan Pool. "Onları önce parçalara ayır."

Mary önce iri et parçalarından aldı. Hâlâ soğuktu ve deniz tuzu kokuyordu. Sonra bıçağı aldı, zarif bir hareketle eti ikiye ayırdı. Mary böyle işleri yapmaktan çekinmezdi. Daha küçükken Bay Pool ile tekneye binerdi, Bay Pool ona jileti balığın omurgasından sokmayı ve birkaç marifetli kesme hareketiyle kılçıklarıyla iç organlarını çıkarmayı öğretirdi.

İkisinden biri tek kelime etmeden önce bir saat kadar çalıştılar. Mary, Alice Pool ile ilgili bir şeyi seviyorduysa, o da onun sessiz kalabilme yeteneğiydi. Mary, Diane ile baş başa kaldığında, Diane sürekli bilgi alma çabası içinde olurdu. *Matematik dersi nasıl gidiyor? Angie Barclay'ın annesi daha iyi hissediyor mu? Kathy'yi bu aralar gördün mü? Ann? Laura?* Ama Alice Pool böyle sorular sormazdı. Sadece sessizce mırıldanırdı.

Nihayet konuştuğunda, söylediği şey bir açıklama oldu.

"Stan Japonların balığı çiğ yediğini söylüyor." Sesi uzak ve hafifti. Sanki aklındaki bir düşünceyi kovmak için konuşuyor gibiydi. "Yani önceden balığı pişirmiyorlar bile."

"Neden?"

"Bilmem," dedi Bayan Pool. "Garip fikirleri var."

Bayan Pool'un sırtı ona dönükken, Mary temiz bir balık parçasını aldı ve parmak uçlarıyla ayıkladı. Balık parçasını yüzüne yaklaştırdı ve arkasını çevirip dikkatlice inceledi. Sonra da balığı dudaklarının arasından içeri soktu ve ağzını doldurmasına izin verdi. Isırdı ve balıktaki soğuk, diri direnci hissetti. Bayan Pool'u izlerken -omuzlarının yumuşak yuvarlaklığını, sarkık boğazını- Mary bir şeyler saklamanın verdiği ve kendini ağır ağır belli eden tatlı zevki hissetti.

"Bay Pool bir zamanlar orada yaşamıyor muydu?" diye sordu Mary nihayet. Mary cevabı biliyordu ama yine de tekrar duymak istedi. Kimsenin bundan haberi olmasa da Mary, Bay Pool'un fotoğraf albümüne bakmış ve onun kum rengi üniformalı fotoğrafını görmüş, ailesiyle, genç ve âşık Alice'in ona yazdığı sararmış mektup demetini okumuştu.

"Mmm-hmm," diye cevapladı Bayan Pool. "Savaştan sonraydı. Okinawa'ya gönderildi."

Mary Japonya'yı haritadan bulmuştu, parmaklarını hilal şeklindeki ülkenin üzerinde gezdirmişti. "Oraya gitmek istiyorum," dedi. "Bir gün."

Kafasını kaldırıp ona bakmadan Bayan Pool kıkırdadı.

Mary ve Bayan Pool o akşam elli kilo kadar ton balığı konserveledi, kiler raflarını bir yıl yetecek balıkla dolduracak kadar olmuştu.

Son yığını da kavanozladıktan sonra Mary ıslanmış gazete kâğıtlarını topladı ve kulübedeki metal çöp kutusuna attı. Mutfağa geri yürüdü ve perde kapı tekrar arkasından çatırdayarak kapandı. Bir anlığına Bayan Pool'u izledi. "Sanırım artık gideceğim," dedi.

Bayan Pool döndü ve Mary'ye doğru adım attı. Onu kendisine çekip sarıldı. Belki saatler süren konserveleme işinin verdiği yorgunluktan Mary unutmuştu ya da belki de Bayan Pool'un sarılması çok doğaldı. Diane'in sarılmalarından önce gelen o hareketleri ve temkinli ikilemi barındırmıyordu. Ama Bayan Pool'un eli Mary'nin sırtında durduğunda, nazikçe onun bedenini kendininkine yaklaştırdığında, Mary'nin karnındaki ısrarcı bir şekilde belirginleşen yuvarlak sertlik kendi varlığını belli etti. Aralarında bir küre gibiydi. Mary tepki veremeden, sıvışamadan Alice Pool'un nefesi net bir şekilde kesildi, sonra geri çekildi. Elleri Mary'nin omzunda, korkmuş gözleri Mary'ninkileri inceliyordu.

"Pekâlâ," dedi Mary, yüzü ne kabullenme ne de suçluluk gösteriyordu. "Eve gitsem iyi olur." Gecenin içinde kapıyı açıp gitti. Çelimsiz çimlerin içinden yürüyüp Water's Edge'e giderken geri dönüp bakmadı. Ama dönseydi, Bayan Pool'un tuğla duvarın önünde durup önlüğü hâlâ üstündeyken onu izlediğini, tepedeki projektörün parlak ışığının etrafında da sineklerin dönüp durduğunu görürdü.

Water's Edge'in ofisine hızlıca bir bakış attı, Diane ve Barry'nin koltukta oturduğunu gördü, Çin restoranından söyledikleri yemeklerin kutuları önlerinde duruyordu. Televizyon açıktı, Diane'in ayağı orta sehpanın altında Barry'nin ayak bileğini okşuyordu.

Mary'nin kapıyı açmasıyla kapının zili çaldı.

Diane doğruldu, gözleri televizyona dikilmiş olan Barry'yi dirseğiyle dürttü. "Merhaba, tatlım!" dedi. "Alice'le nasıl geçti?"

Mary önlerinde yayılmış halde duran yemeği inceledi. Açtı. Artık hep açtı. "İyiydi. Bitirdik."

Diane etkilenmişti. "Bu harika. Öyle değil mi, Bare?"

Barry kafasını salladı. "Evet, iyi iş çıkarmışsınız," diye mırıldandı. Sonra televizyona döndü.

"Peki o zaman," dedi Mary, buz gibi bir sakinlikle. "İyi geceler."

"İyi geceler, tatlım!" diye seslendi Diane.

O gece Mary odasına dönerken, artık her şeyin ortaya çıkmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Aslında bu her zaman böyleydi. Çünkü her ne kadar Alice Pool'un kendi çocuğu olmamış olsa da Mary'nin karnında hissettiği şeyin ne olduğunu bilirdi. Onu daha önce de hissetmişti. Diane'in hamileliğini de ilk öğrenen oydu.

YİRMİ ALTI

1989

Okyanus kenarındaki otelin adı Sea Cliff'ti. Bu isme aşinaydı. Mary küçükken ve büyükbabası hayattayken, ona eski ve büyük otellerin ve kraliyetle film yıldızlarını ağırlamış yerlerin dergilerden alınmış fotoğrafını gösterir, *Prenses Grace burada kaldı,* derdi. Ya da *Cary Grant ile burada bir film çekildi.* Mary, mavi polyester kaplı bu kucakta oturur ve fotoğraflara bakardı, gerçek olamayacakmış gibi parlak duran renklere bakardı. Hikâyelere bayılan bu kız otellerin bu hikâyelerin deposu olduğunu anladı.

Ama Sea Cliff'i başka bir yerden biliyordu.

Hannah ve o Sea Cliff'i ilk defa gördükten sonra yakınlardaki bir plaja sürüp kamyoneti yol kenarına park ettiler. Beline sarılı bir battaniyeyle Mary ahşap merdivenlerden kumsala indi. Suyun kenarında hava birkaç derece düşüktü ve daha serindi.

"Burayı sevdim," dedi Hannah, sahil kuşlarının dalıp ötmelerini izlerken.

BİLGİ EVİ KÜTÜPHANESİ

Mary gözlerini kırpıştırdı. Suya vuran sabah güneşi her şeyin rengini soluk ve pastel gösteriyordu. "Evet," dedi, kafası yana yatıyordu, uzun süre araba sürmekten yorgun düşmüştü. "Seveceğini biliyordum."

Mary yere yattı ve uyudu, kum siyah saçlarına karıştı. Hannah dizlerine kadar suya battı, buz gibi soğuk ve köpüklü suyun bacaklarının arasından geçmesine izin verdi. Dalgaların kıyıya vurmadan önce onun sırtına çarptığını hissetti. Sonra da ayaklarının altındaki kumun Pasifik hareket ettikçe değiştiğini izledi.

Mary yolculuğun yorgunluğunu yeterince üstünden attığında kızarmış gözlerini ışığa karşı kapatıp oturdu. "Biraz yiyecek almamız lazım," dedi etrafındaki havaya. Hannah'nın tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu, sadece yakın olduğunu tahmin ediyordu. O her zaman yakındaydı.

"Bir yer geçtik," diye cevapladı Hannah. "Fırına benziyordu."

"Aç mısın?" dedi Mary.

Ufuk çizgisinden mürekkep mavisi bir geminin yavaşça geçişini izledi Hannah. "Evet," dedi, sudan çıkmak istemiyordu. "Sanırım."

Chase kızları ahşap merdivenleri çıkıp sokağa geldi ve fırına sürdü. Dışarıda kaldırım taşında oturup tarçınlı çöreklerini ağız dolusu lokmalar halinde ve hiç nefes alıp konuşmadan yediler. Nihayet, Mary konuştu, ağzı çörek doluydu. "Ben otele gidip iş bulacağım."

"Sence seni işe alırlar mı?" diye sordu Hannah. Arabaların geçmesini izliyordu, burada, deniz kenarında, güneşin üzerinden yükselmeyip okyanusa battığı yerde ne kadar kalmak istediğini saklamaya çalışıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Mary. Ama onu işe alacaklarını

iliklerinde hissediyordu. Mary bu şehirde bir son hissediyordu. Bir kesinlik. Tatlı bir tuzak, sıkıca kapalı bir kapı. "Ama eminim alırlar. Oteller her zaman işe alım yapar."

Sea Cliff'e girip iş için birisiyle konuşmak istediğini söylediğinde küçük bir konferans salonuna alındı ve oturması için yer gösterildi. Sanki saçları mat ve kumlu değilmiş gibiydi. Sanki bir gün önce üstüne geçirdiği kıyafetleri giymiyormuş gibiydi. İnsan kaynakları birazdan onunla olacaktı, öyle söylenmişti.

İnsan kaynakları, yapılı bir adam formunda içeri girdi. Adam haşlanmış tavuk kadar soluk renkliydi, dökülmüş donuk sarı saçları vardı. Mary'nin karşısındaki koltuğa kendini sıkıştırdı. Basenleri oturduğu koltuğun kenarlarını zorluyordu.

"Bob Kossel," dedi, elini uzatarak.

Mary elini tuttu, ılık ıslaklığını hissetti. "Mary Chase," dedi.

Görüşme başladı.

"Demek önceden otellerde çalıştınız, Bayan Chase?"

Mary ona sırıttı. "Hayatım boyunca."

Ve ona bahsi geçen, geçen yıl kapanan ve babasının işlettiği, içinde büyüdüğü otelinden bahsetti.

"Pekâlâ," dedi, üstündeki kıyafet kadar sağlam olmayan bir sesle. Program gibi gözüken şeye baktı, gözlüklerini burnunun üstünde kaldırdı. O, başına bir şeyler gelen bir adamdı. Seçenekleri onun adına yapılmış bir adamdı. "Sanırım doğru zamanda geldiniz. Çalışanların yarısı üniversiteye döndü."

"Bu harika!"

"Resepsiyon işi."

"Mükemmel!"

"Eh, öyleyse..." Adam ona otorite göstergesi olarak par-

mağını salladı. "Gece vardiyasıyla başlaman gerekecek. Şu an resepsiyonda çalışan kız gündüz vardiyasına geçmeyi bekliyordu."

Mary'nin tebessümü ağır ağır geldi ama hakikiydi. "Gece vardiyası mükemmel olur," dedi.

Bob ona baktı, şüphelendi. Kimse gece vardiyasını istemezdi. Asla.

"Kız kardeşim var," dedi Mary. "Benimle yaşıyor. O okuldayken uyuyabilirim."

Kızlar bir ev buldu. Ev çamaşırhanenin üst katında, kasabanın marketinin arkasındaydı. Ev sahibi onlarla Mary'nin Sea Cliff'teki işi aldığı günün akşamında evde buluştu. Mary, evin içinde elleri arkasında yürürken, ev sahibi onu izledi.

"Demek faturalar dahil?" diye sordu.

"Doğalgaz, su ve elektrik. Telefonu ödemeniz gerekecek. Eğer bağlatırsanız interneti de."

Mary ilk ayın kirasını ve depozitoyu nakit ödedi. O yaz iyi idare etmiş ve biraz para biriktirmişti.

Küçük, tek odalı bir evdi. Hannah ile kaldıkları karavandan daha küçüktü ama daha temizdi ya da en azından bütün gün çalkalanıp dönen metal kurutucunun yukarı çıkardığı temiz kokulu ılık havayla daha temiz kokuyordu. Mary buranın yazın çok sıcak olacağını biliyordu. Ama oraya güz başlamadan, sis denizden yükselip vadiye yerleşerek gece sıcaklığı düşürdüğünde gelmişlerdi.

Oradaki ilk akşamlarında Hannah cam kenarına diz üstü oturup dışarıyı izledi. Postacının mektuplarını attığı metal yarığa baktı, merdivenlere çıkan hole ve çöplerini koymalarının söylendiği çöp kutusuna baktı. "Sevdim," dedi.

Mary onun arkasına, halının üstüne oturdu. Ama tek

kelime etmedi, Hannah'yı izledi, yüzünün yoldan geçen arabaların ışığıyla aydınlanmasını izledi. O gece Chase kızları uyku tulumlarını bir kez daha çıkarıp yere serdi. Pencereleri sonuna kadar açıp içeriyi okyanus havasıyla doldurmaya çalıştılar. Yan yana uzandılar, Mary parmağını Hannah'nın buklelerinden birine geçirdi.

"Bir süre sıkıntılı olacak," dedi, uykunun başlangıcını suyun üstünde oluşan ince bir buz tabakası gibi bedeninde hissetti. "Ben maaş almaya başlayana kadar."

Hannah başıyla onayladı. Anlıyordu.

"Bir de sen uyurken işte olmam gerekecek. Ama eve erken geleceğim. Sen okula gitmeden."

Hannah'nın yüzünü görmüyordu ama üzerinden neşe kıvılcımlarının geçtiğini biliyordu. Hannah konuştuğunda kelimeler merakın verdiği bir hızla ağzından dökülüyordu. "Sence burdaki okulda kilitli dolaplar olur mu?"

"Muhtemelen," dedi Mary. "Benimkinde vardı."

Hannah derin bir nefes çekti. "Bu iyi," diye fısıldadı, kelimeler nefesiyle birlikte hızlıca ağzından çıktı.

"Yarın okulu ararız. Ne zaman başlayabileceğini öğrenirim."

Sonra Hannah yana döndü ve Mary'ye sokuldu, bir kolunu ablasının üstüne attı. Yüzünü Mary'nin uyku tulumuna gömdü, sonra mırıltılı bir şekilde konuştu. "Teşekkürler, Mare."

Ertesi sabah, marketin önündeki ankesörlü telefondan Mary kasabanın ortaokulunu aradı. Üç farklı kişiyle konuşması ve Hannah'nın durumuyla ilgili konuşabilmesi için müdürün hatta gelmesi için dakikalarca beklemesi gerekti.

"Yani hiç resmi eğitim almadı?" Adamın sesi hattın öbür ucunda çatladı. Ahize Mary'nin elinden kayacaktı.

Mary telefon kulübesinin cam duvarına yaslandı. "Hayır, aldı," dedi. "Anaokuluna gitti. O zamandan beri de ona kendim eğitim verdim."

Hatta sessizlik vardı. "Peki. Ama ona bazı sınavlar yapmamız gerekecek ki onun için doğru sınıfı bulabilelim."

"Ne zaman?" diye sordu Mary. "Sınavları ne zaman yapabilirsiniz?"

Sınavlar birkaç gün içinde yapılacaktı. Kızlar günün kalanını ceplerindeki parayla yapabildikleri birkaç şeyle geçirdiler. Biraz market alışverişi yaptılar, Mary kamyonete benzin koydu. Önünde iki bisiklet bulunan bir evin önünden geçtiklerinde sahilden dönüyorlardı. Bisikletlerin üstünde SATILIK ilanı vardı.

Mary arabayı önüne park etti.

"Bak," dedi, bisikletleri göstererek. Bir tanesi Hannah'ya uygun boyuttaydı. Mary emniyet kemerini çözdü ve kamyonetin kapısını açtı. "Kaça sattıklarını soracağım."

Kapıyı çaldı. İki dakika sonra bisikletlerden birini arabaya sürüklüyordu.

"Arkayı hazırla!" diye seslendi Hannah'ya.

Hannah kamyonetten hızlıca indi ve bagajın ağır kapısını açmak için tüm gücüyle bastırdı.

"Beğendin mi?" diye sırıtarak sordu Mary kamyonete ilerlerken. "Bu senin yeni bisikletin."

Hannah bisiklete baktı. Metalik yeşil renkteydi ve antene benzeyen bir direksiyonla büyük, beyaz bir selesi vardı. Hannah güldü, eli başının üstünde gezindi. "Çılgın bir şey bu."

"Tamam, hadi bunu kamyonete sokmaya çalış. Ben diğerini de getireceğim."

"Neden bahsediyorsun?"

"Bir kardeş lazım, değil mi?" dedi Mary, eve doğru giderken arkasına bakmadan.

Kızlar arabayla ilerlerken Hannah arkalarında zıplayıp sarsılan bisikletlere baktı. "Bunlar ne kadardı?"

"İkisini yirmi dolara aldım." Mary de Hannah ile beraber dikiz aynasından sahip oldukları yeni şeylere baktı.

Hannah koltuğunda yaslandı, kollarını göğsünde birleştirdi. "Onlara isim vermeliyiz."

"Hayır," dedi Mary, gösterge tahtasına vurarak. "Kamyonetimiz kıskanır."

"Sen çok... garipsin," dedi Hannah gülümseyerek.

Masa ve sandalye olmadan o gece yerde yemeklerini yediler. Yemekleri dondurulmuş Fransız ekmeği pizzasıydı, ikiye bölünmüş kutuda gelmişti.

Mary bir ısırık aldı. "Kapıyı açma," diye uyardı, peynirin sıcağıyla yüzünü buruşturarak. "Asla. Ben burada değilken."

Hannah boğazından aşağı daha küçük bir lokma gönderdi. "Biliyorum, Mare." Bunların hepsini önceden yaşamıştı. Altı yaşından beri Hannah geceleri tek başına geçiriyordu. "Ben aptal değilim."

Mary boş odaya baktı. Televizyon yoktu. Telefon yoktu. Sadece yerde iki uyku tulumu vardı, evde önceden kalma bir radyo ve birkaç kız dergisi vardı. "Bir şey olursa, doğrudan markete git. Orada birileri vardır." Hannah tabak olarak kullandığı kutuyu okuyordu. "Küçük Tavşan?"

"Biliyorum, Mare," dedi Hannah, pizzasını tekrar ısırmak için ağzına yaklaştırırken. "Markete git."

Yeni bir yere her gelişlerinde Mary böyle olurdu. Hannah o gece yatmak için banyoda hazırlanırken Mary işe gitti. "Sen uyanmadan evde olurum," dedi, kapı önünde oyalanıp Hannah'nın dişlerini fırçalamasını izlerken.

"Biliyorum," dedi Hannah, ağzı köpükle dolu bir şekilde. El salladı. "İyi şanslar!" Sonra Mary koridora çıktı, kapıyı kapadı ve kızlar böylece ayrıldı.

O gece Sea Cliff'e gidiş yolunda Mary kamyonetin camlarını indirdi, mesafeyi yolların izin verdiği ölçüde hızlı bir şekilde katetti, rüzgârın saçlarını uçuruşunu hissetti. Önünden geçtiği evlerin camları karanlıkta sarı sarı parlıyordu ve sıcaklık düşüyordu. Mary klimayı çalıştırdı, menfezin yarıklarından sıcak havayla birlikte gelen homurtuyu duydu. Sıcak havanın camdan çıkıp geceye karışmadan önce ona çarpmasını hissetti. Araba kullanırken hem camları açmayı hem de klimayı çalıştırmayı severdi. Bu onun için eşi benzeri olmayan bir tutkuydu.

Sea Cliff'e vardığında kamyoneti park etti ve dikiz aynasından kendine baktı. Sonra makyaj çantasını çıkardı. Kamyonetin içi sadece otoparkın ışıklarıyla aydınlanıyordu, kirpiklerinin üstünden göz kalemiyle kalın bir çizgi çizdi. Bu onu egzotik gösteriyordu, eski zaman kraliçeleri gibi. Saçlarını taradı, yumuşak ve parlak görünene kadar sertçe pembe kıllı bir fırçayla çekiştirdi, sertçe fırçaladı.

Kapı görevlisi Mary gelince cam kapıyı açtı, başıyla saygılı bir şekilde selam verdi. "İyi akşamlar." Resepsiyonda kendisini tanıttı ve derhal gece müdürüne yönlendirildi. Müdür ona bir üniforma verdi. İsminin yazılı olduğu bir etiket verdi. Otelde gezdirildi ve gece vardiyasında çalışanlarla tanıştırıldı. Otelde geceleri kemik kadro çalışırdı, Mary'nin gece vardiyasını sevme sebeplerinden biri de buydu.

"Senin vardiyan yavaştır," dedi müdür, resepsiyonda oyalanırken, elleri cebindeydi. "Sadece Curtis ve sen varsın genelde." Curtis lobi girişinde duran görevliydi, sağ kolu büküktü, eli cebindeydi. Sol omzu hafif eğikti ve sırtı garip

bir şekilde kamburdu. Üniforması ince ve eğik figürünün üstünde gevşekçe sallanıyordu. Gözleri gölgelenmişti ama hızlıydı, odanın etrafında bedeninin gösteremediği bir çeviklikle dolaşırdı.

"Ah, peki," dedi Mary. Sanki bilmiyormuş gibi. Sanki Water's Edge'te büyümemiş gibi. Geceleri ofisi kilitlerlerdi. Kapalı yazısı koyarlardı. Saat ondan sonra kim gelirse ya kendi başının çaresine bakmak zorundaydı ya da Diane yatak odasından sabahlığını bağlayarak gelene kadar kapıyı çalacaktı. *Üzgünüm, tüm misafirlerimiz geldi, diye düşünmüştük.*

Gece müdürü Mary'nin yanındaki kıza selam verdi. "Sam sana anlatır," dedi, sanki Mary ona güvenmezmiş gibi. "Aylardır gece vardiyasında."

"Eminim," dedi Mary. "Öyledir."

Müdür gidince Sam ve Mary sessizlik içinde dikildiler. Sam'in Mary'ye işi öğretmesi gerekirdi ama Mary onun sürekli -kadınların genelde yaptığı gibi- kendisine kaçamak bakışlar fırlattığını gördü. Bunlar cinsellik içermeyen ama aynı zamanda tutku ve istek dolu, çaresiz bakışlardı. Sam onun arkadaşı olmak istiyordu.

"Nerelisin?" dedi Sam.

Mary ona bir bakış attı, sonra da bakışını mermeri, kolonları ve büyük, güzel çiçekleri olan geniş lobiye çevirdi. "Doğu yakası."

"Nasıl buraya geldin?"

"Arabayla."

"Erkek arkadaşın var mı?"

Mary sessizce kıkırdadı. "Hayır."

Kısa bir sessizlik oldu. Mary bilgisayarın siyah-yeşil ekranının yanından bir kalem aldı.

"Yarın ikinci vardiyaya geçiyorum," dedi kız, Mary'yi etkileme umuduyla. "Bugünden itibaren onda çıkarım."

Ama Mary sessizdi. Kalemi nazik bir şekilde Sea Cliff defterinin üstünde geziniyordu. Kapı görevlisi Curtis'i çiziyordu, onu bir pelerin ve asayla çiziyordu. Curtis onun bakışlarını hissedince çenesini kaldırdı, bedenini daha da bir dikleştirdi, biraz daha doğrulttu.

Misafirler geldiğinde Curtis arkalarına sıvışmış olurdu, elinde çantaları taşımak için yük arabası olurdu. Misafirler reddedemeden eşyalarını oraya yerleştirmeye başlardı. Durumdan rahatsızlığını belirtmeye hazır olanlar, valizleriyle yardıma ihtiyacı olmadığını söylemeye yeltenenler bile yardımını sunan kambur adamı reddedemiyordu.

Böyle bir valiz taşıma işinden sonra resepsiyonun önünden geçti. Gözleri kısa bir anlığına Mary'ninkileri buldu. "Otel California'ya hoşgeldin," dedi. Harap olmuş bir prens gibi topallayarak geçti.

Mary ve Curtis ilk birkaç gece sessizlik içinde çalıştı, ikisi de birbirini tartıyordu. Mary, Curtis'in gelip oturmasını, lobi boyunca yerleştirilmiş konforlu kulüp sandalyelerine yığılmasını bekledi. Ama Curtis dimdik durdu, ancak Mary yorgunluğun bedenine her zamankinden daha çok yük olduğunu fark edebiliyordu.

Dördüncü gece, oteldeki hiçbir şeyin hareket etmediği o ölü ve karanlık zamanda, lobinin karşısındaki bar karanlığa gömülüp müşterileri dağıldığında Mary'nin gözleri Curtis'in üstünde durdu. Curtis hemen fark etti, Mary biliyordu ama cesur bakışını sürdürebildiği kadar önünde tuttu. Nihayet Mary'ye baktı. Mary, "Ne zamandır buradasın?" diye sorana kadar birbirlerine sessizlik içinde baktılar.

Curtis'in kaşları kurnazlık ve eğlenmişlik ya da ikisinin bir karışımıyla havaya kalktı. "Sekiz yıldır."

"Peki neden hâlâ gece vardiyasındasın?" Kimse gerekenden fazla gece vardiyasında kalmazdı. Herkes biri işten çık-

tığında ya da çizelgeleri izin verdiğinde gündüz vardiyasına geçerdi.

Curtis'in dudaklarının kenarında küçük bir tebessüm kıvrılması belirdi. Mary'ye doğru başını salladı. "Sen neden gece vardiyasındasın?"

Mary'nin başı Curtis'e bakarken yana eğildi. Neden olduğunu bilmeden Curtis'e güvenebileceğini biliyordu. "Çünkü aslında kimse bizi izlemiyor," dedi. Bu, Curtis'in anlayacağını düşündüğü bir histi. O da birilerinin onu izlemesinden hoşlanmıyordu ama farklı sebeplerden ötürü. Mary bir kalem aldı ve çizmeye başladı. "Seni çiziyorum," dedi nihayet. Gözleri kâğıda odaklıydı. "Görmek ister misin?"

Mary o sabah eve döndüğünde Hannah hâlâ uyuyordu. Şafağın ışığıyla aydınlanmaya henüz başlayan boş dairede bir süre gezindi ve Hannah'nın yanına, uyku tulumuna kıvrıldı. Hâlâ uykudaki Hannah kendi etrafında dönerek Mary ile aralarındaki mesafeyi kapadı. İşte böyle, bedeni Hannah'nın bir parçası halindeyken Mary uykuya daldı. Üniforması hâlâ üzerindeydi, isim etiketi de hâlâ ceketine iğneliydi. Ama uykusu derin ve rüyasızdı. Hiçbir zaman uyanmak istemeyeceğin türden bir uykuydu.

Mary nihayet uyandığında kaç saat geçtiğini bilmiyordu. Tek bildiği akşam güneşinin çıplak pencerelerden aşağı indiğiydi. Işığın etkisiyle ürperdi, yüzüstü döndü, güneş ışığı sırtını ısıtıyordu. Kollarını başının üstüne koyup ışıktan korundu. Yattığı yerden beş metre ötede olmayan küçük mutfaktan Hannah'nın küçük radyodaki tiz müziğe eşlik ettiğini duydu. Bir Madonna şarkısıydı.

Hâlâ uyku tulumuna gömülü bir şekilde Mary kendi kendine gülümsedi ve dinledi. Yattığı yerden seslendi. "Annem gibi şarkı söylüyorsun." Oturdu ve kapı eşiğinden,

müzikle kafası sallanan ve buzdolabından bir kutu süt çıkaran kız kardeşine baktı. "Ne zaman Carole King çalsa çıldırırdı."

Hannah işe devam etti. *Like a virgin. Ooo-ooo-ooo, like a virgin.*

Mary ceketini çıkarıp fırlattı. Sonra tekrar güneşi fark etti. "Saat kaç?"

Hannah şarkı söylemeyi sadece cevap verebilmek için durdurdu. "Bence saat dört filan." Sütü mısır gevreği dolu bir kâseye boşalttı.

Mary yatak odasının kapı eşiğinde yığılı duran çantasına baktı. "İşten ne aldım görmek ister misin?"

"Peki," dedi Hannah, yumuşak hareketlerle yürüyerek. Kapı eşiğinde durdu, kâseyi ağzına yaklaştırdı, mısır gevreğinden yedi.

Mary başıyla çantayı işaret etti. "Bana çantamı ver," dedi.

Hannah çantayı aldı, ağırlığını fark ederek Mary'ye attı. Çanta zemine tuhaf bir gümbürtüyle düştü. Mary içine uzandı. Bir süre karıştırdıktan sonra bir kaşık çıkardı.

"İşte," dedi, Hannah'ya uzatarak.

Hannah kaşığı hemen gevreğe daldırdı. "Mükemmel."

"Dört tam setim var." Sonra Mary çantasının içindekileri uyku tulumunun yanına döktü, içinden şampuan şişeleri, şeker paketleri ve küçük reçel kavanozları çıktı. Minik sabunlar, mini bardan alınmış ceviz, hatta misafirhane telefonu bile vardı.

Hannah hemen reçel kavanozuna uzandı ve etiketi okudu. "Bunlar çok havalı," dedi, çekinmişti, bir insan koruyucu içerikli meyveden ne kadar çekinebilirse.

"Biliyorum. Sea Cliff'te güzel şeyler var. Çok iyi gidiyoruz, Küçük Tavşan."

Hannah reçel kavanozunu bıraktı. "Bunları aldığın için başın belaya girmeyecek, değil mi?" diye sordu. Belaya sebep olmak istemezdi. Buradan gitmek zorunda kalmak istemezdi.

"Hayır," dedi Mary. "Hiç sorun yok. Bunu fark etmezler bile." Ama Mary'nin bildiği, her zaman biliyor olduğu şeyse hareketsiz durup bir tuzağa düştüğünde belanın seni bulabileceğiydi.

YİRMİ YEDİ

1989

Kızlar uçuyor, saçları arkalarından dalgalanıyordu, yüzleri güneşe dönüktü. "Muhtemelen bazı günler okula sürmen gerekecek," diye seslendi Mary arkasından gelen Hannah'ya. Chase kızları bisikletlerinin üstündeydi. Parlayan jantlı ve vızırdayan renkli tekerlekli, muhteşem bisikletlerinin üzerinde. Bisikletinin üstünde Mary, yolun altında yok oluşunu izlerken hareket halinde olmanın zevkini hissetti.

"Otobüs yok mu?"

"Var ama otobüs çok kötü," diye cevapladı Mary. Hannah onu geçsin diye yavaşladı. "Otobüste hep sivilcelerini sıkan ve yumurtalı sandviçlerini yiyen çocuklar olur."

Mary, Hannah'ya bisiklet kullanmayı öğreten çocuğu hatırladı. Tamircilik yapıyordu ve bir müzik grubunda çalıyordu. Hannah'yı kimyasal madde fabrikasının otoparkına götürdü, onu kız kardeşinin eski bisikletine bindirdi, seleden tutup Hannah kendi kendine sürebilene kadar arkasından koşturdu. O gece çocuk Mary'nin kulağını dikiş

iğnesiyle iki yerinden deldi, sonra da büyükannesinin yakut rengi küpesini deliğe geçirdi. Mary kulağındaki delikten çenesine kan sızdığını hissetti. Tereddütsüz bir şekilde çocuk kanı diliyle temizledi, dudaklarını nazikçe yumuşak ve şişmiş kulak memesinin üstüne kapattı. Üç gün sonra Chase kızları oradan gitti. Bir not bırakmadılar. Yıllar boyunca Mary'nin kanının tadı çocuğun zihnine davetsizce gelirdi, ağzının ıslandığını, kasıklarının ağrıdığını hissederdi. Bir de Mary Chase'in tadını hatırlardı.

Kızlar köşeyi döndü, zincir çitlerle çevrilmiş devasa bir tuğla yapının ardında kalan spor sahaları görüş alanlarına girdi. Hannah elleriyle fren kollarını kavradı ve bisiklet yavaşladı. "Burası mı?" diye sordu. Yüzü temkinli ve tetikteydi. Tahmin ettiğinden daha büyüktü.

Mary hesaplarken gözlerini kıstı. "Burası," dedi.

Hannah durdu ve dengesini sağlamak için bir ayağını yere koydu. Mary de aynını yaptı. "Sence bu sınavlar zor olur mu?"

"Muhtemelen hayır," diye cevapladı Mary. Sonra da ayağıyla pedala bastı ve bisikletinin ona hemen cevap vererek beton kaldırımda kaydığını hissetti. "Sadece bilmen gereken şeyleri bilip bilmediğini kontrol etmek istiyorlar."

Mary tepe okula doğru eğimlenince bisikletin hızlanmasına izin verdi. Sonra da otoparka doğru yumuşak bir dönüş yaptı. Metal bisiklet standının önünde durdu. Yanında, Hannah bisikletini tiz bir ses çıkartarak durdurdu, yalpalayarak indi. Gergindi, Mary fark edebiliyordu.

Mary bacağını salladı, indirdi ve Hannah'ya baktı. "Sende bir sorun varmış gibi davranmalısın," dedi. "Birileri kendini tanıttığında gidip sarıl. Böyle, tanıştığı herkese sarılan bir deli gibi davran."

Hannah kıkırdadı, bu gergin, sinir bozucu bir işti. "Sen-

ce orada başka birileri de olacak mı?" diye sordu Hannah. "Bu sınavı alan?"

"Muhtemelen hayır, Küçük Tavşan. Burada okul birkaç hafta önce başladı."

Okula girerlerken Hannah, Mary'ye yakın yürüyordu. Okul herhangi bir okul gibiydi. Koridorlardaki beton duvarlar parlak bir sarı renge boyanmıştı ve el yapımı posterler, kupa dolaplarıyla doluydu. Öğrenciler sınıflardaydı, bu yüzden de girişe bakan cam ofisin dışında bina boş gözüküyordu. Mary kapıyı iterek açtı. Yüksek bir masanın ardında yaşlı bir kadın oturuyordu. Chase kızları içeri girince kafasını kaldırdı. "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Mary masasına yürüdü ve yaslandı. "Bu Hannah Chase," dedi Mary, arkasındaki kardeşini başıyla işaret ederek. "Buraya yerleşmek için sınavlara girecekti."

Telefon ahizesi yerinden kaldırıldı, az sonra da Hannah sürekli gülümsüyormuş gibi duran arkadaş canlısı bir kadın tarafından karşılandı, sırtı sıvazlanıp başarılar dilendi. "Sadece bizim için birkaç kısa test çözeceksin, tamam mı?"

Hannah, Mary'ye baktı, sonra da kadına dönüp kafasını salladı.

"İyi şanslar, Küçük Tavşan," diye seslendi Mary, kadın Hannah'yı sınav salonuna yönlendirirken. Hannah dönüp geriye baktı, Mary de ona sarılırmış gibi yaptı. Hannah döndü, yüzünde belli belirsiz bir tebessüm vardı.

Hannah sınavdayken Mary bekledi, başını arkasındaki duvara yasladı, kollarını göğsünde birleştirmişti. Gözlerinin kapandığını hissetti. Okula gelmeden önce, vardiyasından sonra ancak birkaç saat uyuyabilmişti.

"Biraz sürecek," dedi girişteki kadın. Saçları kıvırcık ve griydi, kafasının tepesinde bir topuz yapılmıştı.

"Önemli değil," diye cevapladı Mary, tavana bakarak. "Beklerim."

Birkaç dakika geçti. "Siz annesi misiniz?" diye sordu sekreter.

Mary ona baktı. "Affedersiniz?"

"Dosya işleri için gerekli," diye cevapladı kadın. Sekreter uzatarak kahverengi bir dosyayı salladı. "Doldurulması gerek. Şimdi yapsak iyi olur." Mary ayağa kalktı, kadından formları alırken bir gözünü ona dikti. "Madem bekliyorsunuz." Ofisin telefonu çalmaya başladı, kadın ahizeyi kaldırdı. "William Brown Ortaokulu. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Mary yerine döndü ve kâğıtlara, beyaz kâğıtlardaki siyah harflere baktı. Okul Hannah'nın ismini, doğum yeri ve tarihini, son eğitim aldığı yerin adresini istiyordu. Herhangi bir sağlık sorunu olup olmadığını soruyorlardı. Ebeveynlerinin ya da yasal vasilerinin isimlerini soruyorlardı. Çalıştıkları yerleri. *Mary Chase,* diye yazdı. *Sea Cliff.* Dosyayı kadına geri uzattı.

"Teşekkürler, tatlım," dedi, dosyayı ondan alıp bakış atmadan masasına koyarken.

Mary orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Koridorun dolup boşaldığını, tekrar dolup boşaldığını görecek kadar bekledi. Sekreter kadının kahverengi bir paket çıkarıp ton balıklı sandvicini yiyeceği kadar bekledi. Nihayet Hannah, hiç durmadan gülümseyen kadın tarafından sınav salonundan dışarı çıkarıldı.

"Harika yaptı," dedi kadın ve Mary kadının ne olursa olsun bunu zaten söyleyeceğini anladı. "Sonuçlar ve kayıtla ilgili sizinle irtibata geçeceğiz." El sıkışıldı, becerikli ve nazik kadın geldiği yere döndü.

"Nasıl geçti?" diye fısıldadı Mary, elini Hannah'nın sırtına koyup dışarı çıkarırken.

"İyi," dedi Hannah, Mary'nin temasıyla irkilip çevrede yaşıtları var mı diye kontrol ederek.

Arkalarından Mary sekreterin sesini duydu. "Hey, eee, kızlar?"

Mary ve Hannah'nın başları birlikte arkaya döndü.

Sekreter nihayet Mary'nin doldurduğu formlara bakıyordu. "Baba adını unutmuşsunuz," dedi, kâğıtlara bakış atarak. Sonra da gözlüklerinin üstünden Hannah ve Mary'ye baktı. "Eklemek ister misiniz?"

Mary başının ağırlaştığını hissetti. Belki de yorgunluktandı. "Hayır," diye cevapladı, Hannah'yı önden hızlıca dışarı çıkararak. "İstemiyoruz."

Mary ve Hannah sessizlik içinde eve döndü, güneş üstünden kayarak geçen bulutların önüne gelince yumuşadı. "Haydi uzun yoldan gidelim," dedi Mary. "Deniz kenarından." Böylece Chase kızları sahilden gittiler, ufuk noktasında mükemmel bir yay gibi sıra sıra dizilmiş ve foklar gibi alçalıp yükselen sörfçüleri izlediler.

"Güzel," dedi Mary, suya bakarak. Işığı her yana saçılıyordu. "Sence de öyle, değil mi?"

Ama Hannah sessizdi. Evin önüne park ederlerken de, bisikletlerini merdivenden çıkarıp Mary anahtarı kilide sokarken de sessiz kaldı. "Ben uyumaya döneceğim, tamam mı?"

Hannah buzdolabını açtı, içindekileri inceledi. "Tamam," dedi.

"Beni sekiz gibi uyandır."

Mary çok geçmeden deliksiz bir uykuya daldı. Gözlerini kırpıştırarak açtığında kaç saattir bilinçsiz olduğunu bilmiyordu. Odadaki ışık değişmişti, kararmıştı, odaya giren tek ışık marketin önündeki otoparktan gelen ışıktı. Ama Mary, Hannah'nın orada olduğunu onu görmeden biliyordu.

"Saat sekizi çeyrek geçiyor," dedi Hannah'nın sesi, birkaç santim öteden.

Mary gözlerini açtı ve kardeşinin yüzünü gördü. Hannah kendi uyku tulumunun üstünde yatıyordu, elleri yanağının altında, bedeni Mary'ye doğru kıvrılmış durumdaydı.

Mary keskin bir nefes çekti, bilinci geri geliyordu. Kafasını hafifçe geriye attı ve odaya göz gezdirdi.

"Mare?" diye başladı Hannah, Mary'nin bakışlarını tekrar üstüne çekerek. "Babam kimdi?"

Mary tekrar derince nefes aldı. Zihninin motoru çalışmaya başladı. *O bir prensti, bir savaşçı. Ailesinden ayrıldı, bu çok güçlü bir hareketti ama zalimdi de. Annene âşık oldu ama başkasına söz vermişti. Onu korumak için de bir gün terk etmesi gerekti. Geri geleceğine söz verdi.* Bunlar Mary'nin geçmişte söylediği şeylerdi. Mary'nin bir zamanlar söylediği masallardı bunlar. Şimdiyse başka bir tane söyleyecekti.

"Annenin bir arkadaşıydı," dedi Mary. Sesi tizdi ve uykunun mahmurluğunu taşıyordu. "İsmi Barry idi."

Hannah'nın yüzü ciddiydi, ellerinin üstünde doğruldu. "Nasıl biriydi?"

"Nazikti. Yakışıklıydı. Annemi güzel yerlere götürdü."

"Yaşıyor mu?"

"Sanırım."

"Bizim önceleri yaşadığımız yerde mi yaşıyor? Sandy Bank'te?"

"En son bildiğim kadarıyla oradaydı."

"Senin de baban o mu?" Hannah'nın soruları kesin ve netti.

"Hayır, değildi."

"Baban kimdi?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Mary. "Kimse net olarak bilmiyor."

"Sence onu hiç bulacak mısın?"

"Belki Küçük Tavşan," dedi Mary. Yakında kış gelecekti.

Sea Cliff'te kış mevsimi çok güzel olurdu. Uzun süreli ziyaretçilerinin en sevdikleri mevsimdi.

"Umarım bulursun," dedi Hannah.

Mary kolunu Hannah'ya uzattı. Hannah da aynısını yaptı. Chase kızları öyle uzanarak durdu, bedenleri hareketsiz ve sanki taştan oymaymışçasına kıvrılmıştı. Sanki dehşet verici ve unutulmuş bir olayın yeni ortaya çıkarılmış fosilleri gibiydiler. Ta ki Mary ayağa kalkmak zorunda kalıncaya kadar. Ta ki işe gitmek zorunda oluncaya kadar.

YİRMİ SEKİZ

1976

Diane ve Mary lambriyle kaplı odaya zayıf bir amber ışığı yayan Tiffany tarzı avizenin altında, Water's Edge'teki mutfağın masasında karşılıklı oturuyorlardı. Diane'in saçları başından aşağı sallanıyordu, burun ve göz çevresinde kızarıklıklar vardı. Sürekli başını masaya dayayıp ağlıyordu. Mary oturdu ve annesinin acıyla kıvranmasını, ta ki acı dalgası azalıp annesinin başını kaldırabildiği ana kadar izledi.

Diane konuşmaya başlayabilene kadar orada bir saatten uzun süre oturmuşlardı. "Daha dikkatli olmalıydım," dedi. Omuzları sarsılmaya başladı, yumruğunu ağzına götürdü. "Seni asla bu kadar başıboş bırakmamalıydım."

"Bırakmadın," dedi Mary, kelimeleri boş ve duygusuzdu. "Ben seni bıraktım."

"Daha dikkatli olsaydım dışarı bu kadar sıvışamazdın." Yumruğunu sertçe masaya vurdu. "Lanet olsun! Daha dikkatli olmalıydım! En çok ben bunu öngörmeliydim!"

BELGESEL FAKÜLTE TEAM

Mary ne demek istediğini anladı. Babasıyla olanları biliyordu. Fısıltılar halinde, alt metin olarak duymuştu. Söylenmeyen, kaçınılan şeylerden anlamıştı. Açıkça öğrenmesiyse, büyükbabasının ıslak ve sıcak bakışlarla, hastalığın ve ilaçların etkisiyle serbest kalmış zihninden Mary'ye adının Vincent Drake olduğunu söyleyen adamın hikâyesini anlatmasıyla oldu. "Onu vermek istiyorum," dedi Mary.

"Hayır!" dedi Diane. Sertçe burnunu çekti ve göz altlarını sildi. "Onu vermeyeceksin!" Sonra da kızına baktı. "Seni başkasına verdiğimi düşünebiliyor musun?" diye sordu. Bunun düşüncesi Mary'nin anlayamadığı bir şekilde Diane'e katlanılmaz geldi. Sonra fikri aklından kovmaya çalışırcasına başını salladı. "Hayır. Bu bebek senin kanından. İnsan kendi kanını başkalarına vermez." Diane bir süre sessiz kaldı. Yüzü karanlıktı. Gözleri olacakların düşüncesiyle aşağı bakarken uzaklara dalmıştı. "Bebeği burada büyüteceğiz. Benim olacak," dedi. "Benim bebeğim olduğunu söyleyeceğiz." Avucunun içiyle masaya vurdu ve tekrar Mary'ye baktı.

"Ama Bayan Pool..."

"Alice kimseye söylemez. Sen onun kızı gibisin. Ben de."

"Ama insanlar görecek," dedi Mary. Karnını gösterdi. "Ben gittikçe büyüyorum."

Diane eliyle ağzını örttü, sanki orada ona güç veren bir şey vardı. "O köprüyü vakti geldiğinde geçeriz."

O gece Diane bir uyku ilacı aldı. İlaçları iç çamaşırı çekmecesinde tutar, ancak çok ihtiyacı olduğu nadir durumlarda kullanırdı. Mary ihtiyacı olabileceğini biliyordu. Annesinin odasının kapısını çatırdatarak açtı ve annesini yatakta uyurken buldu, bornozu hâlâ üstündeydi ve kolları etrafında kıvrılmıştı, kaşları uykuda bile çatıktı. Muhtemelen rüyasız, ölüm uykusu gibi olan ve dinlenmeye pek benzemeyen bir uykuydu.

Böylece Mary o gece evden ayrıldı, marinaya yürüdü. Uzun yoldan gitti, böylelikle sahilden gidebilecekti. Geceden hiç korkmazdı. Okuldaki kızlar hava karardıktan sonra sahilde yürümezdi. Kendisinden büyük çocuklarla takıldığı zamanlarda, gençler Perkins Break'te buluşur, bira ve ot içerlerdi. Kızlar her zaman ikili ya da üçlü gruplar halinde gelirdi çünkü her köşede katil ve tecavüzcülerin pusu kurduğuna inanır, bir dal çıtırtısıyla yerlerinden zıplar ve birbirlerine sarılarak çığlık atarlardı. Ama sonra onların en küçüğü Mary ortaya çıkardı, karanlıktan sinsice çıkardı, çıplak ayakları kumun üstünde korkusuzca ilerlerdi.

O gece kumsalda ona bir anda ortaya çıkan hayalet yengeçlerin vücutları eşlik ediyordu. Yengeçler onun etrafında taşın etrafındaki su gibi hareket ediyordu. Bir dalgakıranın üstüne atladı, parmaklarını yumuşak yosunla kaplı bir kayanın yarığından içeri soktu ve kendisini yukarı çekti. Bir keresinde, küçükken, bir dalga onu böyle bir kayaya çarpmıştı, kafası yarılmıştı ve dikiş atılması gerekmişti. Dikişleri atmak için saçının bir kısmını tıraş etmeleri gerekmişti. Diane ağlamıştı ama Mary ağlamamıştı. Sadece ona doğru eğildikçe yüzü yaklaşan doktoru izlemişti. Adamın nefes alış verişleri sakinleştiriciydi, ılıklığını şakaklarında hissediyordu.

Kayalıkların diğer tarafına kaydı, kayarken de şortunun arkası ıslandı. Eğildiğinde, tırmandığında, hareket ettiğinde, karnında giderek büyüyen, oyuk açan sertliği hissediyordu.

Marina boştu, gecenin bu saatinde her zaman olduğu gibi. Alçalıp yükselen tekneler, uysal ve hazırdılar. Anında Mary'yi sakinleştirdiler. Oğlanın nerede olduğunu hatırladı. Geri gelecekti. Söz vermişti.

Marinadaki teknelerden birinin adı Esmeralda'ydı. Aynı

ada sahip bir metresi olan müteahhite aitti. Karısının durumdan haberi yoktu ama onun dışında herkes her şeyi biliyordu. Ofisi arayıp kocasıyla görüşmek istediğini söylediğinde ve ona kendisinin "Esmeralda ile aldatıldığı" söylendiğinde kafası karışmış bir tebessümle karşılık verirdi. Yine de güzel bir tekneydi. Mary tekneye bindi.

Pruvaya yattı ve yıldızlara baktı, elleri başının altındaydı. Svetşortu yukarı kaymış, göbeğini açığa çıkarmıştı, elini karnına koydu, sevgiyle değil ama merakla yaptı bunu. Onu ilk fark etmesinden bu yana ne kadar büyüdüğünü anlamaya çalışıyordu. Kürtaj olabilirdi, biliyordu, ama Diane'in onayı olmadan yapamazdı. Angelina Murgo hamile kalmış ve kürtaj istemişti. Ailesi bir belge imzalamış ve onunla gitmişti. Herkes babasının bir daha asla onun gözlerine bakmadığını söylerdi.

Ayrıca bebek sahibi olmak Mary'yi ürkütmüyordu. Onun yaşındaki kızların çocuk sahibi olma fikri korkutucuydu ama asıl korkuyu körükleyen başkalarının ne düşündüğüydü. *İnsanlar ne der?* Bu tehdidin Mary'ye etkisi yoktu. Hatta insanların merakını, karnına bakışını, birbirine dönüp fısıltıyla konuştuğunu düşünmek onu gülümsetiyordu. Bebeği doğuracaktı. Sonra da verecekti. Bu kadar basitti. Ama kalmak istemiyordu. Kalmayı hiç düşünmemişti.

Kendisinin olmayan ve bulunması için de bir sebep olmayan bir teknede gözleri kapanmaya başlarken bedenini kaldırmaya çalıştı, orada uyuyamayacağını biliyordu. Ama tekne suda hafifçe hareket ederken, bilinçsizliğine yenildi. İhtiyacına yenildi. Mary saatler sonra, hava hâlâ karanlıkken denize açılmak için hazırlanan mürettebatın sesleriyle uyandırıldı.

YİRMİ DOKUZ

1989

Hannah okuma testinde çok iyi yaptı ama matematikte ortalamanın altındaydı. "Anlamıyorum," dedi Mary, Sea Cliff'in çalışan odasındaki ödemeli telefonu tutup kafasını sallayarak. "Hannah matematikte çok iyidir."

"Sahip olduğu yetenekler çok iyi," diye kabul etti rehberlik hocası. "Ama sınıf arkadaşlarının bildiği ama kendisinin tamamen habersiz olduğu konular ve kavramlar var."

"Ne gibi?"

"Hannah'nın yaşında, öğrenciler geometriye başlamış olurlar."

"Ben onunla geometri çalışırım," dedi Mary. "Hannah zekidir. Anlar."

"Zekâsından şüphe duymuyoruz."

Bittiğinde, Hannah'nın yaşıtı öğrencilerle birlikte yedinci sınıfa başlamasına ama altıncı sınıf matematiği almasına ve sınıfına yetişene kadar ek ders almasına karar verildi. "Öğrenci standart müfredatın dışında çalışıyorsa böyle şeyler olabilir," dedi rehberlik hocası.

Hannah'nın okuldaki ilk gününde Mary, Sea Cliff'i şafaktan önce terk etti. Yavaşça sürdü, bedeninin şeklini alan koltuğunda, Mary ile birbirlerine bağlı olan, onun en ufak hareketiyle kükreyip harekete geçen mitolojik bir yaratık gibi olan aracında mesafelerin tadını çıkardı. Aracı park edip eve giden merdivenleri teker teker çıktı, svetşortunun kapüşonunu kafasına geçirmişti, kollarıysa bileklerini örtecek kadar uzundu.

Anahtarı deliğe sokup kapıyı açtığında Hannah'nın ocağın önünde durduğunu, ocağın davlumbazın sarı ışığıyla aydınlandığını ve küçük bir demliğin parlak kırmızı renkte yanan ocağın üzerinde durduğunu gördü. Saçı karman çormandı, rengi solmuş boğazlı bir kazak ve iç çamaşırı giyiyordu.

"Selam," dedi Hannah, kafasını kaldırmadan.

Mary çantasını kapının eşiğinden içeri bıraktı. Çanta yere düştüğünü belli eden bir ses çıkardı. "Erkencisin."

Hannah demliği izliyordu, küçük baloncukların oluşmasını ve kıvrıla kıvrıla yüzeye çıkmasını izledi. "Çay yapıyorum."

Mary kollarını göğsünde kavuşturdu ve kardeşine geveleyerek, "Sen gergin misin?" diye sordu.

"Hayır," dedi Hannah, rahat bir şekilde.

"Bugün ne giyeceksin?"

"Kotumu giyerim diye düşünmüştüm," dedi. "Belki de o çiçekli gömlek."

Mary ona takdir ederek baktı. "Saçını yapmamı ister misin?"

Mary'ye döndü. "Olur," dedi, gözleri iri ve umut doluydu.

Banyoda Hannah avokado yeşili klozete oturdu, saçını açan Mary'ye bakıyordu. Mary, Hannah'nın dudaklarının kenarından itirafı sezebiliyordu. Karanlıkta kelimeler kendi cesaretlerini topluyorlardı. Nihayet konuştuğunda kelimeler düzdü. "Shawn bana bir daha yazmadı," dedi Hannah.

Mary saç spreyi şişesini aldı, spreyi sıkarken eliyle Hannah'nın yüzünü korudu. Hannah da gözlerini kapadı. "Senin adresin onda var mı ki?"

Hannah kafasını sallayarak onayladı. "Adresimiz belli olduğunda hemen ona yazdım."

"Belki de daha mektubunu almadı," dedi Mary. "Daha yeni taşındık."

"Markete sordum. Buradan bir mektubun Kansas'a gitmesi yaklaşık üç gün alırmış."

Mary sprey şişesini altın ve beyaz benekli mermer lavabo tezgâhına koyarken çaktırmadan Hannah'nın ifadesini inceledi. "Birbirinize yazacağınıza sözleşmiş miydiniz?" Mary, Hannah'nın ondan hoşlandığını biliyordu ama bu denli olduğunu fark edememişti.

Hannah başıyla onayladı. "Bana her gün mektup yazacağını söyledi. Sadece adresime ihtiyacı vardı." Sesindeki duygu duvarları yıkılmaya başlamıştı.

Mary sprey şişesini tekrar tezgâha koydu ve Hannah'ya baktı. "Birkaç gün ver, Küçük Tavşan," dedi. "Eğer mektup almazsan onu unut."

Hannah gözlerini açtı ve Mary'ye onu kurtarabilirmiş gibi tutunurcasına baktı. "Bana benden hoşlandığını söyledi."

"Başka çocuklar olacak, Küçük Tavşan," dedi Mary, sözleri yumuşaktı.

"Ben başka çocuk istemiyorum."

Peki, öyleyse, diye düşündü Mary, kendisini durduramadan. *Belki sen de tıpkı annen gibisindir.*

William Brown Ortaokulu'nun yolunda Hannah camını indirdi ve dirseğini rahat bir pozisyonda tutar gibi yaptı.

"Oraya gittiğimizde, doğrudan ana ofise git," diye başladı Mary. "Seni oradan sınıfına götürecekler. Seni bekliyorlar."

Hannah kafasını salladı. "Biliyorum," dedi.

Mary yolun ritmini ayaklarının altında hissediyordu. "İnsanlara ne diyeceksin?" dedi. "Sana nereden olduğunu sorduklarında?"

Hannah bir an sessiz kaldı. "Ben Sandy Bank'ten olduğumuzu söyleyecektim. Ama biz her yerde yaşadık."

"Bu güzel," dedi Mary, bir kırmızı ışığa yaklaştıklarında. "Onlara sadece benim turizm işinde çalıştığımı şöyle, bu yüzden bu kadar seyahat ettiğimizi söylersin."

Kızlar okula yaklaştıkça Hannah umursamıyormuş gibi görünmekte daha kararlı görünüyordu. Kamyonet durağa geldiğinde kapıyı hızlıca açtı ve dışarı çıktı, hepsini bir anda akıcı ama titrek hareketlerle, yeni doğmuş bir tay gibi yaptı. Hannah oraya aitmiş gibi hareket etmek istiyordu, Mary de böyle davranmasına müsaade etti, arabanın içinde kaldı. "Seninle sonra görüşürüz, tamam mı?" dedi, Hannah gergin bir şekilde çantasını düzeltirken. Gereğinden fazla büyüktü, kamp çantasıydı; ama ona yeni bir şey alacak paraları yoktu.

"Tamam," dedi Hannah. Sonra kardeşine baktı, parmakları çantanın askılarına asılmıştı. "Görüşürüz," dedi. Sonra döndü ve okula yürüdü.

Mary, Hannah'nın onu kapıya götüren ayaklarını izledi. Keds ayakkabılarını giyiyordu. Mary bir gece önceden onları lavaboda yıkamıştı. Saçları gibi onlar da Sea Cliff

şampuanı kokuyordu. Artık yanında onunla içeri yürüyen çocuklar vardı. Bir kız cam kapıyı itip açtı ve Hannah için açık tuttu. Hannah sarı koridorların arasında ve hepsi aynı yönde ilerleyen kalabalık bedenlerin içinde kaybolduğunda. Akıntıya karşı "Görüşürüz, Küçük Tavşan," dedi. İleriye doğru. "Seni seviyorum, bebeğim."

İlerleyen haftalar boyunca Chase kızları kendi ritimlerini buldular, yerleştiler, tıpkı gittikleri her yeni yerde olduğu gibi. İlk haftalar hep yenilik ve keşfetme haftaları olurdu. İlk haftalar hep umut dolu olurdu. Mary işten eve geldiğinde Hannah'yı hâlâ uyuyor bulurdu, onun yanına uyku tulumuna kıvrılır ve değerli birkaç dakika boyunca Chase kızları sayısız gece boyunca yaptıkları gibi yan yana yatarlardı. Nefesleri, bedenleri karşı karşıya dururdu.

Hannah, Mary hâlâ uyurken okula giderdi, sessizce kahvaltısını yapıp üstünü giyerdi, öğle yemeğini çantasına koyar, bisikletini merdivenlerden indirirdi.

Mary, Hannah eve dönmeden uyanmış olurdu. Mary işe gidene kadar yerde oturup Amerikan peyniri yerdi, Hannah da o sırada ödevini yapıyor olurdu, Mary de çizim yapardı. Gördüğü ya da görmüş olduğu insanları, yerleri ve bataklıkta gördüğü kedinin gözlerini çizerdi. Yalnız olduğunda aynanın önüne geçer ve kendisini çıplak çizerdi. Bir biliminsanı gibi sürekli çalışarak buluş yapmaya çabalıyordu, diğerlerinin bu kadar aradığı güzelliğin gücünü merak ediyordu.

"Okuldaki herkesin Bay Loogar'a ne dediğini biliyor musun?" diye sordu Hannah, bacaklarının arasında bir defter açıktı.

"Bay Loogar kim?" Mary, Hannah ödevini yaparken onu çiziyordu.

"Sosyal bilimler öğretmenim."

"Ona ne diyorlarmış?"

"Solak Loogar," dedi Hannah, zihninin bunu ne kadar muhteşem bulduğunu saklamaya çalışarak. "Sadece bir hayası varmış."

Mary kalemi çevirip bir çizgiyi silerken yüzünün ifadesi değişti. "*Haya* derken neyi kastediyorsun?"

Hannah kızardı ve bacaklarının arasını işaret etti.

"Diğeri nerede olmalıymış?"

"Bilmiyorum," dedi Hannah, gözlerindeki hayat hızlı ve gümüş rengi ok balığı gibi parlaktı. "Muhtemelen boştur."

"Öyle dur," diye direktif verdi Mary. Hannah dudağını ısırdı, çizildiğini fark ettiğinde ifadesi oturdu.

Kalem, gözleri Hannah'dan kâğıda, kâğıttan Hannah'ya kayarken Mary'nin elinde hızlıca hareket etti.

"Çizimlerini satmalısın," dedi Hannah, çenesini havada, yüzünü de aynı açıda tutmaya çalışarak.

Mary çalışırken kıkırdadı. "Gerçekten mi?"

"Evet, çok iyiler."

"Teşekkürler, Küçük Tavşan," dedi. Sonra da çalışırken sessizliğe büründü, Hannah'yı küçük evlerinde değil de gökyüzüne erişen dağların önünde, sağında çöl, solunda da okyanusla ve kendisini çepeçevre çeviren sonsuzluğun sınırsızlığında çizdi.

O gece işte Mary, otelin barından gelen kısık ve sürekli konuşma uğultusunu dinleyerek resepsiyonda oturdu. Sea Cliff'in golf kursunda çalışan bir çocuk her zaman yaptığı gibi taburesinden ona bakıyordu. Gecenin, barmenin kendisini müşterilerden ayıran maun bara yaslandığı ve ikram içkileri kesip ahşabın üstünü silmeye başladığı zamanıydı. Mary onların dışarı çıkışını, orantısız adımlar atarken ha-

yatlarının ağırlıklarının azalışını, çalmayan müziğe eşlik ederek sallanışlarını, sadece içerek bulabildikleri zihinlerinin sakin köşelerini keşfedişlerini izledi.

Mary misafirlere her zaman iyi davranırdı; Sea Cliff'e gelen insanlar deniz kenarında oturup yas tutmak için gelirdi. Deniz kenarındaki büyük otellerin var olma sebebi buydu: Yas. Kaybedilen prestijin ve önemin yasını tutma. Kaybedilen aşkın yasını tutma. Artık seninle ya da bir zamanlar olduğun kişiyle konuşmayan çocukların yasını tutma. Kaybedilen özgürlük ya da güzelliğin yasını tutma. Her şeyin yoluna konabileceği zamanın yasını tutma. Hayatı oluşturan tortulaşmış hata katmanlarının yasını tutma. İşte bunlar için oteller biçilmiş kaftandı.

Onu gören adamlar gülümserdi, bunu yapan da her zaman erkeklerdi. Bunu sadece kendilerinin yaptıklarını sanıp Mary'ye başlarıyla selam verip ona sanki onu tanıyorlarmış gibi, sanki dünyada en değer verdikleri varlık oymuş gibi bakarlardı.

"Size odanıza kadar eşlik edeyim mi?" diye sorardı. Resepsiyon masasını terk etmemesi gerekirdi ama gece vardiyasıydı. Ayrıca bir müşteriye yardımcı oluyordu.

"Aslında bu çok iyi olurdu," derlerdi. Böylece kolunu onlarınkine geçirir, adamlar daha bir kendinde hisseder, kollarında Mary olunca daha bir dik dururlardı. Ona asansörde fısıldar ve viski kokan nefesleriyle adını ve ne zamandır otelde çalıştığını sorarlardı. Mary de profesyonelliğini ve kibarlığını koruyarak gülümser, çıkarlarken adamlar asansörün kapısını tutar ve eşlik ettiği için ona teşekkür ederlerdi. Bazen ona bahşiş verirlerdi; onluk ya da yirmilik. Mary de onlar karanlık odalarına girene kadar asansör kapısını açık tutardı.

Resepsiyondan tekrar çıktığında onlara karşı merhamet

duyardı. Curtis'in bakışları onu koridor boyunca takip ederken de. Kendi adımları oteldeki tek adımlar olduğunda da. Asansörü onlara eşlik ettiği kata çıkarırken de. Asansörden çıkıp onların odasına giderken de. Anahtarı kilide sokup odalarının kapısını açarken ve onların dalga gibi düzenli horlamalarını duyarken de onlara karşı merhamet duyardı. İç çamaşırlarıyla çıplak karınlarını, kollarını ve bellerini açığa çıkararak uyurken yanlarından geçerken de. Pantolonlarının ceplerinde cüzdanlarını bulup hışırdayan banknotları çıkardığında ve onların dokusunu parmaklarıyla hissettiğinde de.

Ertesi sabah deliksiz ve sarhoş bir uykudan uyanırlar ve paralarına ne olduğunu bilmezlerdi. Fazla bahşiş bıraktıklarını düşünürlerdi. Ya da barda içki ısmarladıklarını. Sonra da onlara yardım eden, kollarına girip onları bir zamanlar oldukları adam gibi hissettiren -sadece bir asansör yolculuğu boyunca olsa da- siyah, simsiyah saçlı kızı hatırlarlardı. İşte onun için, her şeyi verirlerdi.

OTUZ

1989

Mary Sea Cliff'ten eve üzerinde olması gerekenden fazla parayla döndü. Hannah'ya bir sırt çantası aldı. Goodwill'den ikinci el bir koltuk aldı, gazetedeki bir reklamdan da bir yatak aldı. Güzel, Viktoryan bir evde yaşayan ve kocasının öldüğü çift kişilik yatağın yanındaki kendisinin öleceği çift kişilik yatakta yatan yaşlı bir kadına aitti. Bu kraliçe boy yatak hiç kullanılmamıştı. Kadının birçok eşyası için çocukları gazeteye ilan vermişti. Bir piyano ve yemek takımı da vardı. Mary yatağı aldı.

Kızlar yatağı merdivenlerden eve götürüp götüremeyeceklerini bilmiyordu. Ama Mary çamaşırhanedeki çocuğu buldu, onu otelden tanıyordu. Bu, golf kursundaki, Mary'yi bardan izleyen çocuktu. Genellikle Mary'nin vardiyası bittiğinde yeşil alana varırdı, onu görünce yavaşlar, durmak için bir sebep arar, Mary geçerken ona bir şeyler söylemek için çabalardı. Mary ona gülümsedi ve çocuk yatağı çıkardı.

Yatağı aldıkları ilk gece yatağın üstüne koydukları uyku tulumunun içinde yattılar. Ertesi gün kamyonete binip on beş kilometre ötedeki bir fabrika satış mağazasına yatak takımları almaya gittiler. Mary, Hannah'nın seçmesine izin verdi. Koridorda bir ileri bir geri gidip geldi. Özenle dizilmiş ve lastikle kaplı nevresimleri sanki çok eğlenceli ama önemli bir meseleyle uğraşıyormuş gibi inceledi.

"Bunları sevdin mi?" diye sorarken Hannah, elinde lületaşı yeşili ve üzerinde küçük, beyaz deniz kabuğu desenleri olan bir nevresim seti tutuyordu.

"Evet," diye baş salladı Mary. "Bunlar tatlıymış. Okyanusta uyumak gibi olacak."

Ona uyan yorgan alıp eve geldiler ve nevresimi hemen paketinden çıkarıp yatağa koydular, sonra da yorganı yatağa serdiler. Hannah onlara baktı, nevresimlerin katlandığı yerdeki ince kırışıklıklara gülümsedi. "Burayı sevdim," dedi. Bir evde yaşamayalı uzun zaman olmuştu. Hannah'nın fedakârlığının ve Mary'nin kudretinin bir zirvesi vardıysa, o gün bunun olduğu gündü, denizin yanındaki bu kasabada deniz desenli nevresimlere baktıkları gündü.

İlk haftalarda Hannah'nın okulu sevdiği ortaya çıktı. En başarılılardan olmasa da yetenekli bir öğrenciydi. İngilizce dersinde iyi ama matematikte hâlâ zorlanıyordu.

"Anlamıyorum, Küçük Tavşan," derdi Mary, onun düzeltilmiş, kırmızı çizgiler ve düzeltmelerle dolu ödevine bakarak. "Sen bunun gibi şeyleri ben öğretirken tamamen anlamıştın."

"Bayan Jentiff hızlı ilerliyor."

"Ona yavaşlamasını söyle."

"Söyleyemem, Mare."

Bazen Mary yatakta, suyun altında olurdu ama başka sesler de olurdu. Kendisinin ya da Hannah'nın sesi olmazdı bu. Öyle zamanlarda gözlerini açmaya, bilincine kavuşmaya çalışırdı ve böylece sesler yok olurdu. Tek duyduğu şey radyo sesi olurdu, tiz ve cızırtılı.

"Küçük Tavşan, sesini kıs," derdi, çıplak ve kuru sesiyle. "Uyumaya çalışıyorum."

"Özür dilerim," diye cevaplardı Hannah. Karnının üstüne uzanmış, ses ayarı butonuna uzanırken hafifçe sızlanırdı.

Çok geçmeden Hannah bir arkadaşını eve getirmek istediğini söyledi. "Adı Nicky," dedi Hannah. "Annesini tanıyor olabileceğini söyledi. O da Sea Cliff'te çalışıyormuş."

Mary hâlâ yataktaydı, yorganı çenesine kadar çekti. Hava soğuyordu ve kaloriferi yakmaya başlamamışlardı. "Ne iş yapıyormuş?"

"Nicky etkinliklerde çalıştığını söyledi."

"Tanımıyorum."

Hannah umutla bekledi. "Peki gelebilir mi?"

Mary'nin dudakları Hannah'ya bakarken mükemmel bir yay şeklindeydi. "Sanırım, evet," dedi. "Sadece ne zaman olduğunu söyle."

Nicky bir perşembe günü geldi. Genel olarak, en basitinden güzel bir kızdı, kahverengi saçlı ve güzel burunluydu. Saçını omzunun bir tarafına atıp elini Mary'ye uzattı. "Tanıştığıma memnun oldum," dedi. Mary, Hannah'nın kıza hayranlıkla baktığını fark etti.

Mary tebessüm etti ve kızın elini tuttu. İş dışında güzel görünmek için pek sebebi yoktu. "Ben de memnun oldum," dedi Mary, bakışları Nicky ve Hannah arasında gidip gelirken. "Ne planınız var?"

Hannah, Nicky'nin elini yakaladı. "Takılacağız işte,"

dedi. "Haydi." Kızı odasına götürdü ve kapıyı kapattı.

Mary koltuğa oturdu, başını geriye attı ve dinledi. Nicky ve Hannah'nın sesleri piyano notaları gibi yükseliyordu, kelimeler anlaşılmıyordu ama hararetliydi. Mary bakışlarını beyaz tavanda tuttu, nefes alıp verdi, kolları karnının üstündeydi. Bir yerde kalmak onu kurutmuştu, sanki kökleri hayat vermek yerine onda olan hayatı emmişti. Sonra gözlerini kapattı. Hannah ile Nicky'nin odadan çıktığını duyunca açtı.

"Biz biraz patlamış mısır yapacağız," dedi Hannah, Nicky'yi, Mary'nin onun daha önce yaptığını hiç görmediği aylak bir hareketle odanın karşısına götürdü; arkadaşını etkilemeye çalışıyordu. Hannah buzdolabının yanındaki dolabı açtı ve bir Jiffy Pop çıkardı, bu Hannah'nın en sevdiği keyifti. "İstiyor musun?"

Nicky, Mary'ye bakıyordu, saçıyla oynuyor ve ayak bileklerini büküyordu. Mary, Nicky gibi kızlar tanımıştı. Onlar için kendilerine bakılıyor olması bir amaca hizmet etmezdi, amacın ta kendisiydi. "Hayır, teşekkürler," diye cevapladı Mary. Dolap bir klik sesiyle kapandı.

Hannah mısırı ocağın üstünde ısıtırken Nicky ile muhabbet etti, dinleyicileri olduğu zaman genç kızların yaptığı türden bıkkın bir sohbetti. *İşte her neyselerle* ve şikâyetlerle doluydu. Tencerenin folyosu kabardığında Hannah tutacaklarından tutup Nicky'yi koltuğa yönlendirdi. O ve arkadaşı Mary'nin önünde yere oturdu, bacaklarını açıp tencereyi arasına koydu, Hannah folyoyu çıkardı, buhar hızlıca içerden havaya karıştı.

Nicky tek bir patlamış mısır tanesini aldı ve ağzına attı. Hannah avucuna birkaç tane aldı.

"Ee, peki," diye başladı Nicky, kısaca Mary'ye bakarak. "Siz burada kendi başınıza mı yaşıyorsunuz?"

Mary koltukta gerindi, bedeni koltuğu boylu boyunca kaplıyordu. Geceleri çalıştığından bu saatler onun için sabahtı. Hannah'nın konuşmasına izin verdi.

"Evet," dedi Hannah, elindeki patlamış mısıra bakarak. "Annemiz bir süre önce öldü."

"Aman Tanrım," dedi Nicky, kaşları sevecenlikle kırıştı. "Bu çok üzücü."

"Sorun değil," dedi Hannah. "Yani..." Kızardı, kendisini nasıl anlatacağını bilmiyordu. "...alıştık. Ben dört yaşındaydım, Mary de on sekiz filandı."

Mary tekrar gözlerini kapadı ve koltuğa daha da gömüldü.

Bir sessizlik anı oldu. "Peki dansa gidiyor musun?" diye Hannah'nın sorduğunu duydu.

"Sanırım." Nicky yan tarafına yaslandı, eli saçında, bedenini buna ayarladı. "İyi birinin beni davet etmesini bekliyorum, bilirsin."

"Sanırım ben öyle gideceğim işte," dedi Hannah, patlamış mısırla dolu ağzıyla.

Çok geçmeden Nicky, Chase kızlarının evinin bir parçası haline geldi. Annesi genellikle eve geç dönerdi, bu yüzden de Nicky okul çıkışı bisikletiyle Hannah ile eve gelirdi. Mary onların sesine, kaçamak fısıltılarına, çılgın kahkahalarına uyanırdı. Mary, Nicky'nin sık sık Hannah'yı kendisi için bir çocuğu eve davet etsin diye ya da kendisinin ödevini yapsın diye ya da Mary'nin yeni aldığı bir bluzu kullanmasına izin versin diye ikna etmeye çalıştığını duyardı.

"Kızlar sessiz olur musunuz?" diye seslenirdi Mary yatak odasından. Sonra da kızların birbirlerini sessiz kahkahalar arasında susturmaya çalıştığını duyardı.

"Nicky ondan hoşlanmadığını düşünüyor," dedi Hannah, Mary'ye bir akşam. Nicky henüz çıkmıştı. Mary yerde oturmuş çamaşırhaneden aldığı kıyafetleri katlıyordu. Hannah, Mary'nin karşısına yere oturdu. Mary ona bakmadı.

"Sevmem gerekiyor mu?"

Hannah bıkkın bir şekilde ofladı. "Evet!" dedi. "O benim en yakın arkadaşım!"

Mary, Hannah'nın iç çamaşırını onun kıyafetlerinin arasına attı. "Eminim öyledir," diye cevapladı.

"Senin problemin ne?" diye sordu Hannah. "Neden nihayet bir arkadaşım var diye benim için sevinemiyorsun? Normal bir çocuk gibi okula gidebildiğim için niye sevinemiyorsun?"

"Olayı dramatize etmeyi bırak, Küçük Tavşan. Arkadaşların olsun istiyorum, okula gitmek istiyorsan git. Ama Nicky, senin ona olduğun kadar iyi bir arkadaş değil."

"Sen neyden bahsediyorsun?"

Mary doğrudan Hannah'ya baktı. "O yerde yatıp, bizim yemeğimizi yerken ve seni izlerken sen her akşam onun ödevini yapıyorsun."

"Ben ona yardımcı oluyorum. Arkadaşlar bunu yapar."

"Saçmalık. Sen de bunun farkındasın. Arkadaşlar Taylor Dane kasetini onlara vermeni istemezler."

"Sen ne bilirsin ki?" diye tükürerek konuştu Hannah. "Senin hiç arkadaşın yok!" Hannah yaralanmıştı ve karşılığında yaralamaya çalışıyordu.

"Hiç istemiyorum ki," diye cevapladı Mary.

Hannah kafasını salladı. "Rezil haldesin." Ayağa kalktı, Mary'den uzaklaştı ve ayağını yere vurarak yatak odasına gitti.

"Küçük Tavşan," diye seslendi Mary, kapı çarptığında.

Bir an bekledi, sonra çenesini kaldırdı. "Küçük Tavşan, biraz sakinleşmelisin."

"Hayır, sen sakinleşmelisin!" diye seslendi ona Hannah, sesi boğuktu.

"Tam bir çocuk gibi davranıyorsun!" diye seslendi Mary, bir çorabı eşleştirip Hannah'nın kıyafetleri arasına koyarken.

Mary çamaşırları katlamayı bitirdi, kıyafetlerini Hannah'nınkilerin yanına yığdı ve son zamanlarda sıklıkla hissettiği gibi bir genç kız büyütmenin ağırlığını hissetti. "Hey, Küçük Tavşan!" diye seslendi birkaç dakika sonra. "Ben biraz Çin yemeği alacağım!" İzinli gecesiydi. Eğlenceli bir şeyler yaparlar diye düşünmüştü.

Hannah sessizdi.

"Ne istiyorsun?"

Hâlâ cevap yoktu. Mary telefonu aldı ve Hunan Garden'i aradı. Paket yemek siparişi vermek istiyorum.

Yemeği almak için uzun yoldan gitti, sahil boyunca sol tarafında tepelerin karanlık gölgeleri ve sağ tarafında da yıldızlı gökyüzünün denize düşen soluk görüntüsüyle sürdü. Penceresi açık sürüyordu. Elini sıcak hava akımlarında kayan şahin gibi soğuk rüzgârda sallandırdı, sonra da direksiyonu Chase kızlarının artık ev dediği kasabanın merkezine dönen yönde sertçe çevirdi.

Mary içeri girdiğinde restoran, siparişini hazırlamıştı. Düzgün ve karanlık küçük alana pek bir şey söylemeden girip çıkmıştı. Mary'yi orada tanırlardı. Onlara parayı verdi, teşekkür etti ve çıktı. Eve dönüş yolunda Hannah'nın ona hâlâ kızgın olup olmadığını düşünüyordu.

Evlerine çıkan merdivenlerin yanındaki metal kutudan kendilerine gelen mektupları aldı, yemeği taşıdığı kolunun altına sıkıştırdı. İçeri girince Hannah'nın hâlâ odada ol-

duğunu gördü. Üstünde kırmızı harfler olan beyaz paketi tezgâha, lavaboyla ocak arasına koydu, mektupları koltuğa bıraktı. "Yemek geldi!" diye seslendi, dolabı açarken. Tabağını *lo mein* karidesi ve *kung pao* tavuğuyla doldurdu. "Eğer istiyorsan!"

Mary koltuğun önüne oturup geriye yaslandı, tabağını da göğsüyle kıvrılmış dizi arasına yerleştirdi, yemeğin sıcaklığı yüzünü ısıtıyordu. Burnu soğuktan pembeleşmişti. Bir ısırık alıp mektuplara uzandı. Mektup Penny Saver gazetesinin arasına sıkışmıştı. Başta görmedi.

Mektubu açarken eli hareketsizdi, içindekileri çıkarırken de. Sayfayı açıp satırları okurken de.

Bayan Chase,

Ulaşması zor bir insansınız ama anlaşılan sizin niyetiniz de bu. Geçen altı yıl tekrar kapımızda belirmediğiniz için şükretmekle geçti. Ama bu aramızda halledilmesi gereken bir mesele olmadığı anlamına gelmiyor. Özellikle de Stefan'a bıraktığınız mektup.

Eğer oğluma zarar verme amacını taşıyorduysanız, sizi temin ederim ki bunu başardınız. Martina ve ben her zaman çocuğumuzu korumaya çalıştık, belki de hata ettik. Ama ikimiz de sizi hayatımıza sokarken neyin içine girdiğimizin farkında değildik. Söyleyeceğim tek şey Stefan'ın artık yurtdışında yaşadığı. Çok şükür ki ona ulaşabileceğiniz bir yol olduğunu düşünmüyorum. Ayrıca o gün Tammahuskee'deki adada buluşmak için aradığınızda telefona cevap veren Teddy olduğu için de çok mutluyum. Onu Stefan zannettiniz. Eğer öyle olmasaydı, işler bambaşka bir şekilde sonuçlanabilirdi.

Karakterinizin, artık bildiğim üzere tesadüfi olmayan bir şekilde Northton'dan ayrıldığınız gün açığa çıkışından bah-

setmeyeceğim. Yazma sebebim Hannah'nın babasının Stefan olduğu yönündeki iddianız.

Hannah'nın gerçekten annesi olduğunuzu bilecek kadar araştırma yaptık. Stefan'ın Sandy Bank'te kaldığı süre sadece bir tesadüften ibaret olabileceği gibi, siz bunu tamamen kendi menfaatinize kullandınız. Başka bir deyişle iddianız gerçekçi değil. Ayrıca Hannah'nın fotoğraflarını göndererek sürekli iletişim halinde kalmanız her şey bir kenara Martina için oldukça üzücü.

Niyetinizi ve amacınızı tamamen anlıyormuş gibi davranmayacağım, Bayan Chase. Sadece kuzeninizden öğrendiğim bilgi ışığında tek istediğinizin para olduğunu tahmin ediyorum. Bu nedenle de Hannah on sekiz yaşına gelene kadar size yıllık on bin dolar vereceğim, karşılığında da bizden uzak durmanız, sessiz kalmanız ve parayı kızınızın bakımı için kullanacağınızı bilmek istiyorum.

Cevap yazmanıza gerek yok. Sessizliğiniz yeterli bir cevap olacaktır. Ama bizimle tekrar iletişime geçmeye çalışırsanız çekleri keserim.

Patrick Kelly

Hannah odasından çıkana kadar epey zaman geçti. Belki de onu dışarı çıkaran şey yanık kokusuydu. Kapıyı açtı, Mary elinde bir çakmakla lavaboya eğilmiş, alevler çekin son parçalarını da yok ederken onu bıraktı. Sıcaklığı parmaklarında hissediyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Hannah.

"Bilmiyorum," dedi Mary, gözleri kıpırdamadan. Musluğu açtı ve suyun külleri delikten aşağı yıkamasını izledi. "Ateş göresim gelmişti sadece."

OTUZ BİR

1977

Diane, Mary'nin doğum sancılarını bilmiyordu. Kasabaya market alışverişine ve bankaya gitmişti, bir de Alice Pool'u aramak için ankesörlü bir telefon bulmaya.

Diane dönüş yolunda oyalandı, adayı anakaradan ayıran köprüden geçti, suyun gri renge dönüp gökyüzünün rengine uyum sağlayışını izledi. Denizin açıklarında fırtına vardı, uzun kolları körfezin oralarda bir yerde hızla dönüyordu. Fırtına onların olduğu bölgeye gelmeyecekti, bir meteoroloji uzmanı öyle söylemişti. Ama kabarık ve siyah dalgalar hikâyeleriyle onlara ulaşacaktı.

Diane ancak markete girip de gösterişli kırmızı çikolata paketlerini ve gül buketlerini görünce o günün Sevgililer Günü olduğunu fark etti. Şimdi tekrar suya baktığında, elleri direksiyonun üstünde, yorgun bir kahkaha attı.

"Eminim mezarında ters dönmüşsündür, baba." Sesli konuşuyordu ama bunun pek farkında değildi. "Burada, Bardavista'da olduğumu bilseydin." Adını Vincent Drake

koyduğundan beri babası oranın lanetli bir yer olduğunu düşünürdü. Gülümsedi. "Yine de güzel bir yer. Sen de severdin. Güzel bir plajı var." Başı yavaşça aşağı yukarı sallandı. "Kumu şeker gibi." Diane, Mary ile buraya geldiklerinden beri babasıyla konuşurdu. Babası öldüğünden beri ona kendini ilk defa bu kadar yakın hissetti. Onunla aynı dertle, gereğinden fazla genç ve hamile bir kızının olması gerçeğiyle karşılaştığından beri onu daha iyi anlıyordu.

Mary ile kiraladıkları kulübenin yoluna girdi. Bagajı açtı. Yiyecek pek bir şey almamıştı. Onlara yetecek kadardı. Bisküvi, muz ve karides almıştı, onlar burda tavuktan daha ucuzdu. Onları haşlar ve televizyon önünde otururken Mary ile soğuk soğuk yerlerdi.

"Selam, Mare!" diye seslendi Diane, içeri girdiğinde. Metal kapı çatırtıyla kapandı. Marketten aldığı yiyecekleri tezgâha koydu. "Eve geldim! Sevdiğin o peynirden de aldım!" Paketleri açmaya başladı. "Mare!" diye seslendi tekrar.

Diane, Mary'yi yatak odasında yatağa uzanmış, duvara yüzünü dönmüş halde buldu. Önceleri onun uyuduğunu sandı ama sonra Mary'nin omzunu çekiştirdi ve gözlerinin açık, bir noktaya odaklı olduğunu fark etti, alnı terden sırılsıklamdı. "Aman Tanrım!" dedi Diane, elleri titriyordu. "Mary!"

Mary'nin gözleri hızlıca annesine döndü, sonra tekrar duvara döndü.

"Haydi," dedi Diane. "Hastaneye gidiyoruz."

Hemşireler odanın içinde koşturmaktan Diane ile Mary'nin gözlerine bakmadılar.

"Epidural ister mi?" diye sordu hemşirelerden biri Diane'e, kelimeleri yumuşak, konuşması da özür dilercesine ağırdı. Diane ve Mary için üzgündü. Bütün hemşireler öyleydi. Mary çok gençti.

"Hayır." Mary'nin sesi geldi, beyaz nevresimli yatakta yan yatarken sesi kendinden emin ve duygusuzdu. Diane'in hissedebildiği tek şeyse kalbinin göğüs kafesinin içinde dörtnala attığıydı.

Mary doğum sırasında hiç gürültü yapmadı. Acıdan çığlık atmadı, bağırmadı. Yardım istemedi. Diane sadece onun çok hızlı, çok hızlı nefes alıp verişini duydu. Yumruklarını sıkıp tırnaklarını avuç içlerine öyle bir geçirdi ki elini kanattı ama sessizdi, çenesi kasılmıştı, gözleri de kimsenin ne olduğunu bilmediği bir noktaya odaklanmıştı.

Diane oğlanı merak ediyordu. Mary ona prens olduğu dışında hiçbir şey söylemezdi. Sandy Bank'e beyaz atıyla gelmişti. Mary için geri gelecekti. Diane kızının aklını yitirip yitirmediğini merak ediyordu. Ya da başka bir korkunç ve güzel bir yalan uydurup uydurmadığını. Mary'nin buna inanıp inanmadığını merak etti. Buna hiç inanıp inanmadığını.

Hastaneye geldiklerinde Mary yedi santim genişlemişti. Bebek bir saate doğmuş olacaktı. Gri bir şubat akşamıydı, ilk çığlığı duyduğunda Diane hıçkırarak ağladı. "Bir kız," dedi doktor, duygu ve neşeden yoksun bir şekilde.

Diane kızının elini sıktı, yüzünün gözyaşıyla ıslandığını hissediyordu. "Mary, tatlım, duydun mu?" diye boğularak sordu. Mary'nin yattığı yerde yatalı uzun zaman olmamıştı. Bir kız olarak soğuk metal üzengilere ayağını geçirmenin utancını yaşayalı çok uzun zaman olmamıştı.

Doktor bebeği bekleyen bir hemşireye verdi, sonra da makasa uzandı ve göbek bağını kesti. Diane torununu görmek için çenesini kaldırdı. "Bir kız!"

Mary'nin bedeni yorgunluğa teslim olmuş, gevşemişti. Bebeği temkinli bir ifadeyle izliyordu. Siyah saçları terden sırılsıklamdı. Bir tutamı yanağının üstünde bir kesik gibi duruyordu.

"Güzel bir bebek," diye fısıldadı Diane. Elini yanağına getirerek, kafasını salladı. "Tanrım sana şükürler olsun. Mükemmel."

Bebek temizlendi ve tartıldı. *Üç buçuk kilo.* Diane kızının elini bırakmadı. Hemşire kundaklanmış bebeği onlara getirdiğinde önce Diane'e, sonra da Mary'ye baktı. "Onu tutmak ister misin?" diye sordu.

Mary sadece ona baktı, güzel yüzü taşlaşmış gibiydi. "Ben alayım," diye fısıldadı Diane, kollarını küçük kundağın altından geçirip onu göğsüne çekti. Burnunu torununkine yaklaştırdı. "Merhaba, tatlım." Sonra onu görebilsin diye bebeği Mary'ye tuttu. "Mare," dedi. "Ona bak."

Mary'nin yüzünde hiçbir değişiklik olmadı. Diane bebeği tekrar göğsüne çekti. Mary'nin, planladıkları gibi bebeğe iyi bir abla olmasını umuyordu. Onu bir şekilde sevmesini umuyordu.

Bütün akşam Diane bebeği tuttu, bebek doğduğundan beri tek kelime etmeyen Mary'den gözünü ayırmadan bebeğin başını okşadı.

"Onu tutmak ister misin?" diye sordu Diane.

Mary kafasını hayır anlamında salladı.

"Ama ne kadar tatlı olduğuna bak, Mare."

Mary kafasını pencereye doğru çevirdi.

Ama Diane, Mary'nin bebeğin ağlamasına verdiği tepkiyi fark etti, istemsizce bebeğe doğru yöneldiğini gördü. On dört yaşındaki kızının taş gibi ifadesiz yüzü ve sessizliğini, hastane giysisinin önünün sütten ıslandığını, sevmesi gereken çocuğa karşı duyduğu içgüdüyle mücadele etmesini ve ona direnmesini görmek Diane'in kalbini parçalıyordu.

Bebek o gece kuvözde kaldı. Diane, Mary'nin yanında uyudu. Karanlık gecede gözlerini açtığında Mary'ninkilerin de açık olduğunu gördü. "Buradayken onu beslerler,

değil mi?" Bebek doğduğundan beri Mary'nin söylediği ilk şeydi bu.

Diane başını salladı. "Evet," dedi, rahatlamasını, şokunu hareket bile etmeden saklamaya çalışarak. "Ona biberon verecekler."

Bebeği sabah geri getirdiler. Diane bebek arabasını içeri getirdiklerinde Mary'nin tepkisini inceledi, Mary'nin gözleriyle nasıl da her şeyi kaydettiğini gördü. Bir kafa. İki bacak. İki kol. On parmak. On ayak parmağı. Sonra onu tekrar kundakladı ve döndü.

Bebeğin ilk günü sessizce geçti, güneş gökyüzü ışıksız kalıp gece olana kadar gökte zarif bir yay çiziyordu. Mary hastane odasının tek camında durdu, alnı soğuk cama yaslıydı, kaşları Diane bebeği kollarında tutarken geceyi incelerken çatıldı.

Diane kızının başının arkasına baktı, bedeni çok gergin görünüyordu, çatlamaya hazırdı. Yerinde doğruldu, bedenindeki yorgunluğun iliklerine kadar işlediğini hissetti.

"Mary, tatlım," dedi Diane, sesi kullanılmamaktan çatlamıştı, az kelimeyle geçen bir gün olmuştu. "Bebeği bir dakikalığına tutar mısın?"

Mary kıpırdamadı. Diane yerinde hafifçe doğruldu, bir anda kendi başına büyütmesi gereken ikinci çocuğun ağırlığını hissetti. Mary'ye ihtiyacı olacaktı, bunu biliyordu. Kızına ihtiyacı olacaktı.

"Mary," dedi, sesinden sabrının azaldığı belliydi. Kelimeleri üstüne basarak ağır ağır söylüyordu. "Kız kardeşini tutabilir misin?"

Mary'nin gözleri pencerenin siyah camında annesininkileri buldu. Bakışlarıyla, konuşmadan iletişim kurdular.

"Neden?" dedi Mary.

Diane gözlerini kızına dikti. "Çünkü tuvalete gitmem gerek, Mary."

Mary yavaşça döndü ve elleri belinde durup bebeğe baktı. Diane zorla kalkmaya çalıştı, bir kolunda bebeği tutarken diğer elini kendini kaldırmak için destek olarak kullandı. "Mare..." diye seslendi, garip duruşunu sürdürerek. "Yapar mısın?" Hafifçe kaydığını ve gerisingeri sandalyeye düştüğünü hissetti. Bebek miyavlar gibi ağlamaya başladı.

Diane için refleks gibi bir hareketti bu, kanını paylaştığı bir canlıyı korumak için duyulan ilkel bir ihtiyaçtı. Mary öne atıldı, kollarını bebeğin altından kaydırdı ve onu göğsüne çekti. Diane bir anlığına onları izledi. Mary bebeği sakinleştirmek için sallanıyordu.

"Hemen döneceğim," dedi, ama Mary hâlâ bebeğe bakıyordu, hâlâ içinde bir savaş veriyordu.

Banyoda Diane suyu açtı ve klozete oturdu, bıraktı su aksın, sesi diğer her şeyi boğsun. Orada ne kadar beklediğini bilmiyordu. Beş dakika olabilirdi. Yirmi dakika da olabilirdi. Kapıyı açtığında Mary mavi plastik sandalyede oturuyordu, bebek hâlâ kollarındaydı. Diane bir an onları izledi.

"Ee," dedi Diane. Mary hafifçe ürperdi, sanki onun banyodan çıktığını duymamıştı. "Ona ne isim vereceğiz?"

"Ona hangi ismi istiyorsan onu ver," diye cevapladı Mary, yine de bakışlarını bebeğin suratından ayıramıyordu.

"Sana ihtiyacı olacak, Mary," dedi Diane. Bu Diane'in nasıl olduğunu anlamadan bildiği bir şeydi. "Bunu biliyor musun?"

Diane onlara yürüdü ve yatağın ucuna, kızının karşısına oturdu. Bekledi, Mary'nin bağlılığının ve sadakatinin vahşi, nadir ve mutlak olduğunu biliyordu. Mary'nin o an bu bebeği sevip sevmeyeceğine, kendini ona tamamen adayıp adamayacağına karar verdiğini biliyordu. Bebek Mary'nin kollarında kıvrıldı ve Mary'nin yüzü gevşedi. O an Diane

bu işin olduğunu anladı. Çenesini kaldırarak, Mary annesine baktı ve sadece, "Ona Hannah diyelim," dedi. Bu kelimelerle Mary sanki elini yarmış ve yemin olarak da ona kanını sunmuştu.

OTUZ İKİ

1989

Mary, Patrick'in çekini yaktıktan ve suyu açıp evyeye eğilerek küllerin paslanmaz çelik haznede dönerek kaybolduğunu izledikten sonra dönüp Hannah'ya baktı. "Plaja gitmek istiyor musun?" diye sordu, dirsekleri hâlâ evyenin iki tarafında duruyordu. Sesi derin ve kuruydu.

"Şimdi mi?" diye sordu Hannah.

Mary başını salladı.

"Yemek ne olacak?"

"Arabada yeriz."

Hannah gece parlak siyah olan ön camdan dışarı baktı. "Ama dışarısı soğuk," dedi.

Mary gülümsedi. Sandy Bank'te kışın plajda uyurdu, uyku tulumunu alıp Diane habersiz bir şekilde yatağında yatarken evden sıvışırdı. Ama bu, Hannah doğmadan önceydi. Evyeye döndü ve giderin yuvarlak ağzına baktı. "Bana karşı yumuşuyor musun, Küçük Tavşan?" diye sordu.

BELGEGEÇ FAKÜLTE TEAM

Hannah bir an sessizdi. "Pekâlâ."

Plaja giderlerken Chase kızları yemek paketlerini aralarına koydular. Hannah koca lokmalar alıyordu, Mary ise sadece yemeğin sıcaklığının bacaklarına yayılmasına izin veriyordu.

"Sen neden yemiyorsun?" diye sordu Hannah, ablasına yan yan bakarken ağzı yemekle doluydu.

"Bilmiyorum," dedi Mary. "Aç değilim galiba."

Sahil yolunda bir yere park ettiler. Sabaha karşı buralar tepelerine sörf tahtalarının bağlandığı, bagajlarında da deniz kıyafetlerinin olduğu arabalarla dolu olurdu. Ama şimdi kızlar istedikleri yeri seçti.

Sahile inen dik, tahta merdivenlerden aşağı indiler. İkisi de birer uyku tulumu taşıyordu, Mary'de bir de sırt çantası vardı.

Mary durakladı, anlaşılmaz şekilde karanlıkta nefes alıp veren engin Pasifik'e baktı. "Garip," dedi dalgınca. "Okyanusun batıda olması yani."

"Neden?" diye sordu Hannah, birkaç adım öteden dönüp ablasına bakarak.

Mary sadece kafasını salladı. "Her şey ters yüz olmuş gibi. Sanki sondaymışız gibi."

Hannah sinirli bir şekilde somurttu, titriyordu, svetşortunun kapüşonunu kafasına geçirmişti. "Her şey her zaman nasıldıysa öyle," dedi, merdivenlerden yürümeye devam ederek. "Bu yakanın da gayet başlangıç olduğunu söyleyebiliriz. Dünya yuvarlak, hatırladın mı?"

Mary, Hannah'yı takip etti. Merdivenin son basamaklarında Hannah ablasına döndü. "Nereye geçmek istersin?"

Mary zarifçe kıvrılıp başka bir noktaya uzanan plaja baktı. Açık sarı pencereli kulübeler arkalarında duran kara tepelere sırtlarını dönmüşlerdi. "Biraz daha yürüyelim."

Yaşlı ve beyaz bir servi gövdesinin orada yer buldular. Hannah uyku tulumunu yere bıraktı, içine kıvrıldı ve çenesine kadar çekti. "Buz gibi," dedi.

"O kadar da kötü değil," dedi Mary, taş gibi hareketsiz duruyor ve plaja bakıyordu.

Hannah kaskatı kesildi. "Neye bakıyorsun?" diye sordu.

Mary çenesini kaldırıp kumda ilerleyen bir çift sarı gözü işaret etti. "Bir rakun."

Hannah uyku tulumuna daha da gömüldü. "Bize doğru mu geliyor?"

Mary kıkırdadı. "Evet, ama," dedi hâlâ rakunu izleyerek. "Sadece ortalığı kolaçan ediyor. Ölü bir şey var mı diye bakınıyor." Mary sırt çantasını kolundan aşağı kaydırdı, uyku tulumunu çözdü ve sonra da Hannah'nın yanına koydu.

"Nicky'nin babasını kuduz bir rakun ısırmış," dedi Hannah, Mary yanına uzanırken. "Bir ay boyunca her gün karnından iğne olmak zorunda kalmış."

"Bayan Pool bir keresinde evine yarasa girdi diye çıldırmıştı." Mary, Hannah'ya baktı ve onun uyku tulumunun altından sırıttığını fark etti. "Onu bir koltuk yastığıyla öldürmüş, sonra da geceliğiyle markete kadar koşmuş."

Hannah içten ve dürüst bir kahkaha patlattı. Bayan Pool'u daha çok Mary'nin anlattığı hikâyelerden biliyordu. Sandy Bank ve Water's Edge ile ilgili anıları bölük pörçük ve loştu.

Mary gözlerini kapadı ve altındaki kumun ona tanıdık geldiğini hissederek düz bir şekilde uyku tulumunda yattı. Bu, evde olmak gibiydi. Derin bir nefes aldı. "Herneyse," dedi.

Hannah'nın onu izlediğini hissetti. "Burada mı uyuyacağız?" diye sordu Hannah.

"Hayır," dedi Mary. "Sadece dinlenelim biraz." Sonra

elini uyku tulumundan çıkarıp karanlıkta Hannah'yı buldu, kolunu korumacı bir şekilde onun üstüne örttü.

O gece, kızlar yan yana yatarken, Mary arkalarındaki kıta hakkında düşündü. Olanlar hakkında. Bitenler hakkında. Okyanusun içine batarmış gibi başka bir göğe doğan güneş hakkında.

Mary, Hannah'nın nefesi yavaşlayana kadar bekledi, bedeninin kumda gevşekçe yattığı ana kadar bekledi. Sonra da dikkatlice kalktı ve suya doğru yürüdü. Rüzgâr esmeye başlamıştı, sanki canlı ve hareketli bir şeymiş gibi Mary'nin saçını başının etrafında uçurmaya başladı. Tepesinde sessiz ve dikkatli dolunay vardı. Üstünü çıkardı ve kuma bıraktı. Sutyeni yoktu, sadece kolsuz bir penye vardı. Tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Eşofman altını soydu, bacağına çaprazdaki ayağını sürerek ısınmaya çalışıyordu. Bir adım atarak yerdeki çamaşırını geride bıraktı. Suya birkaç adım daha attı. Buz gibi dalgalar ayaklarına geliyordu, bileğini yalayıp denize geri kayıyordu. Bir an orada durdu, penyesi ve iç çamaşırıyla, ayakları tatlı bir şekilde hissizleşene kadar. Dalabilirdi, biliyordu. Çevrede hiç kara parçası kalmayıncaya dek yüzebilirdi. Uzuvları soğuktan hareketsiz kalana kadar yüzebilirdi. Artık vücudu cevap vermeyene dek. Dudakları damar mavisine dönene, Stefan ile Northton ve bütün o şeyler artık var olmayana dek yüzebilirdi.

Gözlerini kapadı, üstünü çıkardı ve arkasına fırlattı. Sonra da biraz daha suya girdi. Suyun dizlerine, sonra da kasıklarına çıktığını hissetti. Yürümeye devam etti, bedeni ürpertiye alışıktı, teni soğuktan kasılıyordu. Suyun karnını geçtiğini hissetti. Kendisine daha ileri gitmeyeceğini söylüyordu. Sadece tuzu dudaklarında hissetmek istiyordu. Suyun göğsünü geçtiğini hissetti. Artık akıntının bir parça-

sıydı. Onu ileri geri sürüklediğini hissediyordu. Saçları arkasında dökülen bir mürekkep gibi, bedeni de suyun sıcaklığı karşısında zayıftı. Artık ona bağlı değildi; akıntı onu, su boynunu geçene kadar azar azar çekti. Nihayet suya battı. Kapalı gözlerinin arasından Hannah'nın küçüklüğünü, hâlâ Sandy Bank'te oldukları zamanı gördü. Birbirlerine baktıkları, el ele tutuştukları, okyanusa daldıkları, kendi dünyalarına daldıkları zamanları. Kapalı gözlerinin arasından suyun akışkan ama kırılan yüzeyini, içeri giren güneş ışığını görebiliyordu. Hannah'nın ışık gibi göründüğünü, onun adını söylediğini düşündü. *Mary!* Su; anılar ve zaman yüzünden sesi boğuktu. Ama sesi tekrar duydu. *Mary!* Tekrar, tekrar duydu. Her seferinde ses daha da yükseldi. Daha da gerçek oldu. Ta ki kelimelerin kendisi Mary'yi suyun yüzeyine çıkarana dek.

"Mary!" Bedeni tepki verdi, soğuktan şiddetli bir şekilde titriyordu. Mary sahile döndü. Hannah onun ardından çılgın ve kızgın bir şekilde bata çıka suda yürüyordu, suyu etrafa sıçratıyordu. Hannah dizlerine kadar sudaydı.

Ağırkanlı kollarla Mary kıyıya yüzmeye başladı. Birbirlerine ulaştıklarında Hannah kalçasına kadar suya batmıştı. Mary'ye tutundu, kollarını onun beline doladı ve onu kızgınca kıyıya götürdü.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Mary'nin dişleri deli gibi takırdıyordu, konuştuğunda kelimeleri anlaşılmazdı. "Sadece yüzmek istedim."

"Senin problemin ne?" diye sordu Hannah, Mary'yi arkasından kıyıya iterken. Mary kuvvetin etkisiyle tökezledi, kolları çıplak göğsünün üstünü kapıyordu. *"Ölebilirdin!"*

Mary, neden olduğunu söyleyemese de güldü.

"Kapa çeneni, Mary!" dedi Hannah, kızlar suyun içinden çıkarken. Kumsala vardıklarında Hannah eğildi, elleri dizlerinin üstünde, sessizce sarsılarak ağladı.

Mary o kadar şiddetli bir şekilde titriyordu ki yerden almak için uzandığı svetşortunu zorla kavradı.

Ardından Mary başka bir şiddetli kuvvet daha hissetti, kuma düştü, kumu dudaklarında hissediyor, tadını alıyordu. "Çıldırma, Küçük Tavşan," dedi, elleriyle dizlerinin üstünde doğrulurken.

Chase kızları o gece eve dönerken camlarını açmadı, klimayı çalıştırdı, hiçbiri tek kelime etmedi, Mary çıplak ayaklıydı ve ıslak saçından beline su akıyordu, Hannah ise uyku tulumunu bacaklarına sarmıştı. Mary kamyoneti evlerinin önündeki otoparka soktuğunda Hannah kapıyı ani bir hareketle açtı ve dışarı çıktı. Gevşemiş omuzları ve düşmüş beliyle Mary başka bir titremenin vücudunu sardığını hissetti. Sonra da kardeşini takip ederek kamyonetten indi.

Hannah merdivenleri Mary'nin önünden ayaklarını yere vurarak çıkıyordu. Mary onu tırabzanı tutarak yavaşça takip etti.

"Al," diye seslendi Mary, anahtarları Hannah'ya fırlatarak. Anahtarlar Hannah'nın ayak dibine düştü. Eğilip aldı, kapıyı açtı, hızlıca içeri girmesiyle kapı ardından savruldu.

Mary daireye girdiğinde su açılmıştı bile. Hannah duşa girmişti ve banyo kapısı kapalıydı. Mary kapıyı çaldı. İnce ve delikliydi, tahta cilası yer yer beneklenmiş, yaştan ve nemden ötürü diplerde sararmıştı.

"Ben varım!" dedi Hannah.

"Benim de gelmem lazım." Mary hâlâ soğuktan iki büklümdü.

"Hayır!"

"Küçük Tavşan..."

"Banyo yapıyorum!"

Mary tırnağını kilidin merkezindeki delikten soktu ve çevirdi, kapıyı açtı.

Duşun plastik perdesi sert bir şekilde açılınca Hannah'nın yüzü belirdi. "İçerde ben varım!"

"Sıcak bir duşa ihtiyacım var," dedi Mary. Dişleri bunu doğrularcasına takırdıyordu. *"Donuyorum."*

"Çünkü saçma bir şekilde *yüzmek* istedin."

Tek kelime etmeden Mary kıyafetlerini çıkardı, onları yere, Hannah'nın kıyafetlerinin üstüne bıraktı. Duşun perdesini arkadan açtı ve Hannah'nın yanına girdi.

"Hey!" dedi Hannah, bedenini ıslak kol ve bacaklarıyla kapatarak.

Mary soğuktan hâlâ iki büklümdü. "Sanki seni daha önce çıplak görmedim," dedi.

Mary'nin sıcak suyun etkisiyle ürktüğünü gören Hannah yumuşadı. "Gel," dedi, sesi hâlâ tersti. Kenara çekildi, böylece Mary doğrudan duş başlığının altında durabilecekti. "Buraya gelebilirsin."

Ama Mary hareket etmedi. Sadece Hannah'ya baktı. "Küçük Tavşan." Söylediği tek şeydi. Sonra soğuktan kaskatı kesilmiş bedenini dikleştirdi ve kollarını Hannah'nın boynuna doladı.

"Bırak beni!" diye emretti Hannah, Mary'nin kaygan kollarından kurtularak. Ama Mary'nin kolları tekrar hemen onu buldu. "Ciddiyim! Bırak!" Hannah tekrar kurtulmaya çalıştı ama Mary'nin kolları onu yakaladı ve kendisine doğru çekti. "Ne oluyor?" diye sordu, Mary'nin kavrayışından kaçmaya çalışırken.

Mary, Hannah'nın bedeninin vazgeçtiğini hissedene kadar böyle devam etti. Hannah'nın başının onun omzuna dayandığını hissedene kadar. Hannah'nın dudaklarından tiz ve içinde tuttuğu bir hıçkırığın çıktığını duyana kadar.

"Çok özür dilerim, Küçük Tavşan," diye fısıldadı, elini onun başının arkasında tutarak.

Banyo buharla dolup, soğuğun hatırası havaya karışana dek öyle durdular. Hannah sessizleşene dek. Silinebilen her şey yıkanıp silinene dek.

OTUZ ÜÇ

1989

Kış geldi ve okyanus kenarındaki kasabaya yerleşti. Gri balinalar kutuplardan Baja'nın sıcak sularına yolculuklarına başladı. Nisan olunca, onlar yine yavrularıyla geçerler, püskürttükleri suyla ufuk çizgisini kırarlar. Ama Chase kızları orada olup bunu görmeyeceklerdi.

Mary daha çok sürmeye başladı. Bazen iş sonrası eve gitmek yerine güneye sürerdi, doğan güneşte kırptığı gözleri kızarmış ve ıslak olurdu. Eve döndüğünde Hannah gitmiş olurdu. Ocağın yanında tezgâhın üstünde bir not olurdu. *Okul çıkışı Nicky'lere gideceğim ve akşam yemeğinde oradayım.* Böylece Mary yatağına yatar, pencereleri örter ve uykuya dalardı.

Mary karanlık olunca uyanırdı. Gece boyunca Sea Cliff'in resepsiyonunda oturur, çizimleriyle not defterlerini doldurur, mürekkebin kâğıttaki her alanı doldurmasına izin verir, hatta otelin adının yazılı olduğu harflerin arasını bile karalardı. Bir akşam kendisini ve Hannah'yı çiziyor-

du. Ormanın içinde koşuyorlardı, peşlerinde kurtlar vardı, kolları ve yanakları çiçeklerin dikenlerinin açtığı yaralarla doluydu. Kan kollarından yere, gül filizlerinin üstüne akıyordu. Kör, ağızları açık iskeletler çizdi aşağıya, pisliğin arasından ellerini uzatıp kızları yakalamaya çalışıyordu. Siyah, simsiyah gökler çizdi.

Masanın öbür ucundan bir ses duydu. "Ressam mısın?"

Mary kafasını kaldırıp baktı. Golf kursundaki çocuktu bu. Merdivenlerden yataklarını çıkaran çocuktu. Sesi alkolün etkisiyle yavaştı, gerçi Mary onu hiç barda görmemişti. Başı yana yattı. "Hayır," dedi, oğlana gözünü dikerek. Açık mavi gözleri ve kalın kirpikleri vardı. Terk edemeyeceği birisiyle birlikte olmanın, herhangi bir uyarı ya da açıklama yapmadan uzaklaşacağı bir adamın olmasının nasıl olacağını merak etti.

"Olabilirdin," dedi ciddiyetle, yaptığı çizime bakıp başını sallayarak.

Mary derin bir nefes aldı ve ona doğru yaslandı. "Senin adın neydi?" dedi Mary, dirseği mermerin üstünde duruyordu.

"Jake," dedi.

"Jake." Mary tekrarladı, ismini söylemenin ağzını doldurmasına izin verdi.

Jake yaklaştı. "Bir ara bir şeyler içmek ister misin?"

Mary kafasını salladı. "Ben içmiyorum," dedi. Kellys'den beri içmemişti. Çocuğun yüzünün düştüğünü gördü. Sonra da ona yaklaştı. "Ama vardiyamın bitiminde beni Meşe Oda'da bekle."

"Bayan Mary Mack," dedi Curtis, resepsiyon masasına doğru valiz aracını sürerken. Topallayarak hareket ediyordu ve yorulduğu belliydi, ancak sesinin ipeksi bir yumuşaklığı vardı. "Baştan ayağa siyah giyinilmiş."

Mary kafasını kaldırıp ona baktı. Curtis'i severdi. "Ne

oldu, Curtis?"

Duraksadı ve Mary'nin sinirini bozarcasına çenesini kaldırdı. "Sahacı'yla senin birbirinizden hoşlandığınıza dair duyumlar aldım."

"Nereden duydun bunu?" diye sordu.

"Sence nereden?" dedi, Mary'ye gülümseyerek bakarak. "Neredeyse gökyüzüne yazdığı için kendisi." Yine başlamıştı, bir ayağı diğerinden daha ağır gözüküyordu. "Kameraları örtmek için kâğıt filan yapıştırsan iyi olacak. Yoksa güvenlikteki çocukların amatör filmlere dönmesi muhtemel."

Jake ise Mary kadar umursamaz olduğunu gösterdi. Okyanusa bakan küçük konferans salonunda buluşurlardı, Mary pencereye doğru dönerdi. Arkadan adam kollarını ona sarar ve bedenini Mary'ninkine bastırıp boynunu öperdi, parmaklarını göğüslerinde gezdirirdi. Sonra yere çömelip Mary'nin eteğini kaldırırdı. Mary'nin gözleri denize dikilmiş olurdu, dalgaların ritmine. Ta ki gözleri istemsizce kapanıp başı geriye yatana ve dudaklarından sessiz bir inilti çıkana kadar.

Mary'nin işi bittiğinde adam ayağa kalkardı. "Seni tekrar görebilir miyim?" diye sorardı onun kulağına eğilip.

"Hayır." Mary'nin genelde verdiği cevap bu olurdu.

Çok geçmeden Sea Cliff'in kapıları çelenklerle süslendi ve daha fazla müşteri gelmeye başladı; yıllardır tatillerini orada geçiren aileler geldi.

"Birisiyle mi görüşüyorsun?" diye ısrarla sorardı Jake, Mary'nin gözlerini bulmaya çalışarak.

Mary ona bakardı. "Ben seninle bile görüşmüyorum," derdi, önündeki çocuktan daha ilginç bir şey, herhangi bir şey bulana kadar.

Okulda Hannah iyi bir öğrenciydi. Koroya girdi ve bir

gün tatil konseri için pembe fotokopi bir davetiyeyle eve geldi.

"Ne tatili?" diye sordu Mary, neredeyse kendi kendine konuşarak.

Hannah ona baktı. "Noel, Mare," dedi Hannah, Mary'nin elindeki davetiyeyi neredeyse kaparak. "İki hafta sonra."

Mary tekrar kâğıda baktı, hareketsizlikten dengesi bozulmuş gibiydi, kendisi tren platformunda bekleyen biriymiş gibi zamanın akıp gitmesi onun dengesini bozmuştu.

O gece Hannah akşam yemeği için spagetti yaptı. "Bu lezzetli, Küçük Tavşan," dedi Mary bir lokma aldıktan sonra.

"Teşekkürler," dedi Hannah, onun gözlerine bakmadan.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

"Nicky'nin annesi öğretti."

Mary yuttu ve başını salladı, yemeğin boğazına takıldığını hissediyordu.

"Gerçekten çok havalı bir kadın," diye ekledi Hannah.

"O da tatil konserinde olacak mı?"

"Muhtemelen," dedi Hannah. "Bütün okul etkinliklerine filan gelir."

"Ne okul etkinliği?"

"Bir şey değil, Mare."

Mary ona baktı. "Bir şey değil değil," dedi. "Ne etkinliği dedim?"

"Okula dönüş gecesi gibi şeyler."

"Bana okula dönüş gecesinden bahsetmedin."

"Muhtemelen *uyuyordun*."

Mary çatalını tabağa bıraktı. "Saçmalamayı kes, Küçük Tavşan. Sen okuldayken uyuyorum. Seni Nicky'lere gitmediğin her gece görüyorum. Eğer benim okula dönüş gecesi-

ne gelmemi isteseydin orada olurdum."

Hannah ona vahşice baktı. Konuştuğunda kelimeleri de ifadesi gibiydi. "Evet, sadece ortalıkta yürürdün ve bütün babalar sana bakardı ve herkes senin benim annem olduğunu düşünürdü!" Kapının çarpmasıyla Hannah yatak odasındaydı. Mary yarısı yenmiş iki spagetti tabağına baktı. Yanaklarından akan ve ona hiç tanıdık gelmeyen gözyaşlarını hissetti.

Noel konseri zamanı geldiğinde Mary gitti. Kot pantolon ve kazak giymişti ama diğer bütün annelerin elbise giydiğini fark etti. Mary'yi gördüklerinde sahiplenici bir tavırla kocalarının kollarına girdiler.

"Siz Nicky'nin annesi olmalısınız," dedi sahneye çıkmalarından önce Hannah ve Nicky ile konuşan kadına. Atıştırmalık masasındaki Hannah'nın onları izlediğini görebiliyordu.

Bayan Hashell küstahça doğruldu, elini uzattı ve Mary'nin elini tok bir şekilde sıktı. "Cynthia," dedi, sabit bir tebessümle. "Tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Ben de," dedi Mary.

"Hannah, Sea Cliff'te çalıştığınızı söyledi."

"Evet," diye cevapladı Mary. "Resepsiyonda."

"Ben etkinlikler düzenliyorum. Düğün ve onun gibi şeyler."

Mary ona baktı. Kasvetli zihninden bir cevap bulup çıkaramadı.

"Kız kardeşiniz çok tatlı," dedi Cynthia. "Harika bir çocuk."

Mary başını salladı. "Teşekkürler."

Mary onun omuz üstünden bakışını gördü. "İzninizle," dedi. Arkasından *Merhabaaaa!* diye bir gürültü duydu ve Nicky'nin annesinin başka bir çocuğun annesiyle kucak-

laştığını gördü. Odanın öbür köşesindeki Hannah ile göz göze geldiler.

Mary o gece Jake'i çağırdı. Vardiyası başlamadan onu otoparka çağırdı. "Sanırım seni seviyorum Mary," dedi, dudakları Mary'nin karnındayken, kelimeleri kamyonetin soğuk havasında ılık ve ıslaktı.

Mary başını çevirdi ve rahatsızlığını dışa vurarak nefes verdi. "Deme şöyle."

"Ama seviyorum."

Mary oturdu, oğlanı üstünden itti. "Lanet olsun, Jake," dedi, üstünü alırken. Kafasından ve çıplak göğsünden geçirdi. "Durmalısın." Kotunu giydi, sırt çantasını aldı ve kamyonetten inip kapıyı arkasından çarptı.

"Mare!" Jake kamyonetten seslenirken, Mary otoparktan geçip otele yürüyordu. *"Mary!"* Ama Mary yürümeye devam etti.

Mary çalışan odasında üstünü değiştirdi. Vardiyası bitmiş diğer kadınların bakışlarını görmezden geldi. Otel neredeyse tam kapasite çalışıyordu. O gece bar da doluydu, erkek bulacağını biliyordu. Kollarına girmesine ve onları odalarına götürmesine izin verecek adamlar. Ona Sea Cliff'e ilk geldikleri vakti anlatırlardı. Ona oğullarından, ne kadar muhteşem bir adam olduklarından bahsederlerdi. Ona birkaç gün sonra buluşacakları torunlarından bahsederlerdi. Noel için paraya ihtiyacı vardı, o yüzden bu gece birkaçıyla konuşurdu. Resepsiyon masasında mermere dayanır, parlayan, şangırdayan ve nazik konuşmalarla vızıldayan karanlık bara bakardı.

Odasına eşlik ettiği ikinci adamın kafasının arkasına yatırdığı beyaz saçları ve dinlenirken bile garip duran uzun uzuvları vardı. Kömür grisi yün pantolon ve çizgili gömlek giyiyordu. Eskiden senet işindeymiş, en azından öyle ol-

duğunu söyledi. Neredeyse asansörde uykuya dalacaktı, bu yüzden Mary odasına geri döndüğünde bunu tereddütsüz yaptı.

Ama kapıyı açıp da koridorun ışığı odanın karanlığını kestiğinde, adamın sandalyede oturduğunu gördü. Parmaklarını birbirine geçirmiş, elleri de kucağındaydı.

"Benimle oturur musun?" diye sordu, sanki onu bekliyormuş gibiydi.

Mary bir anlığına tereddüt etti, sonra yavaşça sandalyeye yürüdü, ancak adamın gözleri yakın mesafede takılıydı. Yanına vardığında, adam kafasını kaldırıp ona baktı. "Bazen çok yalnız hissettiriyor," dedi.

Pencerenin dışında, gümüş bir ay karanlıkta asılıydı. "Ne yalnız hissettiriyor?" dedi Mary.

Adam omzunun üstünden okyanusa baktı. "Gençken, bahriyedeydim."

Mary, adamın yanındaki sandalyeye o kadar sessiz oturdu ki adam fark etmemiş olabilirdi. "Gemide mi?" diye sordu.

"Ah, evet," dedi. "Büyük, harika bir gemiydi."

"Sevdin mi?"

"Evet," dedi, sanki bu durum onu şaşırtmış gibiydi. "Savaştan sonra Okinawa'ya gönderildim. Orada bir kız vardı."

"Okinawa?" diye sordu Mary. "Stan Pool isimli birini tanıyor muydun?"

Gözleri, önündeki alanda gezindi, sanki bir anı kırıntısı arıyordu. Sonra ışıldadı ve konuştu. "Poolie!" dedi. "Poolie'yi tanıyordum! Sandy Bank çocuğu! Balık tutmayı bilirdi! Hepimize akşam yemeği tutardı!" Öne eğildi, bu bağlantı onu heyecanlandırmıştı. "Poolie'yi nereden tanıyorsun?"

"Onun yan komşusuyduk."

Adam bir an gülümsedi, sonra da uzaktaki bir şeye gülümsedi, ellerini sessizce çırptı. "Neler yaptı?"

Mary gülümsedi. "Alice ile evlendi," dedi. "Büyük bir aileleri oldu. Sekiz çocuk. Oğullarıyla beraber balıkçılık işi yapıyor."

Adam başını salladı ve bir hikâye olması gerektiği gibi bitince nasıl yapılırsa öyle gülümsedi. "Sevindim," dedi. Sonra kıkırdadı, gözleri okyanustaki pırıltılar gibiydi. "Aferin, Poolie." Elini, sandalyenin koluna koydu, bedeni hareketsizleşti. Mary elini onunkinin üstüne koydu, eklemlerinin altındaki sert cildini hissetti.

Mary birkaç dakika boyunca öyle oturdu. Sonra sessizce kalkıp odadan çıktı, kapıyı açtı ve yumuşakça tekrar kapattı. Adamın tebessümü değişmedi. İfadesi aynı kaldı. Oda temizlikçisi ertesi gün onu bulduğunda da hâlâ aynı ifade yüzünde olacaktı. Gece felç geçirerek ölmüştü, damarı sessizce ve feci bir şekilde beyninde patlamıştı.

OTUZ DÖRT

1989

Jake, Mary'yi birçok adamın sevdiği gibi sevdi, çılgınca. Sea Cliff'in otoparkının karanlık köşesine, binanın dışını çevreleyen parlak ve zarif ışık şeritlerinden uzağa giderlerdi. Kapısına yaslanmış, kolları göğsünde kavuşturulmuş bir şekilde Mary'yi beklerdi. Kamyoneti otoparka park eder ve ön camdan dışarıya bakardı, ötesinde dar bir yürüyüş yolu, tırabzan ve ardında da ucunda yeryüzünün yarılıp okyanusa dönüştüğü derin bir uçurum vardı. Jake kamyonetin kapısını açar, yolcu koltuğuna binerdi.

Mary onun elini kasıklarında, nefesini de kulağında hissederdi. "Bir yerlere gidelim," diye fısıldardı Jake. Fakir büyümüştü ama bunu saklamak için çaba harcardı. Onun için otoparkta bir kızla sevişmenin hiçbir nostaljik albenisi yoktu.

"Hayır." Mary'nin söylediği tek şey olurdu. Bakışları hâlâ önüne dönüktü. Kotunun düğmesini açardı, poposu-

nu kaldırıp pantolonunu üstünden sıyırırdı. Dönüp koltukta dizlerinin üstünde dururdu ama o gece ilk kez Jake'e baktı. Sonra bacağını kaldırdı ve bedenini onunkinin üstüne koydu, Jake de koltuğunu geri itmek için kolu çekti.

Mary'nin bir zaafı var idiyse o da zevkti. Jake onun gömleğini çıkardığı an, ellerini onun beline koyduğu an ve soğuk kamyonette Mary onun sıcaklığını hissettiği an, elini onun yanağına koyardı. Birkaç dakika boyunca da Jake'in sevgisine bu şekilde karşılık verirdi.

Bittiğinde, Jake hızlı nefesi ve gevşek bedeniyle koltuğunda rahatladığında, Mary yana geçerdi. Pantolonunu tekrar giyer, svetşortunu üstüne geçirir, kapüşonuyla kafasını örterdi ve Sea Cliff'e doğru yürürdü, elleri cebinde, veda etmek için tek kelime etmeden giderdi.

Jake çalışırken Mary'yi izlerdi. Otelin önündeki arabasında oturur, Sea Cliff'in geniş ve parlak camlarından içeri, Mary sanki egzotik ve harikulade bir şeymiş gibi gözlerini ona dikerdi. Sanki sergileniyormuş gibi. Bazen tüm gece orada otururdu.

"Umarım Sahacı senin Ölümcül Cazibe'nin kurbanı olmaz," dedi Curtis. Mary onun olduğunu bildiği yere bakış attı ama cam sadece lobinin yansımasını gösteriyordu. "Evde tavşanın yok, değil mi?"

Mary yüzünün çarpıldığını hissetti, verilen referansı ve ironiyi iğrenç bulmuştu.

Sabah hâlâ yeni ve siyahken Sea Cliff'ten çıkacaktı. Jake onu evine kadar takip edecekti. Arabanın camlarını indirip sürecekti, Jake'i dikiz aynasından görecekti. Bu biraz da takip edilmek gibi bir şeydi.

"Dışarıdaki adam da kim?" diye sordu Hannah bir sabah, ağzı dış macunuyla doluydu. Okula gitmeden önce dişlerini fırçalıyordu ve ön camın metal jaluzisini parmak-

larıyla açıyordu. Banyo birkaç adım ötedeydi. Jake aşağıda, otoparkta bekliyor ve binayı inceliyordu.

Mary cama doğru yürüdü ve dışarı bakındı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandı, gözleri Jake'inkilerle buluşunca. Sonra da tek kelime etmeden dışarı fırladı.

Jake onu görür görmez arabadan çıktı. "Selam, bebek," dedi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Mary, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Ellerini Mary'nin kalçasına koydu. Mary onu itti. Ama o tekrar ellerini koydu. "Eve sağ salim geldiğinden emin olmak istedim." Pencereden hâlâ ona bakan Hannah'yı başıyla işaret etti. "O senin kız kardeşin mi?"

"Buraya gelemezsin, Jake."

"Sadece nerede yaşadığını görmek istedim," dedi, kendisini yaklaştırarak. Mary'nin yüzüne gelen saçlarını geriye itti. "Nerede uyuduğunu."

"Bunu bir daha yapma," dedi Mary, sonra döndü ve merdivenleri çıktı, ayakkabıları basamaklarda gıcırdıyordu.

"Kimdi o?" diye sordu Hannah, hâlâ pencerenin yanındaydı.

Mary kafasını salladı, sonra gözleri evleri olan o iki odada dolaştı. Oturma odasının eskimiş halısına baktı. Mutfağın lekeli muşambasına ve birini diğerinden ayıran ince metal panele baktı. Omuzları gevşekti. Burası tam Hannah ve onun içindi. "Adamın teki işte," dedi.

Hannah tekrar pencereden baktı. Hâlâ diş fırçasını tutuyordu, dudaklarında diş macunu vardı. "Gidiyor."

Mary odayı geçti, yerden bir battaniye aldı ve koltuğa oturdu, battaniyeyi de üstüne örttü. "İyi," dedi, ellerini dizlerinin arasına yerleştirerek.

"Tatlıydı," dedi Hannah, arabası apartmanın önünden ana yola dönerken.

"Üzgünüm," diyecekti Jake, o gece. O ve Mary Meşe Oda'daydı. Elleri onun göğüslerinin üstünde, göğsü de sırtına dayanmıştı. "Bugün gelmemeliydim."

"Sen benim erkek arkadaşım değilsin, Jake," diyecekti Mary, Jake içine girerken gözlerini kapayarak.

Sonra Mary siyah eteğinin kalçasından yukarı kaydığını hissedecekti. "Biliyorum," diyecekti. "Biliyorum, değilim."

Noel'de, Mary'ye inci bir kolye hediye etti. Yılbaşı akşamı da takımı olan küpeleri. Mary vardiyasından önce onunla buluşmaya devam etti. Mary'ye bir şey aldığında Mary hediyeyi kabul ederdi. Zarif reddetmelere inanmazdı, bunun Jake'e neye mal olduğunu ya da onu nasıl satın aldığını umursamazdı. Jake onunla birlikte olabilmek için ona zevk veriyordu, hediyeler alıyordu.

Sonra bir gün Hannah'yı okuldan aldı.

Sabahın erken saatleriydi, Mary işten eve yeni dönmüştü. Evin ışıkları yanıyordu ve Hannah uyanıktı. "Hey," diye seslendi Mary, çantayı yere bırakırken. "Erkencisin."

"Selam!" diye seslendi Hannah da. Banyodaydı ve Mary'nin ona yılbaşı hediyesi olarak aldığı maşayla saçını yapıyordu. "Bugün beni okula bırakır mısın?"

Mary gözlerini kapadı. "Bisikletinle gidemez misin?"

"Okulda bıraktım," diye cevapladı Hannah.

Mary durakladı, uykuya ihtiyaç duyan zihninden soru yavaşça çıktı. "Peki eve nasıl geldin?"

Hannah başını banyodan çıkardı. "Erkek arkadaşın," dedi. "Jake."

Mary o gece Sea Cliff'e Jake'ten önce geldi, otoparkın her zaman buluştukları uzak köşesinde bekliyordu. Geldiğindeyse çoktan kamyonetten çıkmıştı. Jake kapısını açtığında, Mary doğrudan ona baktı. "Selam, bebek," dedi, yüzü temkinliydi.

Mary tekrar köpürmeden önce içinde büyüyen sinirin geri çekildiğini hissetti. Geriye doğru sendeledi, sonra ileri atıldı, ellerini Jake'in göğsüne koyup onu arabasına doğru ittirdi. "Sorunun ne senin, Jake?"

"Ne oldu?" diye sordu, Mary'yi kendisine çekip, onu kollarına alırken yüzü endişeliydi. Güçlüydü ve Mary onu bu şekilde istediği kadar tutabileceğini fark etti.

"Hannah'nın okuluna gitmişsin? Onu eve bırakmışsın?"

"Sadece kardeşini tanımak istedim," dedi, Mary'nin gözlerine bakmak için kollarını gevşetirken. "Beni hep uzak tutuyorsun. Yaklaşmama izin vermiyorsun."

Mary kendisini ondan sıyırdı ve onu tekrar sertçe itti. Ama Jake yerinden kıpırdamadı bile. Sonra Mary yüzünü onunkine yaklaştırdı, saçları omzundan karga kanadı gibi dökülüyordu. "Ona yaklaşma," diye hırladı. Ona gözlerini dikebilmek için geriledi, sarı kahverengi gözleri, insani değildi, sonra onu geçip otele doğru yürüdü.

Jake onu sessizce izledi. Sonra da onu takip etti. "Mary!" dedi, Mary'nin ona bakmasını sağlamak için kapıyı tuttu. "Mary, haydi ama!"

Mary döner kapıyı itti, Jake de onunla birlikte içeri girdi. Curtis onların lobiye girmesiyle birlikte olduğu yerde doğrulmaya çalıştı, gözleri Mary'den Jake'e kaydı.

Mary durdu ve döndü. "*Bırakmalısın*, Jake," dedi, kısık sesle. Lobinin boş olduğunun farkındaydı, ötesindeki tatlı ve loş barın da.

"Sadece gel konuşalım."

Mary, Curtis'in yanına geldiğini hissetti, kendisini olabildiği kadar sağlam ve heybetli göstermeye çalıştığını da. "Haydi arkadaşım," dedi. "Burası yeri de değil, zamanı da."

Jake, Curtis'e sertçe baktı, ta ki sinirli bir şekilde nefes verip bakışları yere inene kadar. "Pekâlâ," dedi. Sonra

Mary'ye baktı, gözlerinde beklenti vardı. "Seninle sonra görüşürüz?"

Mary'nin bedeni hâlâ katıydı.

"Haydi," dedi Curtis. Jake'i kapıya yönlendirmeye başladı ama Jake ondan kurtuldu.

"Anladım, Curtis," dedi.

Jake'in elleri cebinde, geniş ve kaslı omuzları düşmüş şekilde otoparka doğru çıkışını izlerken Curtis, Mary'nin yanında durdu. "Keşke şu golf sahasını kurtçuklardan değil de şerefsizlerden korumak için ilaçlasalar," dedi Curtis.

O sabah Mary işten eve döndüğünde Hannah'yı uyandırdı. "Küçük Tavşan," dedi, onu omuzlarından sarsarak. Hannah ona doğru yuvarlandı, gözlerini kırpıştırdı. Cildi loş odada fosforlu beyazlıktaydı. Etrafa baktı, uyanmaya çalıştı.

"Senin bir daha asla tanımadığın birileriyle arabaya binmeni istemiyorum."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Hannah, sesi hâlâ uyku etkisiyle kalındı. Mary normalden önce eve varmış, vardiyasından sonra eve çok hızlı gelmişti.

"Geçen gün bir adamın arabasına bindin."

Hannah gözlerini kırpıştırdı, bunu hatırlamak için zihnini araştırdı. Sonra tekrar Mary'ye baktı. "Senin erkek arkadaşın."

"Benim erkek arkadaşım değil. Sadece adamın biri işte."

"Ama senin sevgilin olduğunu söyledi."

"Biliyorum."

Hannah oturdu ve gözlerini kırptı, yorgana baktı. Nihayet Mary'ye döndü tekrar. "Neden böyle adamlar seninle?"

Mary onun ne demek istediğini sorma ihtiyacı duyma-

dı. Bedeni yorgundu. Sanki kemikleri artık onu taşıyamayacak gibiydi. "Bilmiyorum," dedi.

"Senden hoşlanıp hoşlanmadıkları umrunda bile değil ama senden hoşlanıyorlar."

Mary sessizdi.

Hannah sanki uzaktaki bir şeye bakıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Senin de hoşlandığın bir adamı hatırlıyorum ama."

"Kim?"

"Ben küçüktüm. Biz o büyük evlerin olduğu kasabada yaşıyorduk."

"Northton." İsim Mary kendisini tutamadan dudaklarından çıkıverdi.

"Evet!" dedi Hannah, uzun zamandır söylenmeyen kelimeyi duymaktan ötürü memnundu. "Northton. Orada bir adam vardı."

"Stefan." Mary'nin zihninde dikenli çalılarla bağlanmış bir kalp belirdi. Onu daha sonra çizerdi. Onu tekrar tekrar çizecekti.

Hannah, Mary'ye baktı. "Ondan hoşlanıyordun."

Mary bir nefes aldı ve ellerini yorganın üstünde gezdirdi. "Ondan hoşlandım," dedi, sesi sanki söylediği şey önemsizmiş gibi yükseliyordu.

"O kasaba bizim gerçekten yaşadığımız son yerdi. Buradan önce."

"Öyleydi."

Hannah ve Mary birbirlerine baktılar, bazı derin gerçekler aralarında kaldı. Bazı saklı özürler. Bazı sessiz uyarılar. "Burayı terk etmek zorunda kalmayacağımıza söz verir misin?" diye sordu Hannah.

Mary başıyla onayladı. Boğazı kurumuş ve şişmişti.

"Yemin eder misin?" diye sordu Hannah.

Mary tekrar kafasını salladı.

OTUZ BEŞ

1990

Sea Cliff'teki o ilk ve son kışta Hannah'nın regl olması daha hiçbir şeydi.

Mary uyuyordu ama Hannah'nın yatakta zıplamasıyla sarsıntıya uyandı.

"Mary!" dedi Hannah, ablasını omuzlarından sarsarak. Mary işten eve henüz bir saat önce dönmüştü.

Mary homurdandı, yüzü yastığa gömülüydü.

"Regl oldum." Hannah nefes nefeseydi.

Mary kafasını Hannah'ya çevirdi. "Öyle mi?" dedi, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Hım-hım," diye cevapladı Hannah. "İğrenç. Sıcak çikolataya benziyor."

Mary yumuşakça kıkırdadı ve gözlerini açtı.

Hannah yanına külçe gibi oturdu ve bir tarafına uzandı, elleri dizlerinin arasındaydı. "Regl olduğuma inanamıyorum."

"Sana olabileceğini söylemiştim," dedi Mary, bedenini

Hannah'nınki gibi olacak şekilde büktü. "Ped bulabildin mi?"

"Hım-hım." Hannah örtüyü üstüne çekti. "Senin kullandıklarından."

Mary, Hannah'nın yüzüne bakarken, daha önce de defalarca düşündüğü gibi onun Stefan'a ne kadar benzediğini düşündü. Sanki ışık gibiydi ve ışınları bir insan yaratacak şekilde kaynaşmıştı. Onun sarı kıvırcık saçları uçlarda düzleştiği için de böyle düşünüyordu. Birisini dinlediği zaman yüzündeki ifadeydi ona bunu düşündüren. Tekrar tekrar affedebilme yeteneğiydi. "Biliyor musun artık yetişkin sayılırsın."

Hannah gülümsedi, bu fikre alıştı ve kendini kaptırdı. "Belki liseyi bitirdiğimde beraber üniversiteye gidebiliriz," dedi. "Sen ve ben."

Mary gülümsemek için kendisini zorladı. "Evet," dedi. "Belki bunu yaparız."

Mary o gün iyi uyumadı. Hava açıktı. Fazla açık. Debelendi, bedeni nevresime dolanmıştı, içinde boğuluyordu. Sıcaktan bunalana ve saçı ensesine yapışana kadar yastığı kafasının üstüne koyardı. Hannah'yı aldığı günden beri onunla ne konuşmuş ne de ona dokunmuş olsa da Jake işte hâlâ onu izliyordu, onu hâlâ otoparkta bekliyordu. Jake onu hâlâ eve kadar takip ediyordu. *Lütfen, bebeğim,* derdi, onu kapıya kadar takip ederken. *Lütfen.*

O uykusuz günde, Mary deli gibi onu hissetmek istedi. Birisini hissetmek. Battaniyesini fırlatıp banyoya gitti. Duş aldı, yüzünü suya çevirdi ve ağzını suyla doldurdu, sonra başını indirip suyu kafasının arkasına tuttu. Orada dikildi, suyun saçlarının uçlarından akıp gidişini izledi. Sonra çıktı, üstünü giydi ve Hannah'ya bir not yazdı.

Küçük Tavşan, arabayla çıkıyorum, sonra da işe gideceğim. Seni sabah görürüm.

Mary okyanustan uzağa, zeminin düzleşip ekinlerin tarlada büyük renk grupları halinde büyüdüğü, cılız fidelerin kızıl-kahve topraktan daha yeni çıkmaya başladığı yere sürdü. Siyah saçlı ve bronz tenli adamların yemek yerlerken ona bakmamaya çalıştığı bir restoranda durdu.

Garson geldiğinde Mary'ye gülümsedi. Mary menüdeki bir şeyi işaret etti, gösterdiği şey bilmediği bir dilde yazılıydı. "Bunu," dedi. "Lütfen." Garson kadın başını salladı, Mary geriye yaslandı ve adamları izledi. Sessizce konuşuyorlardı ve bakışları önlerindeydi, kelimelerinin çıkardığı ses melodik ve çok güzeldi. Mary, Hannah ile Northton'a ilk geldiklerinde yaşadıkları daireyi hatırladı. Duvarın ardından gelen komşunun ötücü kuşlar gibi alçalıp yükselen sesini dinlediğini hatırladı.

Birkaç dakika sonra yemeği geldi. Garson yemeğini Mary'nin önüne koyup bir adım geriledi, sunumun hoşuna gittiğinden emin olmak istedi. Mary, zeytin yeşili bir yaprağa sarılı bohçaya baktı. Çatal ve bıçağıyla onu merakla açtı. Kadın cesaret vererek ona kafasını salladı.

Yemeğini yedi, kimsenin onu tanımıyor oluşunun, bilmediği ya da anlamadığı sesleri duymanın tadını çıkarıyordu. Daha önce hiç gelmediği ve bir daha gelmeyeceği bir yerde olmanın zevkini alarak yedi. Adamlar rahatlamış gibiydi. Biri Mary'ye bakış attı. Mary gülümsedi. Adam başka yöne baktı.

Mary'nin bakışları pencerenin dışındaki manzaraya döndü. Yolun karşısında, gözünün alabildiği derinlik ve genişlikte çıplak ağaçlarla dolu bir tarla vardı.

"Burada ne yetiştiriyorlar?" dedi tabağını almaya gelen kadına.

Kadın duraksadı, sanki kelimeleri önce kafasında oluşturmaya çalışıyordu. Konuştuğunda sesi ölçülüydü. "Ceviz," dedi, bu kelime tatlı, yuvarlak bir şeydi.

Mary kafasını salladı ve pencereye döndü. Çevresindeki adamları düşündü, dalların arasına uzanan kollarını, sürekli hareket halindeki bedenlerini, manzara sürekli değişiyordu, mahsule göre.

Mary hesabı ödedi, cömert bir bahşiş bıraktı. *"Gracias,"* dedi kadına, kapıda durarak.

"Rica ederiz," dedi kadın.

Mary radyoda bir Meksika radyo kanalı açarak sahile doğru sürdü. Oraya gidecekti, kendi kendine söz verdi. Uzak değildi. Meksika'ya gidecek, Küçük Tavşanı da götürecekti. Oraya gidecek ve bronzlaşacaklardı. Oraya gidecek ve yapraklara sarılı yemekler yiyeceklerdi, kuş cıvıltısına benzeyen konuşmaları dinleyeceklerdi.

Sea Cliff'e vardığında Jake onu otoparkta bekliyordu. Mary kamyoneti park etti ama dışarı çıkmadı. Sadece önüne baktı. Okyanusun önündeki bu park yerini seviyordu. Yolcu koltuğunun kapısı açıldı. Bir ses duydu. "Bugün neredeydin, Mary?" diye sordu, kelimelerin altında sahiplenici bir panik vardı.

Mary bir şey demedi.

"Evde uyumuyordun."

Mary gözlerini kapadı ve parmağını dudaklarına götürdü. "Şşş," dedi. Sonra pantolonunu çıkardı, gözlerinin nemlendiğini hissetti. Sonra bacağını attı ve onun üstüne çıktı.

"Ah, bebeğim," dedi, umutsuz ve mutluluktan kendinden geçmiş bir şekilde. "Çok üzgünüm. Seni o kadar çok seviyorum ki."

"Şşş," dedi tekrar.

Hannah'yı okuldan aldığı günden beri ilk seksleriydi.

O gece resepsiyonda, genç bir çiftin otele girişini yaptıktan sonra gözlerinin kapandığını hissetti. Tüm gün uyumamıştı.

"Uyanın, Bayan Mary Mack," söylediğini duydu Curtis'in, çiftin bagajını valiz arabasına yerleştirirken. "Bu işi yaparken birçok şeyden paçanı sıyırabilirsin ama uyumak bunlardan biri değil."

Mary onun önünde masaya eğildi ve daha önce sayısız kez tekrarladığı işi yapmasını izledi. "Senin için zor mu?" diye sordu. "Yani fiziksel olarak?"

Curtis hayır anlamında kafasını salladı. "Yok," dedi, perçemini yana atarak. "Yani göründüğü kadar zor değil demeye çalışıyorum."

"Doğuştan mı böylesin?"

"Hayır," dedi, sesi haylazlık doluydu. "Acayip bir rodeo kazasıydı." Mary'ye baktı, gülmesini bekliyordu. Yüzünün değişmediğini görünce bakışları çantalara indi. "Yani, işte," diye başladı. "Benim hayatım hep rezildi. Sana ne olduğunu söylemeyeyim. Ama bir sürü şey var."

Curtis yük arabasının tutacağından tutunca Mary bileğinin garip bir şekilde bükülüşüne baktı. Mary'ye kırılgan ve yeni bir şeyleri hatırlattı. Bir fide. Yumurtadan yeni çıkmış bir yavru. Sonra onu aniden hüznün sardığını hissetti, sanki doğrudan damardan ona enjekte edilmiş gibiydi.

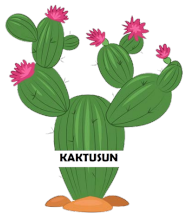
Mary o gece kimseye bardan odasına kadar eşlik etmedi. Onların yanından geçtiğini bile zor fark etti. Geceyle sabah arasındaki, kimsenin asla gelmediği o belirsiz saatlerde, Mary onu hissetti. Onun belirmesinden hemen önce cam kapıya baktı. Siyahla kaplıydı, görebildiği tek şey gömleğinin, gözlerinin ve gülüşünün beyazlığıydı. Kapıyı itip açtı ve ışığa adım attı. Suda kayan bir timsah gibi Mary'ye doğ-

ru yürüdü. Bir anlığına Mary onun gerçek olup olmadığından şüphe duydu.

Resepsiyon masasına geldiğinde, çantasını yere bıraktı, sonra da gömleğinin yakasını gevşetti ve Mary'ye baktı. "Merhaba," dedi, sesinde cam pürüzsüzlüğü vardı. "Maalesef rezervasyonum yok."

OTUZ ALTI

1990

Mary'nin yüzü ifadesizdi ama duyulabilir şekilde nefes alırken kalbi duracak gibiydi. "Hoşgeldiniz, Bay Mondasian," dedi, tiz bir sesle konuştu. Onu tabii ki tanıdı. Daha çok fotoğrafından. Mary'ye, açıklayamadığı bir şekilde tanıdık geliyordu.

Robert Mondasian gülümsedi. Zaman zaman insanların onu tanımasına alışkındı. "Sizin adınız?"

"Mary Chase."

"Yenisiniz."

"Birkaç ay önce başladım."

"Kaliforniya'dan değilsiniz."

"Doğu'danım."

"Ah," dedi gülümseyerek. "Ben de."

"Okyanus manzaralı bir suit istiyorsunuz, değil mi?" diye sordu, kendisini konuşmaya zorlayarak. Northton'daki kâğıt onun sadece otel için bir ilgisi olduğunu söylüyordu. Ama Mary otel kayıtlarını kontrol etmişti, her gelişin-

de batıya bakan bir odada kalmıştı. Hep kış mevsiminde gelirdi. Ve asla rezervasyon yaptırmazdı.

Robert gülümsedi, kredi kartını resepsiyonun üstünde kaydırırken merak ve ilgiyle gözlerini kıstı. "Evet, doğru," dedi. "Peki nasıl oluyor da beni tanıyorsunuz?" Onun şöhreti hakkında bir şeyler bilen tatlı ve genç şeylerle uğraşmaya alışkındı. "Eğitim kitapçığına girdiğimi düşünmek beni ürkütüyor."

Mary kendi yüzüne çok benzeyen bu yüze bakarken başı yana eğildi. "Annemi tanıyorsunuz," dedi. Robert hafifçe doğruldu ve Mary'ye sakin bir şekilde tebessüm etti; anneleri tanımayı tercih etmezdi. "Ne hoş. Ona selamlarımı iletin," diye rica etti tatlılıkla. Mary başka bir yöne bakana kadar bakıştılar. Robert'in kartını pos cihazına soktu ve sonra ona uzattı.

Mary Water's Edge'teki ofise girip de Diane'i soluk eli ağzını kapatırken koltukta oturur bulduğunda Hannah hâlâ küçük bir çocuktu. Önündeki kahve masasında açık duran bir dergiye bakıyordu. Hannah viyakladı ve -sanki burnunun altına konmuş tuzun kokusunu almış gibi- Diane kendine gelmek için derin bir nefes aldı. Dergiyi alelacele kapattı ve kızına baktı, zihni bir anda mod değiştirmişti. "Hannah öğle uykusuna yatmış mıydı?" diye sordu. Ama Mary'nin içgüdüleri depremi hissedecek kadar keskindi.

Mary o gece onu tekrar, mutfaktaki yuvarlak masada ucuz Tiffany tarzı avizenin altında derginin aynı sayfasını açmışken buldu. Mary oturup baktı. Diane hareket etmedi. Okumuyordu. Sadece darbe almış bir kafa fotoğrafının önünde duran yakışıklı bir adama bakıyordu. Mary dergiye uzandı ve kendisine doğru çekti. Diane fotoğrafın olduğu yere bakmaya devam ediyordu. Yazı genç İngiliz sanatçılar hakkındaydı ama Mary de sadece adama baktı. Başlık, *Ro-*

bert Mondasian ve Collishaw'ın Mermi Deliği idi. Kendisine söylenmeden onun kim olduğunu anladı.

"Adının Vincent olduğunu söylemiştin."

"Bana öyle olduğunu söylemişti," dedi Diane. Sonra elini alnına götürdü ve gözlerini kapadı. "O mu, ondan bile emin değilim. Uzun zaman önceydi, Mare."

Ama adamın yüzünde, kendisindeki bütün güzellikleri ve kusurları görebiliyordu. Kendisinin Diane'i inciten hatlarını, yalanlarını görebiliyordu. Kendi siyah, simsiyah saçlarını görebiliyordu. Sarı kahverengi gözlerini de.

Mary 508 numaralı odanın anahtarını çekmeceden çıkarıp Robert'e döndü. "Adı Diane'di," dedi. "Sandy Bank'teki motelimizde kalmıştınız."

"Epey zaman önce olmalı."

"Yirmi yedi yıl önce."

"Eh," dedi, sahte bir tebessümle. "Odamda bir düşünürüm."

Mary adamın ancak yetişebileceği kadar mesafeye uzattı anahtarı. "Belki babamı da hatırlarsınız o zaman," dedi. Ağzı kurudu. "İsmi Vincent Drake'ti."

Adamın gözlerinde, onun kıtalar ve zaman içerisinde, insanlar, zamanlar, yalanlar ve gerçekler arasında yuvarlandığını gördü. Ta ki deniz kabuklu otoparkı olan küçük sarı moteli tanıdık bulmasının sebebini ortaya çıkarana kadar. Ta ki güzel ve sarışın kızın, parlak mavi bir gökyüzünün altında martıları kovup çöp poşetlerini konteynıra attığını görene kadar. Sonra Mary'ye baktı, aralarında yıldız takımlarını birleştiren ince yıldız ışıklı şeritler gibi görünmez bir çizgi vardı. Adamın gözleri karardı ve kısa bir an içinde Mary adamın ne kadar gaddar olabileceğini anladı. "Evet," dedi, kelimeler ağzından kayarak çıkıyordu, bir yılan gibi uzun, ince ve soğuk. "Yakışıklı adamdı. Feci şekilde bana benziyordu."

Mary dudaklarından hızlıca nefes verdi ve anahtarı bıraktı. Robert Mondasian gülümsedi. "Ona selamlarımı ilet," dedi. Döndü ve gitmişti.

Mary, Robert'in mermer koridorda yürürken adımlarının yankısı boş lobide duyulurken, birkaç dakika boyunca hareketsiz kaldı. Jake'in kapıdan gelip arkasında bittiğini duymadı. "Kimdi o, Mary?" diye sordu, nefesi saçındaydı, elleriyle bileklerini kavramıştı. "Birbirinizi tanıyordunuz. Fark ettim."

Mary sessizdi.

"Seni o apartmanda tutan o mu?" diye sordu, tutuşu sıkılaştı. "Bugün görmeye gittiğin o mu?"

Sözleri Mary'nin kulağına girmeden buhar oluyordu.

"Erkek arkadaşın mı?"

"Babam," dedi, Jake'e bakmadan, sesi zayıftı.

Jake'in üstüne geldiğini hissetti. "Lütfen bana yalan söyleme, bebeğim, lütfen."

Mary içinde derinde bir yerlerde kendini bırakma isteği duydu ve başını geriye atıp Jake'e yaslandı. "Yemin ederim. Bugün İngiltere'den geldi. Orada yaşıyor. Eşiyle."

Jake bileklerini saran ellerini gevşetti. "Neden bana söylemedin?"

"Söyleyecektim." Sonra döndü, kalçasını ona yapıştırdı ve eliyle başının arkasını kavradı. "Ama son zamanlarda kendinde değildin."

Jake başını eğdi. "Çok üzgünüm."

"Eve gitmelisin," dedi. "Biraz uyu. Benimle ilgilenmek için çok zaman harcadın."

Jake'in gözleri Mary'ninkilere döndü. "Seninle ilgilenmek *istiyorum*."

"Biliyorum," dedi, parmağını Jake'in saçında gezdirerek. "Biliyorum. Ama lütfen, hatırım için eve git ve dinlen."

Jake elinin tersiyle Mary'nin yanağını okşadı. "Seni öyle çok seviyorum ki."

Mary gülümsedi. "Ben de seni seviyorum."

Mary, Jake'in arabasının Sea Cliff'in uzun düz yolundan döndüğünü gördüğü an döndü ve resepsiyon kapısını itip açtı, çalışan odasına gitti. Acele ama tedbirli bir hızla kilidinin şifresini girdi, çantasını çıkardı, kapıyı çarparak kapattı, metalin metale çarpma sesini duydu. Çalışan odasından hızlıca çıktı ve Curtis'e çarpmak üzereyken durdu. Bir an onun gözlerine baktı. Bir şey söylemedi ama Curtis biliyordu. Öylece durdu ve Mary kaybolurken onu izledi. Vardiyasının bitmesine dört saat vardı. Geri gelmeyecekti.

Otoparka giden arka yoldan gitti, gizli bir yoldu, müşterilerin kullandığı koridor ve pencerelerden sakınıyordu. Otelin arka kapısını itip açtı ve anında saçlarını savuran çılgın bir rüzgâr ona çarptı. Aşağıda okyanusu duyuyordu, çalkalanıyor, fışkırıyor ve her şeye tanıklık ediyordu.

Mary gizlice gecenin içinde yürüdü. Özellikle onu aramıyorsan fark edemezdin. Siyah bir sıvı gibi hareket ediyordu. Kamyonete bindi ve arabayı çalıştırdı, sonra da yumuşak ama hızlı bir şekilde sürmeye başladı. Pencerelerini indirmedi, radyoyu kapattı. Gecenin içinde kendisini uyarırcasına dallarını uzatan ağaçları izledi.

Çamaşırhanenin üstündeki eve vardığında gözleriyle otoparkı taradı, Jake'in arabasını aradı. Ama orada değildi. Binanın arka tarafındaki çöp konteynırının arkasındaki aydınlatılmayan bir noktaya park etti. Kapüşonunu kafasına geçirdi ve çenesini içine soktu. Köşeyi dönünce iki market çalışanının yük tankerinin yanında ot içtiğini gördü, sesleri zayıf ama mutlu bir meydan okumayla doluydu. *Vay, vay, vay şuna bak.*

Mary binanın anahtarını kilide soktu ve içeri sıvıştı. Ses-

siz ama hızlı adımlarla çıktı, evin kapısını açtı ve içeri girer girmez kapıyı arkasından kapattı. Karanlıkta etrafına bakınmak için bir an durdu. Hannah, Mary'nin çizdiği bazı şeyleri duvara asmıştı, bir de vanilya kokulu bir mum vardı. Evleri huzur doluydu. Mary burayı özleyecekti.

Mary yatak odasının kapı eşiğinde durdu, Hannah'nın uyumasını izledi. Eskiden onu alır, arabaya taşırdı ve arabayı sürerken başını kucağına koymasına izin verirdi. Eskiden Hannah kilometrelerce yol kat edene kadar bir yerden ayrıldıklarını anlamazdı bile. Ama artık işler daha karışıktı.

Yatağın içine, onun yanına kıvrıldı ve nefesi onunki kadar ağırlaşana kadar bekledi. Nefes alışı da verişi de onunkiyle aynı olana kadar bekledi. Sonra da Hannah'nın yüzünü okşadı. "Küçük Tavşan," diye fısıldadı.

Hannah yüzünü kırıştırdı, boğazının gerisinden pek bilinçli olmayan bir homurtu yükseldi.

Mary tekrar konuştu. "Küçük Tavşan," dedi. "Kalkman lazım."

Hannah gözlerini açtı. Bir an Mary'ye odaklandı, sonra oda içinde döndü ve çalar saatin fosforlu kırmızı göstergesine takıldı. "Eve gelmişsin," dedi, kaşları çatıldı, yüzü uykunun etkisiyle şişti.

"Küçük Tavşan," dedi, Hannah'nın bakışlarını tekrar kendisine çekerek. "Gitmemiz lazım."

"Ne?" diye sordu Hannah, anlamamış gibi. Uyku sersemliğinden mi yoksa söylediği şeye şaşırdığından mı böyle tepki vermişti Mary bilmiyordu.

"Gitmemiz gerek," dedi. Jake çok geçmeden gelirdi, tabii çoktan yolda değilse. "Zamanı geldi."

Hannah tekrar saate baktı, sanki orada bir cevap varmış gibi gözlerini dikti. "Artık gitmemizin gerekmeyeceğini söylemiştin," dedi nihayet.

"Biliyorum, Küçük Tavşan."

"Burada kalacağımızı söylemiştin."

"Kalacak başka bir yer buluruz," dedi Mary. "Burası artık bize uygun değil." Ve zihnindeki manzara daha da belirginleşti. Kaktüslerin çıktığı çorak toprakları görebiliyordu. Uzaktaki kırmızı tepeleri ve bodur bitkilerle kaplı çölü görebiliyordu. Alçak ve küçük kasabaları, ellerini bellerine koyan kadınları ve araba sürerken gözlerini kıstığını hayal edebiliyordu. "Meksika'ya gideceğiz. Orayı seveceksin. Çalışabileceğim oteller var."

Hannah başını salladı. Bir gecede ikinci kez Mary birisinin kas tellerini ve göğüs kafesini aşıp göğsünün içini, kırılgan, vahşi ve çatlamış kalbini görebildiğini hissetti.

Hannah konuştuğunda, sesi umutsuz, tiz ve detoneydi. "Yalancısın sen," dedi, yüzü kızardı. Mary'ye baktı, onun buna karşı çıkmasını bekledi. "Zaten gidecektik. Ama sen gitmeyeceğimizi söyledin. Ama gideceğimizi biliyordun."

Mary, Hannah'nın eline uzandı. Ama o elini çekti. Mary gözlerinin ısınıp nemlendiğini hissetti. "İstemedim, bebeğim."

Hannah'nın ifadesi artık kızgındı. Gözyaşları başının yanındaki yastığı koyulttu. "Bana öyle deme," dedi, başını sallayarak. "Ben senin bebeğin değilim."

Mary, Hannah'ya baktı. "Evet, öylesin," dedi. Sonra ona, bir anne gibi uzandı. Ona her zaman uzandığı gibi.

Ama Hannah'nın elleri sertçe Mary'nin göğsüne çarptı. "Yalancısın sen!" diye çığlık attı. Ve Mary'yi itti.

OTUZ YEDİ

1990

Mary nereye gittiğini, ne zaman döneceğini bilmiyordu. Sadece sürmeye ihtiyacı vardı. Yolda uzun zamandır gitmediği kadar hızla ilerlerken zihninde hiçbir düşünce yoktu. Hızın yarattığı heyecanı bedeninde, parmak uçlarında, bacaklarında hissediyordu. Kamyonetin, hızın yarattığı baskıyla zorlandığını fark etti ama hızla hareket etmek onu sakinleştiriyordu.

Çıkmadan önce Hannah'ya başka kelime etmemişti. Çantasını alıp evden uçarak çıkmıştı, merdivenlerden inerken saçları arkasında uçuşmuştu. Kapıyı itip açtı ve arkasından çarparak kapattı, metal tuğlaya çarpıp açıldı ve tekrar kapandı. Artık saklanmaya çalışmıyordu. Görülmek umrunda değildi. Motoru çalıştırdı ve gaza basarak otoparktan çıktı. Hâlâ marketin dışında ot içen iki kişinin yanından geçti. Hızla yanlarından geçerken ikisi de güleceklerdi. *Tanrım! Acelen mi var?*

Başta Mary hiçbir şeyi düşünmüyordu. Hannah'yı da,

Stefan'ı da, Jake'i de. Sadece sürdü. Sık sık yumruk yaptığı elleriyle yorgunluğun etkisini silmek için gözlerini ovuşturuyordu. Zihni boşalana kadar sürdü, akıntının etkisinde gibi. Zihni tekrar sessiz ve karanlık bir şeylerle dolana kadar sürdü. Bataklıkla dolana kadar sürdü. Tepesindeki dünyayı yansıtan durgun suyun olduğu yerdi. Gökyüzünün toprak, toprağın da gök olduğu yerdi. Kendisine ait olmayan gözlerle görmüştü. Aslında düşünmüyordu. Sudaki her yılanın hareketini gördü, hayvanların geçtikleri yerde bıraktıkları izi gördü. Bataklığı çalıların altından, ağaç dallarındaki tüneklerin üstünden gördü. Değişik ve güzel çiçeklerin sinekleri çekmek için açtıklarını ve sonra dişlerinin birbirinin üstüne çapraz oturan dikenler gibi kapandıklarını gördü. Sıcağı ve soğuğu ve örttüğü ağaçtan sallanan beyaz grili yosunu gördü.

Koştuğunu hissetti, her adım atışını, servilerin arasında hızla ilerlediğini, montunda çalıları hissederek gittiğini. Hareket etmek ve onu hissetmek için olan içgüdüsünü hissetti, onu yüz binlerce yıldır canlı tutan o içgüdüyü. Onu besleyen içgüdüyü. Küçük kahverengi bedenine olan acele hareketi ilkeldi. Yiyecekti o. Arka bacaklarının ondan hızlıca kaçmak için birlikte hareket etmesini izledi, küçük beyaz kuyruğunun görünmez gökyüzüne doğru dikildiğini gördü. Ona duyduğu ihtiyaç hem başlangıcı hem de sonuydu. Göğsünün içinde, kalbi çılgınca atıyordu. Nihayet ona yetiştiğinde ağzını açtı. "Küçük Tavşan," diye fısıldadı.

Bir anda geri geldi. Önündeki yolun kıvrımını ve solundaki uçurumu gördü, direksiyonu kırdı. Ama arkasındaki aracın ışıkları dikiz aynasında öyle bir parladı ki gözlerini doldurdu, onu kör etti. Yolu takip etmeye çalıştı, başka yöne dönmeye ama artık orada yol yoktu. Araba toprağı terk ettiğinde, tekerlekler asfalt zeminde değil de havada

dönerken bile direksiyonu çevirmeyi bırakmadı. Bir anda çevresindeki her şeyi görebildi. Zamanın ötesini. Araba serbest bir şekilde düşerken, hareketin yarattığı his, dipte onu bekleyen aç denize yaptığı muhteşem düşüş; işte bu, eksiksiz bir mutluluktu.

OTUZ SEKİZ

KÜÇÜK TAVŞAN

Ne, sen yaşlılıktan ölecektin, öyle mi Mare? Anlaşılmaz bir dünyada yitip gidecek miydin? Cildin sarkacak ve saçın renklerinden yoksun kalacak, güzelliğin yok mu olacaktı? Zihnin seni terk mi edecekti? Yüzünü tanımadığın ziyaretçilerin ellerini mi tutacaktın? Bir yatakta mı ölecektin?

Kazayla ilgili çok bir şey hatırlamıyorum. Senin erkek arkadaşın olduğunu düşünen adamı sorguladıklarını biliyorum. O gece senin arkandaymış. Seni uçuruma sürüklediğini düşündüler. Ama en sonunda senin, arabanın kontrolünü yitirdiğine karar verdiler.

Polisin kapıya gelişini hatırlamıyorum. Nicky Hashell'in evinde kalışımı da. Sosyal hizmetlerden gelen görevlileri de. Onlara verdiğim isimleri de. Zihnimdeki anı parçalarının birleşmeye başlaması Alice'in buraya gelmesiyle oldu. Onlara adını verdiğim kişilerden biri oydu. Alice ve Martina. Alice beni Nicky'lerden almak için giyinip gelmişti. Dudaklarında

ruj vardı. Saçları ıslaktı ve kırmızı puantiyeli beyaz bir bluz giymişti. Beni göğsüne çekti ve nedense bana evi hatırlattı. Beni bir Burger King'e götürdü, geceyi de otoyoldaki bir otelde geçirdik.

Uçağın doğuya gidişini hatırlıyorum. Uçağa ikinci binişimdi. Fıstıkların parlak folyolarına baktığımı ama yemediğimi, onları sadece elimde döndürüp pencereden dışarı bakıp küçük evler ve arabalar gördüğümü hatırlıyorum. Dünyayı minyatür bir şekilde gördüğümü. Hiçbir şey gerçek gibi gözükmüyordu.

Sandy Bank'e varmadan önce Alice beni Water's Edge'in artık olmadığı konusunda uyardı ama ben zaten onu pek hatırlamıyordum. Müstakil evler inşa etmeden birkaç ay önce yıkmışlardı. Bunlar olmadan önce Alice içeri girmiş ve bizim tüm eşyalarımızı almış. Buna şaşırmış olmalısın, değil mi? Bizim nerede olduğumuzu ya da bizi bir daha görüp göremeyeceğini bilmeyen Alice bizim eşyalarımızı kutulara koymuş ve onu da tavan arasında saklamıştı. İşte Alice, değil mi? Annemin böyle deyişini hatırlıyorum. Çok iyi ve düzgün bir insan. Alice çok iyi bir insan. Annemi böyle hatırlıyorum; sesinden kırıntılarla ve yüzünün parçalarıyla. Ama seni sanki daha dün görmüşüm gibi hatırlıyorum.

Stefan gelmeden önce Sandy Bank'te ancak birkaç gün geçirdim. Alice perde kapıyı açtı ve işte oradaydı. Elinde silindir bir spor çantası vardı, sinekler ışığın altındaki kafasının etrafında uçuyordu. Alice başını salladı, o ve Martina bir süredir konuşuyordu, dolayısıyla Stefan'ın geleceğinden haberdardı. Ama ben, yani, onu görmenin bana verdiği güveni sana anlatamam. Ona koştum, o da beni göğsüne çekti, elini başımın arkasına koydu. Bana doğru kıvrıldı. Onu hiç ağlarken duymadım, o gece dışında. Başka hiçbir adamın böyle parçalandığını görmedim. Başka birinin daha seni özlediğini görmek

çok rahatlatıcıydı. Benim gibi özleyen biri daha vardı. Bayan Pool ona benim yanımda yere yatak yaptı. O gün ilk defa onun senin erkek arkadaşından daha fazlası olduğunu anladım. İlk defa Bayan Pool'un da bunu bildiğini gördüm.

Bana her şeyi anlatan Stefan oldu. Ama uzun zaman sonra. O kış boyunca Sandy Bank'te kaldı, sonra yaz geldiğinde ben Northton'a gittim. Teknedeydik. Elimi tutuyordu ve bana yıldızların ne olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Ben de göğe baktım ve onların ışık olduğunu düşündüğümü söyledim. Güldü, ama hüzünlü bir gülüştü bu. Işığın onların bir parçası olduğunu ama aslında yıldızların ışıktan daha fazlası olduğunu söyledi. Sonra da bana seni sevdiğini söyledi. Her zaman da seveceğini. Ve benim de ikinizden bir parça olduğumu. Başta söyledikleri bu kadardı. Artık beni tereddüt etmeden kızı olarak tanıtıyor. Ancak Patrick ona bununla ilgili gerçeği ancak sen öldüğünde söylemiş. Martina, Stefan'ın onu affetmesinin yıllar aldığını söyler.

Okul yıllarımı Sandy Bank'te geçirdim ama Stefan hep gelirdi. Beni tatillerde ve yazın Northton'a götürürdü. Martina ve Patrick'le kalırdım. Stefan ve ben birlikte yürürdük, beni ilk gördüğü zamanı anlatırdı. Seninle kapısında belirdiğimiz zamanı. Kulaklık taktığımı ve dizinde delikler olan bir tayt giydiğimi söyledi. Duraksadığında, seni düşündüğünü bilirdim. Senin gidişin onun için çok zor olmuştu Mary. Muhtemelen senin tahmin ettiğinden daha zor. O geceyi hâlâ hatırlıyorum; Northton'ı terk ettiğimiz geceyi. Stefan da hatırlıyor. Ona bir mektup bıraktığını ve o mektubu kâğıt düzleşip yumuşayana ve kelimeler bulanıklaşana dek defalarca okuduğunu söyledi. Biz gittikten sonra neyin gerçek ya da doğru olduğunu bilmediğini söyledi. Bildiği zaman da biz yok olmuştuk.

Bir sevgilisi var ve ben onu çok seviyorum. Adı Anna. Daniel ve benimle bir haftalığına kalmaya geldiler. Gece geç vak-

te kadar konuştuk, martini içtik. Kolunu onun omzuna koyar ve Anna da ona gülümser. Onu âşık görmek güzel, Mary. Martina bir keresinde onun tekrar âşık olabileceğinden emin olmadığını söylemişti.

Ziyaretlerinin son gününde Anna erkenden yatağa gitti, sonra da Daniel. Güvertede bir tek Stefan ile ben kaldık. Eliyle yanındaki boş yere hafifçe vurdu. Ben de gidip yanına oturdum. "Merhaba baba," dedim. Sadece yalnız olduğumuzda ona baba derdim. Sadece bize özel bir şeymiş gibi gelirdi. Gülümsedi, gözleri uzağa daldı. Bana Sandy Bank'te olduğu ve levreklerin yüzdüğü zamanı hatırlattı. Stan bir sürü tutmuştu. Alice onları ızgara yaptı ve dördümüz verandada oturup aynı büyük tabaktan ellerimiz limon kokarak yemiştik. Stefan bana lakabımın nereden geldiğini sordu, Alice başını yana eğdi ve bize bir hikâye anlattı.

Doğumumdan hemen sonra olduğunu söyledi. Sen iskelenin üstündeymişsin, suyu izliyormuşsun. Bir fırtına gelmiş, okyanus gri bir dalga karmaşasına dönmüş. Annem Alice'i seni alsın diye göndermiş, içeri girmen için, çünkü hava çok çabuk değişiyormuş. Seni rahatça görebildiğini, sana seslendiğini ama rüzgâr çok şiddetli olduğundan ve sen hâlâ uzak olduğundan ona cevap vermediğini söyledi. Hareketsiz bir şekilde suya bakıyormuşsun. Yaklaştığında senin sırılsıklam olduğunu görmüş. Saçlarının kürek kemiklerinin üstünde dalga dalga olduğunu söyledi. Öne eğildiğini ve kollarında bir şey tuttuğunu söyledi. Tekrar sana seslenmiş ama yine hareket etmemişsin. Alice ancak kayalıkların üstünden tırmanıp yanına geldiğinde ellerinde küçük bir tavşan tuttuğunu görmüş. Onu suda gördüğünü ve boğulmak üzereyken dalıp onu kurtardığını söylemişsin. Kimse tavşanın nasıl olup da suya düştüğünü bilmiyordu ama oradaydı işte. Olmaması gereken

bir yerde, yardıma muhtaç ve savunmasız bir haldeydi. Ve sen onu kurtardın.

Bu olaydan sonra bana Küçük Tavşan demeye başlamışsın.

Teşekkür

Muhteşem Helen Atsma; editörlüğümü yaptığı için ona bir teşekkür borçluyum. Onun zekâsı, düşünceliliği ve vizyonu benim için büyük zevkti. Ve Stephanie Rostan harika bir menajerdi. Onun tavsiyeleri beni daha iyi bir yazar yaptı.

Sevgili annem ve babam, Maureen ve Peter Enderlin; kardeşlerim, Jonathan Enderlin ve Matthew Enderlin, Jennifer Enderlin Blougouras ve Erin Enderlin Bloys'a çok teşekkürler, benim her zaman ilk okuyucum oldular.

Yıllar boyu hep benim için yanımda olan tüm aile ve arkadaşlarıma teşekkürler; özellikle Sheila White Moore, Jim White, Marlow "Buster" White, Audrey ve Tom Healy, Phyllis Donohue ve geri kalan tüm Enderlin'ler, Healy'ler ve White'lar. Ayrıca yaptığı her işe kalbini ve aklını koyan Kristen Deshaies'e özellikle teşekkür ederim; metnin ilk halini o da okudu.

Bu kitap zaman içinde parçalar halinde yazıldı. Ve bana bu parçaları bulmamda yardım eden eşim Dennis Healy oldu. Şekle sadık, bana verdiği destekte, diğer her şeyde olduğu gibi cömert ve kararlıydı.

Nihayet oğullarım Noah, Max ve Ollie Healy'ye teşekkür ederim. Bana sevgi hakkında her şeyi öğrettiler.